

JĒKABA GRĀMATA

KLINTONS VĀLENS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2014. GADA 4. CETURKSĻIM**

“Salmu vēstule”?

Jēkaba vēstule ir viena no vispārprastākajām Bībeles grāmatām. Leipcigas disputā 1519. gadā Romas katoļu zinātnieks Johans Eks izmantoja to, lai stātos pretī Mārtiņa Lutera uzskatiem par taisnošanu ticībā, uzstājot, ka salīdzināšanā ir jāpievieno darbi.

Atbildot Lutera beigās noliedza vēstules inspirāciju galvenokārt kļūdaino uzskatu dēļ, ka tā māca taisnošanu ar darbiem. Savā 1522. gada Jaunās Derības tulkojumā vācu valodā Lutera norādīja, ka dod priekšroku tādām grāmatām kā Jāņa evaņģēlijs, 1. Jāņa vēstule, Vēstule romiešiem, galatiešiem, efeziešiem un 1. Pētera vēstule, kas atklāj Kristu un māca visu, „kas ir vajadzīgs un ko ir svētīgi .. zināt”.

Viņa priekšvārds Jēkaba grāmatai bija pat vēl negatīvāks. Lutera nosauca to par „patiesām salmu vēstuli”, jo tajā nav „nekā no evaņģēlija būtības”. Lai gan Lutera nekad to nav izņēmis no Rakstu kanona, viņš to atdalīja no tā, ko uzskatīja par kanona pamatu.

Lutera uzsvars uz Pāvila vēstulēm, īpaši uz vēstuli romiešiem un galatiešiem, un viņa attieksme pret Jēkaba vēstuli ir ietekmējusi kristiešu domāšanu gadsimtiem ilgi.

Un tomēr – kas bija Jēkabs? Vai viņš bija burta kalps, kas apkaroja Pāvila uzskatus par taisnošanu ticībā, mācot, ka taisnošana patiesībā iegūstama ar darbiem? Vai arī viņš vienkārši apskata jautājumu no mazliet atšķirīgas perspektīvas līdzīgi evaņģēlijos atrodamajiem dažādajiem skatījumiem uz Jēzus mācību? Skaidrs, ka atbilde ir pēdējā.

Ne visi reformatori vērtēja Jēkabu tik zemu. Ne mazāk slavenais Melanhtons, Lutera tuvākais biedrs, uzskatīja, ka Pāvila un Jēkaba raksti nav pretrunā.

Jēkabs zināšanas par Jēzu bija saņēmis no pirmavota. Viņa vēstule, iespējams, bija pirmie kristīgie raksti, un tā no visām vēstulēm vistuvāk atspoguļo Jēzus mācības, ko mēs atrodam evaņģēlijos. Tāpat kā Jēzus līdzībās, tajā bagātīgi izmantoti salīdzinājumi no lauksaimniecības un finanšu pasaules. Vēl svarīgas tēmas ir gudrība, lūgšana un, pāri visam, ticība.

Jēkabs ir unikāls arī citā ziņā, tajā skaitā, ka viņš ļauj mums ieskatīties, kādas bija dažas no cīņām, ar ko saskārās pirmās kristiešu draudzes. Draudzē ienākot skaudībai, greizsirdībai un pasaulīgumam, šķiet, tajā bija sociāls un kultūras spiediens, kas radīja turīgāko kristiešu sacelšanos pret trūcīgajiem. Mēs arī redzam, kā norisinās lielā cīņa, Jēkabam norādot uz viltus gudrības un ticības formām.

Vissvarīgākais septītās dienas adventistiem ir tas, ka Jēkabs apstiprina pārliecību par Jēzus atgriešanos. Viņš arī atklāj svarīgu skatījumu uz likumu, tiesu un otro nākšanu. Elija ir atklāts kā paraugs, kam mums ir jālīdzinās. Tas ir īpaši būtiski mums, septītās dienas adventistiem, kam ir uzticēts sagatavot ceļu Kristus otrajai nākšanai.

Tādējādi mūsu ceļojums šajā ceturksnī aptver visu kristīgo laikmetu, jo tas ietver agrīno sludināšanu, kā arī īpašu ieskatu pēdējās dienās.

Klintons Vālens ir Ģenerālkonferences Bībeles izpētes institūta asociētais direktors. Viņš ir eksperts Jaunajā Derībā un tās saistībā ar seno jūdaismu. Viņš ir amerikānis, bet ir strādājis Krievijā, Jaunzēlandē, Apvienotajā Karalistē un Filipīnās. Kopā ar sievu Džinu, kas strādā „Adventist Review”, viņiem ir divi bērni.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

1. TĒMA 27. SEPTEMBRIS – 3. OKTOBRIS

JĒKABS, KUNGA BRĀLIS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 7:2-5; 1. Kor. 15:5-7; Jēk. 1:3, 2:5; 1. Pēt. 2:9, 10; Mat. 7:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.” (Jāņa 15:14)

Mūsdienu mēs esam aizgājuši tālu no agrīnās kristietības gan laika, gan kultūras ziņā. Tāpēc mēs pat iedomāties nevaram, ko nozīmēja piederēt pie nepieredzējušās kristīgās kustības laikā, kad draudzes satikās mājās un lielākā daļa ticīgo bija jūdi, ko vajāja viņu tautieši. Jēkaba vēstule sniedz mums vienu no agrīnākajiem ieskatiem jūdu kristietībā, pirms tā pazuda jūdu – kristiešu cīņas miglā un pirms 2. gadsimtā un vēlāk valdošā pagānu draudze nostūma jūdus malā.

Atšķirībā no citām vēstulēm, nešķiet, ka Jēkabu būtu mudinājusi rakstīt kāda krīze vai steidzīga vajadzība vietējā draudzē. Drīzāk tā ir rakstīta plašākai kristiešu kopienai, kas „dzīvo izkaisīta” (Jēk. 1:1).

Pirms iedziļināties Jēkaba vēstulē, šajā nedēļā iepazīsim pašu autoru. Daži no mūsu jautājumiem: Kas bija Jēkabs? Kāda bija viņa izcelsme? Kādas bija viņa attiecības ar Jēzu? Kādu amatu viņš ieņēma draudzē?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. oktobrī!

Jēkabs, Jēzus brālis

Jēkaba vēstules autoram vajadzētu būt labi pazīstamam draudzē, jo vēstulē nav specifiskākas informācijas par to, ko atrodam Jēk. 1:1: „Jēkabs, Dieva un Kunga Jēzus Kristus kalps, divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas, – esiet sveicināti!”

Tādējādi mēs ātri vien varam izslēgt iespējamos kandidātus, lai noteiktu viņa identitāti. Jaunajā Derībā ir četri cilvēki vārdā Jēkabs: divi no divpadsmit mācekļiem (Marka 3:17, 18), Jūdas tēvs (viens no divpadsmit, bet ne Jūdas Iskariots Lūk. 6: 16) un viens no Jēzus brāļiem (Marka 6:3). No šiem četriem tikai Jēzus brālis dzīvoja pietiekami ilgi un bija pietiekami redzams draudzē, lai uzrakstītu šādu vēstuli. Tāpēc mēs uzskatām, ka Jēkabs, Jēzus brālis, bija tas, kas sarakstīja šo Jaunās Derības grāmatu.

Kā galdnieka dēlam (Mat. 13:55) Jēkabam bija vairāk iespēju saņemt izglītību nekā vienkāršam zemniekam. Viņa vēstule ir viens no vislabākajiem literārās grieķu valodas piemēriem Jaunajā Derībā. Viņa bagātīgais vārdu krājums, retorikas dotības un Vecās Derības zināšanas pārspēj tikai Vēstule ebrejiem. Tā kā viņa vārds ir pirmais Jēzus brāļu sarakstā, iespējams, Jēkabs bija vecākais dēls. Tomēr fakts, ka Jēzus uzticēja rūpes par Savu māti Jānim, mīļotajam māceklim (Jāņa 19:26, 27), liek domāt, ka Viņa brāļi nebija Marijas pašas bērni, bet Jāzēpa dēli no iepriekšējās laulības.

Jēzus kalpošanas kontekstā izlasi šo pantu: „Un, kad savējie to dzirdēja, tie iznāca viņu apvaldīt, jo tie runāja: „Viņam nav prāta.”” (Marka 3:21, sk. arī Jāņa 7:2-5) Ko šie panti mums stāsta par to, kā Jēzu uztvēra Viņa pašā ģimene? Kādas mācības mēs varam no tiem paņemt sev, ja mēs reizēm patiešām jūtamies savu tuvāko cilvēku nesaprasti? _____

„Nepareiza izpratne par Mesijas darbu un neticība Jēzus dievišķajam raksturam bija tā, kas lika Viņa brāļiem skubināt Viņu atklāt sevi publiski Tempļa svētkos.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 485., 486. lpp.)

Jēkabs – ticīgais

Izlasi 1. Kor. 15:5-7 un Ap. d. 1:14! Ko šie panti mums stāsta par izmaiņām, kas notika ar Jēkabu? _____

Jēzus parādījās daudziem pēc Savas augšāmcelšanās, tajā skaitā Pēterim un pārējiem mācekļiem (izņemot Jūdu Iskariotu). Tad viņš parādījās pieciem simtiem ļaužu vienlaikus. Jēkabs acīmredzot nebija šajā sanāksmē kopā ar pieciem simtiem. Jēzus parādījās viņam atsevišķi, un šī parādīšanās bija īpaša, jo tā ir īpaši pieminēta. Bībele nerunā par to, kas notika tajā sanāksmē. Tomēr tam vajadzēja atstāt lielu ietekmi uz viņu, jo Jēkabs kļuva par ticīgu Jēzus sekotāju un ietekmīgu draudzes vadītāju.

Ko mēs vēl zinām par Jēkabu? Ap. d. 12:16, 17; 15:13, 14, 19; Ap.d. 21:17-19; Gal. 1:18, 19; 2:9. _____

Jēkabs ātri kļuva par vadošo Jeruzālemes draudzē. Pēc Pētera bēgšanas no cietuma eņģeļa vadībā (44. g.) viņš gribēja, lai Jēkabs zina, kas ar viņu ir noticis (Ap.d. 12:17). Piecus gadus vēlāk Jēkabs vadīja Jeruzālemes koncilu un paziņoja tā lēmumu. Pāvils viņu piemin pirmo, pirms Pētera un Jāņa, savā Jeruzālemes „pīlāru” sarakstā (Gal. 2:9). Vairākus gadus pēc šī notikuma (58. g.), kad Pāvils atveda uz Jeruzālemi trūcīgajiem dāvanas no dažādām draudzēm, katras draudzes delegāti pienesa savus ziedojumus pie Jēkaba kājām (sk. E. Vaita „Sketches From the Life of Paul” 208., 209. lpp.).

Šķiet, Jēkabs bija augstā cieņā vairākus gadu desmitus pēc apustuļu nāves. Radās daudzas leģendas par viņa dievbijību, un viņu pieminēja kā “Jēkabu Taisno”. Tāpēc, lai gan sākumā viņam bija šaubas par Jēzu, Jēkabs dzīvi noslēdza kā garīgs milzis agrīnajā draudzē.

Jēkabs un evaņģēlijs

Iespējams, Lutera ietekmes dēļ daudzi kristieši nav spējuši saskatīt svarīgo vēsti, ko satur Jēkaba vēstule. Nepazeminot to devumu, ko Luters sniedza sava laika draudzei, mums vajadzētu atcerēties, ka „reformācija nebeidzas ar Luteru. Tā ir jāturpina līdz pat šīs pasaules vēstures noslēgumam”. (E. Vaita “The Story of Redemption” 353. lpp.)

Tāpēc bija vajadzīga lielā atmoda ar Jonatānu Edvardsu, Džordžu Vaitfeldu un brāļiem Veslijiem. Pateicoties viņiem, dzima metodistu kustība un tās uzsvars uz svētuma svarīgo lomu kristīgā dzīvē. Reformas darbs turpinājās ar otro atmodu, ar kuras palīdzību Dievs izsauca esamībā Septītās dienas adventistu draudzi, lai pasludinātu “trešā eņģeļa vēsti”. Šī pasaulplašā sludināšana sasniedz kulmināciju ar Gara pildītiem lieciniekiem, kas „turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības” (Atkl. 14:12).

Izlasi Jēk. 1:3; 2:5, 22, 23; 5:15! Kā šajos pantos darbojas ticība? Ko tie mums stāsta par to, ko nozīmē dzīvot ticībā? Kā tie parāda mums, ka ticība ir kaut kas vairāk nekā tikai intelektuāla piekrišana atsevišķām negrozāmām patiesībām? _____

Varbūt kāds ir pārsteigts, ka Jēkabs savā īsajā vēstulē atsaucas uz ticēšanu un ticību 19 reižu, vairāk nekā viņa atsauksmes uz darbiem un taisnošanu kopā! Ticības svarīgums ir uzsvērts jau pirmās nodaļas sākumā saistībā ar pārbaudījumiem un lūgšanu pēc gudrības (3., 6. pants). Tas parāda, ka Jēkabs ne tikai rakstīja ticīgajiem, bet ka viņš sagaidīja noteiktas kvalitātes ticību. Kā mēs redzēsim, ticēšanas aktam pašam par sevi ir maza jēga; patiesa ticība ietver noteiktas atpazīstamas pazīmes. Tas ir, patiesa ticība atklājas ticīgo dzīvē un raksturā.

Ko tu dari ikdienā, kas atklāj tavas ticības kvalitāti un realitāti? Kā tu vari parādīt savas ticības realitāti pat „mazās” lietās? _____

Divpadsmit ciltīm, kas dzīvo izkaisītas

Izlasi Jēk. 1:1; Ap.d. 11:19-21 un 1. Pēt. 2:9, 10! Kas ir šīs „divpadsmit ciltis”, un kā tās tika tik plaši izkaisītas? _____

Kā mēs redzējām, Jēkabs rakstīja ticīgajiem. Vispirms evaņģēlija darbs bija centrēts Jeruzālemē (Lūk. 24:47), bet vajāšanu rezultātā, kas pieņēmas spēkā pēc Stefana nomētāšanas, šie ticīgie tika izkaisīti un evaņģēlija sēkla izsējās pa visām pilsētām un apkārtnēm Romas impērijas reģioniem.

Saskaņā ar Ap.d. 11. nodaļu, evaņģēlijs izplatījās pagānu vidū diezgan agri, sākot ar Antiohiju. Tāpēc „divpadsmit ciltis”, iespējams, attiecas uz kristiešiem kopumā. Šķiet, nebija dažādu draudžu, kas būtu balstītas uz etnisko izcelsmi, šī imesla dēļ Jeruzālemes koncilam drīz bija jāizlemj, vai ticīgajiem pagāniem vispirms jāklūst par jūdiem, tiekot apgraizītiem (Ap.d. 15:1-6), lai kļūtu par kristiešiem.

Izlasi Ap.d. 15:13-21! Kā Jēkabs runāja par problēmu, ar ko cīnījās agrīnā draudze? _____

Rakstos atklātais risinājums saglabāja draudzes vienotību: Jēkabs citē Amosa pravietojumu, ka Israēla atjaunošana un izplešanās iekļaus pagānus (Ap.d. 15:16, 17), tas ir dekrēts, kas balstīts uz Mozus likumiem svešzemniekiem (3. Moz. 18-20). Jēkabs savus lasītājus uzrunāja kā „divpadsmit ciltis”, lai atgādinātu tiem viņu, Ābrahāmam dotā apsolījuma mantinieku, identitāti. Pēterim prātā ir līdzīga doma, kad viņš raksturo kristiešus kā „svētu tautu” (1. Pēt. 2:9, salīdzināt ar 2. Moz. 19:5, 6), uzrunājot arī tos, kas „izkļiedēti” ārzemēs (1. Pēt. 1:1). Grieķu vārds abos pantos ir „diaspora”, kas parasti attiecas uz jūdiem, kas dzīvo ārpus Israēla īstajām robežām (sk. Jāņa 7:35).

Ārzemēs izkļiedētā draudze? Izklusās pēc mums, Septītās dienas adventistiem. Neskatoties uz milzīgajām kultūras, etniskajām un sociālajām atšķirībām, kas apvieno septītās dienas adventistus Kristū kā īpašu protestantu kustību?

Jēkabs un Jēzus

Jēkabam bija iespēja vērot Jēzu, kad Viņš bija bērns, jaunietis un pieaugušais. Tad kaut kādā brīdī Jēkabs ne tikai sāka ticēt Jēzum kā Mesijam, bet kļuva par kristiešu vadītāju Jeruzālemē. Un tomēr Jēkabs sauc sevi nevis par brāli, bet par Jēzus „kalpu” (Jēk. 1:1). Skaidrs, ka Jēkabs bija mācīties pazemību un patiesu gudrību. Tāpēc nav pārsteiguma, ka šīs ir arī svarīgas tēmas viņa vēstulē (sk. Jēk. 1:9-11, 21; 3:13-18; 4:6-10).

Salīdzini šos pantus un uzraksti, kas tiem kopīgs:

Jēk. 1:22 un Mat. 7:24-27 _____

Jēk. 3:13 un Mat. 7:16 _____

Jēk. 4:12 un Mat. 7:1 _____

Līdzība, kāda Jēkaba vēstulei ir ar Jēzus mācībām un īpaši Kalna svētrunu, ir plaši atzīta. „Jēzus ietekme ir pamatā visām Jēkaba mācībām.” (Peter H. Davids „The Epistles of James” (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans Publishing Co., 1982), 50. lpp.)

Salīdzinot Jēkaba vēstuli ar evaņģēlijiem, izrādās, ka šī vēstule ne no viena nav atkarīga. Drīzāk Jēkabs raksta, izejot no tuvas un personīgas Jēzus mācības pazīšanas, kas vienmēr iedvesmoja Savus klausītājus ticēt un aicināja viņus ticību vingrināt.

Pētot Jēkaba grāmatu šajā ceturksnī, mēs atradīsim līdzīgu pieeju. Jēkabs nav apmierināts ar vāju, neauglīgu vai svārstīgu ticību. Kā mēs redzēsim nākamajā nedēļā, ticība dominē vēstules pirmajā daļā un Jēkabs parāda, kā šī svarīgā īpašība uztur dzīvas attiecības ar Kristu.

Pārdomā savas ticības kvalitāti un realitāti. Cik reāla tā ir? Cik dziļi tā sniedzas? Kā tā palīdz tev dzīvot kristīgu dzīvi? Ko tu varētu darīt un kādas izvēles izdarīt, kas varētu tev palīdzēt uzlabot savas ticības kvalitāti un dziļumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Brāji bieži uzsvēra farizeju filozofiju, kaut arī tā bija savu laiku nodzīvojuši un novecojusi. Tie uzdrīkstējās domāt, ka var pamācīt To, kurš zināja visu patiesību un izprata visus noslēpumus. Viņi brīvi nosodīja to, ko nespēja saprast. Pārmetumi skāra ļoti sāpīgi, un Jēzus dvēsele bija nogurdināta un nomocīta. Tie apliecināja ticību Dievam un iedomājās, ka aizstāv Dievu, lai gan pie viņiem bija cilvēka miesā tērpts Dievs, un tie Viņu nepazina.

Tas viss Kristus ceļu padarīja ērkšķainu. Nesaprašanās paša dzimtā Viņu tik ļoti sāpināja, ka atvieglojums bija aiziet tur, kur tās nebija.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 326. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēkaba vēstule ir svarīga rokasgrāmata par praktisko kristiešu dzīvi. Tā pat varbūt ir pirmā sarakstītā Jaunās Derības grāmata (sarakstīta laikā no 44. līdz 49. gadam). Tas ir, tā ir gan teoloģijas grāmata, gan arī stāsta mums par to, kā izdzīvot dzīvē kristietību. Kāpēc izdzīvot to, kam mēs ticam, ir tikpat svarīgi vai pat vēl svarīgāk nekā tas, kam mēs ticam? Vai arī tas, kam mēs ticam, ir svarīgāks par to, kā mēs izdzīvojam savu ticību? Piemēram, kas ir labāk: nopietns svētdienas ievērotājs, kas patiesi un nopietni ievēro pirmo nedēļas dienu svētu, vai sabata ievērotājs, kas „ievēro” septīto dienu, bet patiesībā neņem to nopietni?

2. Kā mēs redzējām pirmdien, Jēkabs bija Jēzus brālis. Citiem vārdiem sakot, lai gan Jēzus bija pats Dievs, visa Radītājs, Viņš bija arī cilvēks, viens no mums, un Viņam pat bija brāļi un māšas. Kā šī brīnišķīgā doma palīdz mums saprast, kā tika uzcelts tilts pāri milzīgajam bezdibenim starp debesīm un kritušo pasauli? Ko tas mums stāsta par to, cik tālu Dievs iet, lai glābtu kritušo cilvēci? Kā Kristus cilvēciskums palīdz mums saprast, kā mēs varam būt uzvarētāji pār grēku? Kā Kristus cilvēciskums pārliecina mūs, ka Dievs saprot mūsu grūtību un cīņu realitāti?

3. Šīs nedēļas tēmā bija minēts, ka Jēkaba vēstules tēma bija pazemība. Kāpēc pazemība ir tik svarīga kristīgajā dzīvē? Krusta un tā, kas tur notika, gaismā – kā kāds no mums jebkad varētu uzdrošināties ieņemt augstprātīgu vai pārākuma attieksmi, īpaši, ja runa ir par garīgiem jautājumiem?

2. TĒMA 4. – 10. OKTOBRIS

MŪSU TICĪBAS PILNVEIDOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:2, 3; 1. Pēt. 1:6, 7; Fil. 3:12-15; Jēk. 1:19-21; Lūk. 17:5, 6; Lūk. 12:16-21.

ATMIŅAS PANTS:

„Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr. 12:2)

Rāds zobārsts skaidroja, kāpēc viņa kronīši vienmēr ir nevainojami. „Atšķirībā no citiem zobārstiem,” viņš teica, „man nekad nav bijušas problēmas ar kronīšiem, kas nāk atpakaļ no laboratorijas. Ja es viņiem aizsūtu nevainojamu darbu, viņi atsūta man nevainojamus kronīšus.” Šis zobārsts neuztraucas par galarezultātu. Viņš pievēršas savai lomai procesa sākumposmā. Līdzīgi arī mums kā kristiešiem nav jānodarbojas ar jautājumu, vai mūsu raksturi beigās būs pietiekami labi. Tas ir Dieva darbs. Mūsu loma ir cīnīties „labo ticības cīņū” (1. Tim. 6:12), turot savas acis pievērstas Jēzum, „mūsu ticības autoram un pilnveidotājam”. Šāda ticība Kristum dara Viņu spējīgu darboties mūsos, „pēc savas labās gribas” rosinot „gan [mūsu] gribēšanu, gan darbošanos” (Fil. 2:13) un pabeidzot labo darbu, ko Viņš mūsos ir iesācis (Fil. 1:6). Bez ticības tu vari justies sakauts, pat pirms vēl sāk, jo pievērsies drīzāk sev, nevis Viņam.

Kā Jēzus saka: „Dieva darbs ir tas, ka jūs ticat uz to, ko Viņš ir sūtījis.” (Jāņa 6:29) Jēkabs, kā mēs redzēsim, palīdz mums saprast šo svarīgo garīgo patiesību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. oktobrī!

Ilgstoša ticība

Izlasi Jēk. 1:2. 3; 1. Pēt. 1:6, 7; 4:12, 13! Kāda ir vispārējā attieksme gan no Jēkaba, gan Pētera puses attiecībā uz pārbaudījumiem? Kādu attieksmi no mums sagaida attiecībā uz šo neticamo Bībeles priekšrakstu? _____

Nevienam nepatīk ciešanas. Mēs gandrīz vienmēr no tām izvairāmies, ja vien varam. Grieķu vārds, kas izmantots 3. pantā un tulkots kā „ticības pārbaudīšana”, ir „dokimion”. Tas attiecas uz procesu, kurā tiek pierādīts kaut kā īstums. Pēteris salīdzina šo ticības pārbaudīšanu ar zelta šķīstīšanas procesu ugunī. Lai gan šāda pārbaudīšana var būt nepatīkama, Dievs sagaida veiksmīgu iznākumu. Pārbaudījumiem nevajadzētu mums atņemt drosmi. Jo, ja mēs paliekam uzticīgi, mēs būsim „kā zelts” (Īj. 23:10, salīdzini ar Sakāmv. 17:3).

Tāpēc mums ir jāpriecājas, kad nāk pārbaudījumi, īpaši mūsu ticībai, jo Jēzus saka: „Priecājieties un gavilējiet – jūsu alga ir liela debesīs.” (Mat. 5:12) Pārbaudījumi ļauj mums arī vairāk novērtēt, ko Kristus ir izcietis mūsu dēļ. Kā norāda 1. Pēt. 4:13, tie dara mūs spējīgus dalīties Kristus ciešanās.

Īsāk sakot, mums ir jāskatās pāri katram pārbaudījumam un jāierauga rezultāts, ko Dievs vēlas panākt. Te nonāk ticība. Mums ir jātic mīlošam Tēvam, jāpaļaujas uz Viņa gudrību un jārikojas, pamatojoties uz Viņa Vārdu. Mēs varam droši uzticēt savu nākotni Viņam (sk. Rom. 8:28). Tikai ticībā, iepazīstot savā dzīvē Dieva mīlestību un dzīvojot šīs mīlestības gaismā, mēs varēsim būt priecīgi pārbaudījumos.

Jēk. 1:3 galējais mūsu ticības pārbaudīšanas mērķis ir „pacietība”. Grieķu vārdu „hypomonē” var tulkot arī kā „izturība” vai „neatlaidība”. „Hypomonē” attiecas uz to, kas iztur ilgāk par visu citu, jo tas balstās uzticīgā pārliecībā par Dieva pēdējo atbrīvošanu (sk. Lūk. 21:19).

Viena lieta ir palikt uzticīgiem Dievam pārbaudījumu laikā, tas ir, nezaudēt ticību, bet piekerties Kungam pat visgrūtākajos laikos. Bet mums ir teikts, lai mēs "uzņemam ar vislielāko prieku" savus pārbaudījumus. Vai tas nav par daudz prasīts? Galu galā, reizēm var būt grūti vienkārši palikt uzticīgiem pārbaudījumos, bet kā ir ar priecāšanos tajos? Tomēr tieši tas mums ir teikts. Kā tad mēs varam iemācīties priecāties, ja nemaz tā nejūtamies? _____

Pilnība

Izlasi Jēk. 1:2-4! Ievēro secību: ticība, pārbaudījums, pacietība, pilnība. Jēkabs iesāk ar ticību, jo tas ir pamats jebkurai patiesai kristieša pieredzei. Pēc tam viņš saka, ka mums ir vajadzīgi pārbaudījumi, lai pārbaudītu mūsu ticības īstumu. Visbeidzot Jēkabs apliecina, ka pārbaudījumi var iemācīt mums izturību, tā ka mēs beigās netiksim pārsteigti un sakauti. Dieva mērķis mūsu dzīvei ir „pilnīgi un nevainojami, bez jebkāda trūkuma” (Jēk. 1:4). Valoda nevar būt vēl cēlāka. Vārds „pilnīgs” (teleios) nozīmē garīgu briedumu, bet „nevainojams” (holokleros) attiecas uz pilnību visos veidos. Patiešām, mēs varam daudz vairāk pieaugt Kungā, ja mēs mirstam sev un ļaujam Viņam strādāt mūsos, „pēc savas labās gribas” rosinot „gan [mūsu] gribēšanu, gan darbošanos” (Fil. 2:13).

Izlasi Ef. 4:13 un Fil. 3:12-15! Kādu attieksmi pret „pilnību” kristieši ir iedrošināti ieņemt? _____

Līdzīgi Pāvilam, Kristus sekotāji nekad nebūs apmierināti ar nepilnībām, atdarinot savā dzīvē Kunga nesavtīgo, uzpurīgo mīlestību. Bet mēs nekad nejutīsīmes tā, it kā būtu „jau sasnieguši” vai „jau pilnīgi”.

Ievēro arī, ka pantos uzsvars ir uz nākotni. Pāvils norāda uz to, kas viņam ir apsolīts Dievā caur ticību Jēzum. Kristīgajā dzīvē nekad nepienāks laiks, kad mēs varēsīm teikt: „Es esmu galā”, vismaz runājot par raksturu. Vai esi ievērojis, ka tie, kas saka, ka viņi ir „galā”, parasti ir nepatīkami un paštaisni cilvēki. Mēs esam kā mākslas darbs. Mūs arvien var uzlabot, un Dievs tieši to apsola darīt, kamēr vien mēs turamies pie ticības, pakļaujoties Viņam ik dienas uzticībā un paklausībā.

Ja tu nomirtu tieši tagad, vai tu būtu pietiekami labs, lai tiktu glābts? Vai, ja tu būtu nomiris divas nedēļas pēc Jēzus pieņemšanas, tu būtu pietiekami labs, lai tiktu glābts? Vai tu domā, ka pēc sešiem mēnešiem tu būtu pietiekami labs? Ko tava atbilde liecina par tavu vajadzību pēc nevainojamā Kristus taisnības apgērba, neskatoties uz to, kādu „pilnības” līmeni tu esi sasniedzis? _____

Lūdz ticībā

Izlasi Jēk. 1:5, 6! Ar ko gudrība atšķiras no zināšanām? Kā Jēkabs sasaista gudrību un ticību? _____

Var likties nedaudz dīvaini, ka Jēkabs saka: „Ja kādam no jums trūkst gudrības.” Kurš gan uzskata, ka viņam ir pietiekami gudrības? Piemēram, Salamans, atzīstot savu vajadzību, pazemīgi lūdza „dzirdīgu sirdi, lai .. sa-prastu, kas labs un kas slikts.” (1. Kēn. 3:9) Vēlāk viņš rakstīja: „Gudrības sākums ir bijāt Kungu.” (Sakāmv. 9:10)

Mēs sliecamies domāt par gudrību kā par kaut ko, ko mēs zinām. Kā šie panti tomēr parāda mums patiesās gudrības citu pusi? Jēk. 1:19-21; 2:15, 16; 3:13.

Gan Sakāmvārdos, gan Jēkaba vēstulē gudrība ir raksturota kā kaut kas ļoti praktisks: nevis tas, ko mēs zinām, bet – kā mēs dzīvojam. Piemēram, būt „nasks klausīties, bet lēnīgs runāt” (Jēk. 1:19). Platons ir teicis: „Gudri cilvēki runā tāpēc, ka viņiem ir ko teikt. Muļķi tāpēc, ka viņi gribētu kaut ko pateikt.” Citiem vārdiem, mums var būt visas zināšanas, ko pasaule piedāvā, bet trūkt gudrības.

Protams, tā kā Dievs ir visas patiesas gudrības avots, mēs iegūstam gudrību galvenokārt, klausoties Viņā – lasot Viņa Vārdu un pavadot laiku pārdomās par Kristus dzīvi, „kas mums ir gudrība no Dieva” (1. Kor. 1:30). Mācoties atspoguļot Kristus raksturu savā dzīvē, mēs izdzīvojam patiesību, kāda tā ir Jēzū. Tā ir patiesā gudrība.

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:6! Mums ir jālūdz ticībā, nevis šauboties. Vai tas nav pārāk smagi? Kurš gan reizēm necinās ar šaubām? Kad tas notiek, svarīgi ir lūgt un sākt pārdomāt visus iemeslus, kādi mums ir ticībai: stāsts par Jēzu, pravietojumi Bībelē un mūsu pašu personīgā pieredze. Kā tas var palīdzēt mums tikt galā ar to, ko mūsos šad un tad rada šaubas? _____

TREŠDIENA, 8. OKTOBRIS

Ticības otra puse

Izlasi Jēk. 1:6-8! Ko viņš mums šeit pasaka? _____

Vārds „šaubas” attiecas uz kādu, kas ir iekšēji sadalīts. Tas palīdz mums saprast šaubu saistību ar divkosību. Skaidrs piemērs tam ir pie Kadeš-Barneas. Israēls saskārās ar izvēli: iet uz priekšu ticībā vai sacelties pret Kungu. Pārsteidzoši, ka viņi izvēlējās sacelties un gribēja atgriezties Ēģiptes verdzībā. Kad Dievs iejaucās un paziņoja caur Mozu, ka viņi mirs tuksnesī, pēkšņi ļaudis „ticēja”! Viņi teica: „Mēs iesim uz to vietu, par ko Kungs teica, jo mēs esam grēkojuši!” (4. Moz. 14:40)

„Šķita, ka tie tagad patiesi nožēlo savu ļauno izturēšanos, bet ļaudis vairāk bēdājās par grēcīgā darba sekām, nekā par savu nepateicību un nepaklausību. Redzot, ka Kungs neatkāpjas no sava nodoma, viņos atkal pamodās ietiepība un tie paziņoja, ka neies atpakaļ tuksnesī. Pavēlēdams tiem doties prom no savu ienaidnieku zemes, Dievs pārbaudīja viņu šķie-tamo padevību, lai pierādītu, ka tā nav patiesa.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši” 391. lpp.)

Izlasi Lūk. 17:5, 6! Ko Jēzus mums šeit saka par ticību? _____

Kad mācekļi lūdza pēc lielākas ticības, Jēzus teica, ka pietiek ar ticību sinepju sēkliņas lielumā. Svarīgi ir tas, vai mūsu ticība ir dzīva un augoša, un tas var notikt tikai tad, ja mēs turpinām vingrināt šo ticību, uzticoties Dievam visās situācijās.

Bet šaubas reizēm stājas ceļā. Pasaule bombardē mūs ar šaubām un skepticismu. Neviens no mums nav imūns. Viss, ko mēs varam darīt, ir izlūgt savu ceļu tai cauri, pieminot Dieva uzticību pagātnē un uzticoties Viņam attiecībā uz mūsu nākotni.

Kādi ir tavi iemesli, kāpēc tu uzticies Dievam un Viņa apsolījumiem un dzīvo ticībā? Pārdomā tos, pakavējies pie tiem, un tava ticība augs! _____

Bagātie un nabagie

Šajā īsajā vēstulē Jēkabs parāda lielas rūpes par trūcīgajiem. Daži pat uzskata to par viņa galveno tēmu. Bet mūsdienu ausīm viņa asā bagātnieku kritika un atbalsts trūcīgajiem šķiet galējs, pat šokējošs. Tomēr vienlaikus Jēkabs nepasaka neko citu kā to, ko teica Jēzus.

Salīdzini Jēk. 1:9-11 ar Lūk. 8:14; salīdzini Jēk. 1:27 ar Mat. 25:37-40; salīdzini Jēk. 2:15, 16 ar Lūk. 10:29-37 un salīdzini Jēk. 5:1-4 ar Lūk. 12:16-21! Kāda ir šeit izteiktā vēsts? Kādus brīdinājumus un pamācības mēs varam paņemt no tā, kas šeit tik skaidri izteikts? _____

Jēkabs, protams, neaizslēdz durvis uz Debesu valstību visiem bagātajiem cilvēkiem. Bet, līdzīgi Jēzum, viņš atzīst mērķīgās kārdināšanas, kas nāk līdz ar bagātību. Vienalga, vai bagāti vai nabagi, mums ir jāpievērš savas acis īstajam atalgojumam. Problēma ar naudu ir tāda, ka tā piekrāpj mūs, pievēršot īslaicīgajam, nevis mūžīgajam (2. Kor. 4:18).

Nav šaubu, ka bagātības, augstākās izglītības vai sociālās ietekmes iegūšanai ir nosliece atdalīt šos cilvēkus no „mazāk veiksmīgajiem”. Bet agrīnā draudze turēja abas šķiras kopā, apgriežot otrādi pasaulīgās vērtības. Tas, kurš ieņem zemāko vietu, pazemības lomu, ir tas, kas var gaviļēt no sajūsmas.

„Kamēr Dieva pasaulē ir izsalkušie, kas ir jāpabaro, kailie, kas ir jāapgērbj, dvēseles, kas iet bojā glābšanas maizes un ūdens trūkuma dēļ, ikviena nevajadzīga izdabāšana, ikviens uzkrātais kapitāls ir jānodod trūcīgo un kailo labā.” (E. Vaita „Welfare Ministry” 269. lpp.)

Kā ir ar tevi? Nav svarīgi, vai esi bagāts vai trūcīgs. Svarīgi ir tas, kā tu attiecies pret naudu. Kas naudā ir tāds, kas to padara tik bīstamu mūsu dvēselēm? _____

PIEKTDIENA, 10. OKTOBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļa "Kalna svētruna" 298.-314. lpp.

"Dievs gribētu, lai viņa kalpi iepazīst paši savas sirdis. Lai viņiem pasniegtu patiesas zināšanas par viņu stāvokli, Viņš ļauj ciešanu ugunij viņiem uzbrukt, lai viņi tiktu šķīstīti. Dzīves pārbaudījumi ir Dieva darbarīki, lai atņemtu nešķīstību, vārgumu un raupjumu no mūsu raksturiem un sagatavotu tos šķīsto debesu eņģeļu sabiedrībai. Un tad, kad ejam cauri pārbaudījumiem, kad pārbaudījumu uguns iedegas pār mums, vai mēs nepievērsīsim savas acis tam, kas ir neredzams, mūžīgajam mantojumam, nemirstīgajai dzīvei, daudz pārākajai un mūžīgajai godībai? Un, to darot, uguns mūs neaprīs, bet tikai atņems sārgņus un mēs iznāksim laukā septiņas reizes šķīstāki, saņēmuši dievišķo zīmogu." (E. Vaita „Advetist Review and Sabbath Herald” 1894. gada 10. aprīlis.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kuri Bībeles tēli tev dod vislielāko iedrošinājumu ciešanu brīdī? Vai tu esi iemācījies atrast prieku pārbaudījumos? Ja jā, līdzdali Bībeles izpētes grupā, kas ir palīdzējis to darīt. Vienlaikus, ja tu neesi spējis priecāties ciešanās, arī to līdzdali grupā (ja jūties drošs to darīt).

2. Pārdomā vairāk uzskatu, ka patiesa gudrība nav tik daudz zināšanas, bet gan tas, ko mēs darām, ticot Kristum. Vienlaikus, kāpēc tas nenozīmē, ka zināšanas nav svarīgas? Kā nepareizas doktrīnas var, piemēram, būt kaitīgas cilvēka staigāšanā ar Kungu?

3. Kādam jaunam vīrietim bija draugs, kas piedzīvoja smagus pārbaudījumus. Lai gan jaunajam cilvēkam bija sāpīgi noskatīties pārbaudījumos, viņš ievēroja, ka viņa draugs pieauga žēlastībā. Kad pārbaudījumi beidzās, viņa draugs patiešām bija izmainījies – un uz labo pusi! Ko tu esi iemācījies no saviem pārbaudījumiem, kas tev garīgā ziņā ir nākuši par labu? Padomā, vai tu būtu varējis to iemācīties kādā citādā veidā?

4. Ko tu varētu teikt par kādu, kas šķiet nopietns ticībā un tomēr atzīst, ka reizēm viņu uzvar šaubas? Kā tu varētu palīdzēt?

3. TĒMA 11. – 17. OKTOBRIS

IZTURĪBA KĀRDINĀŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:12-21, Ps. 119:11, 1.Moz. 3:1-6, Tit. 3:5-7, Rom. 13:12, Ef. 4:22.

ATMIŅAS PANTS:

“Laimīgs tas vīrs, kas iztur kārdināšanu, jo, pārbaudi izturējis, viņš saņems dzīvības vainagu, kas apsolīts tiem, kas mīl Kungu.” (Jēk. 1:12)

Mēs visi to esam piedzīvojuši. Mēs nolemjam nepadoties kārdināšanām, bet cīņas karstumā mūsu nodomi izkūst un pašiem par kaunu un riebumu – krītam grēkā. Dažreiz šķiet, jo vairāk koncentrējamies uz negrēkošanu, jo bezspēcīgāki pret kārdināšanām jūtamies un jo bezcerīgāks šķiet mūsu stāvoklis. Mēs domājam, vai vispār esam glābti. Ir grūti iedomāties kādu nopietnu kristieti, kurš nebūtu domājis par savu glābšanu īpaši pēc tam, kad ir gadījies iekrist grēkā.

Par laimi, mēs varam gūt uzvaru pār kārdināšanām, kas tik viegli mūs noķer slazdā. Nevienam no mums nav bezcerīgā situācijā, lai arī cik dziļi grēkā viņš būtu iegrimis, jo mūsu „gaismas Tēvs” (Jēk. 1:17) ir lielāks nekā mūsu tieksme uz ļaunu un tikai Viņā un caur Viņa Vārdu mēs varam gūt uzvaru.

Tāda ir panta vēsts, ko mēs pētīsim šajā nedēļā. Protams, kārdināšanas ir reālas, grēks ir reāls, un cīņa pret savu „es” ir ļoti reāla. Bet arī Dievs ir reāls, un caur Viņu mēs varam vairāk nekā uzvarēt kārdināšanas, kas mūsos perinās un gaida, kad varēs sakaut.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. oktobrī!

Kārdināšanu sakne

Izlasi Jēk. 1:13, 14! Kāpēc ir tik svarīgi, ka Dievs nevienu nekārdina? No kurienes izceļas kārdināšanas, un kā šīs zināšanas var būt noderīgas mūsu pašu cīņā ar grēku? _____

Jēkabs runā skaidri. Dievs ne tikai nav ļaunuma autors, Viņš nav arī kārdināšanu autors. Ļaunums pats par sevi ir kārdināšanu avots. Saskaņā ar šo pantu, problēma ir mūsos. Tas ir arī galvenais iemesls, kāpēc ir tik grūti stāties pretī.

Tādējādi cīņa pret grēku sākas prātā. Tāpat kā daudzi to negrib dzirdēt, patiesība ir arī tā, ka mēs izvēlamies grēkot. Neviens nevar mūs piespiest (Rom. 6:16-18). Grēcīgas ilgas, tieksmes un dziņas pastāvīgi saista mūsu uzmanību. Jēk. 1:14 raksturo šos iekšējos skubinājumus, izmantojot medību un makšķerēšanas terminus. Mūsu pašu vēlmes pievilina un velk mūs sev līdzi, un, kad mēs padodamies tām, tās beigās mūs uzķer uz āķa un ievilina slazdā.

Izlasi Ef. 6:17, Ps. 119:11 un Lūk. 4:8! Kāda kopēja tēma ir visos šajos pantos, un kā tas ir saistīts ar jautājumu par uzvaru kārdināšanās? _____

Šajos Jēkaba vēstules pantos viņš skaidri nodala kārdināšanu no grēka. Būt kārdinātam nav grēks. Pat Jēzus tika kārdināts. Problēma nav kārdināšana pati par sevi, bet gan kā mēs reaģējam uz to. Grēcīga daba pati par sevi nav grēks. Tomēr ļaut grēcīgajai dabai kontrolēt mūsu domas un noteikt mūsu izvēli ir grēks. Tāpēc mums Dieva Vārdā ir apsoliājums, kas piedāvā mums uzvaras garantiju, ja mēs pieprasām to sev un pieķeramies tam ticībā.

Pārdomā vairāk uzskatu, ka grēks vienmēr ir mūsu pašu izvēle. (Galu galā, ja tā nebūtu mūsu pašu izvēle, kā tad mēs varētu tikt nosodīti par tā darīšanu?) Ko mēs varam darīt ikdienas praktiskajā līmenī, kas varētu mums palīdzēt neizdarīt nepareizu izvēli? _____

Kad iekāre ir iecerēta

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:13-15! Kad kārdināšana kļūst par grēku? _____

Šajā pantā ir izmantoti vairāki grieķu vārdi, lai aprakstītu, kā sākas grēks, un tie visi ir saistīti ar radišanu. Kad tiek auklēta nepareiza vēlme, grēks tiek „ieņemts” kā bērniņš mātes miesās. „Grēks nobriestot dzemdē nāvi.” (Jēk. 1:15)

Aina ir paradoksāla. Process, kas bija domāts dzīvības došanai, beidzas tikai ar nāvi (sal. ar Rom. 7:10-13). Grēks, līdzīgi vēzim, pārņem un aprij savu saimnieku. Mēs to visi zinām, jo visi esam bijuši grēka sagrauti. Mūsu sirdis ir jaunas, un mēs tās nevaram izmainīt.

Izlasi 1. Moz. 3:1-6! Ievas pieredze dzīvi ilustrē konfliktu ar grēku. Kādi soļi noveda viņu grēkā? _____

Pašā saknē grēks sākas ar neuzticēšanos Dievam. Sātans, izmantojot to pašu veiksmīgo metodi, ar ko viņš pievīla trešo daļu eņģeļu (Atkl. 12:4, 7-9), radīja Ievas prātā šaubas par Dieva raksturu (1. Moz. 3:1-5). Tuvo ties aizliegtajam kokam nebija grēks, bet ņemt un ēst augli – bija. Pirms grēcīgās rīcības bija nepareizas domas (1. Moz. 3:6). Viņa pieņēma sātana ierosinājumus kā savus.

Grēks vienmēr sākas prātā. Līdzīgi Ievai, mēs varam domāt par iespējamajiem nepareizās rīcības „labumiem”. Tad mūsu iztēle un jūtas sāk gūt virsroku. Drīz mēs satveram ēsmu un kītam grēkā.

Bieži mēs domājam, kā tas varēja notikt. Atbilde ir vienkārša: mēs jāvam tam notikt. Neviens nespieda mūs grēkot.

“Ar nopietnu lūgšanu un dzīvu ticību mēs varam stāties pretī sātana uzbrukumiem un saglabāt savas sirdis tīras no sārņiem. Visspēcīgākās kārdināšanas nav attaisnojums grēkam. Lai arī cik liels spiediens būtu jāpanes dvēselei, pārkāpums ir mūsu pašu rīcība. Ne zemes, ne elles spēkos nav piespiest kādu grēkot. Gribai ir jāpiekrīt, sirdij jāpakļaujas, tad iekāre nespēs pārspēt saprātu, ne arī netaisnība uzvarēt taisnību.” (E. Vaita „Signs of the Times” 1883. g. 4. okt. „Christian Privileges and Duties”)

Ikviena laba un pilnīga dāvana

“Nekrītiēt maldos, mani mīļotie brāji! Jebkurš labs devums un jebkura pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, kas ir pastāvīgs un nav mainīgs kā ēna.” (Jēk. 1:16, 17)

Lai gan grēks dzemdē nāvi, Dievs ir dzīvības avots. Viņš ir “gaismas Tēvs” (Jēk. 1:17), kas sasauca ar radišanu (1. Moz. 1:14-18). Dievs ļauj mums piedzimt jaunai dzīvei, kas ir vislielākā dāvana, ko mēs varam saņemt “no augšas” (sal. Jēk. 1:17 ar Jāņa 3:3).

Līdzīgi Pāvilam, kas runā par glābšanu kā par Dieva žēlastības rezultātu (Rom. 3:23, 24; Ef. 2:8; 2. Tim. 1:9), Jēk. 1:17 sauc glābšanu par “dāvanu”. Vēl vairāk, nākamajā pantā Jēkabs skaidri pasaka, ka glābšana, šī jaunā piedzimšana, ir rezultāts Dieva nolūkam un gribai mūsu labā: “Viņš mūs ir izvēlējies un atdzemdīnājis ar patiesības vārdu.” (Jēk. 1:18) Tas ir, Dievs grib, lai mēs būtu glābti. Tā bija Viņa griba, pat pirms mēs piedzimām, lai mums būtu glābšana un jauna dzīvība Viņā tagad un visā mūžībā.

Salīdzini Jēkaba aprakstu ar Pāvila un Pētera jaunpiedzimšanas aprakstiem!
Sk. Tit. 3:5-7, 1. Pēt. 1:23. _____

Jēzus, Pāvils, Pēteris un Jēkabs saista glābšanu ar jaunpiedzimšanu. Dieva nodoms glābšanas plānā ir no jauna savienot grēka sasisto un salauzto cilvēku ar Debesīm. Plaša bija tik liela un plaša, ka cilvēks neko nevarēja darīt, lai uzceltu tiltu tai pāri. Tikai Dieva Vārds cilvēka veidolā – Jēzus – varēja savienot Debesis un zemi. Inspirētais Vārds (2. Tim. 3:16) vienīgais spēj iedvest garīgu dzīvību to sirdīs, kas ir atvērtas dāvanu uzņemšanai.

Īsāk sakot, mūsu „gaismas Tēvs” tik ļoti mūs mīl, lai arī cik necienīgi mēs esam, ka Viņš dod mums „jebkuru labu devumu un jebkuru pilnīgu dāvanu” (Jēk. 1:17), no kurām vislabākā ir Jēzus un Viņa piedāvātā jaunpiedzimšana.

Kas ir tās dāvanas, kas tev ir dotas „no augšienes”? Kāpēc ir tik svarīgi tās pārdomāt? Kas notiek, ja mēs to nedarām? _____

Lēnīgs runāt

Izlasi Jēk. 1:19, 20! Ko svarīgu viņš šeit pasaka? _____

Dieva Vārds ir spēcīgs. Bet tādi ir arī cilvēku vārdi. Cik bieži mēs esam izteikuši vārdus, ko vēlāk vēlētos ņemt atpakaļ? Diemžēl vienkārši apziņa par to, cik ievainojoši var būt vārdi un cik iznīcinošas ir dusmas, nepalīdz mums sevi kontrolēt. Paši ar saviem projektiem un plāniem mēs nekad nevarēsim patiesi izmainīties. Tāpēc mums ir vairāk jāklusās uz Dievu un jāļauj Viņam darboties mūsos.

“Kad visas citas balsis ir apklusinātas un mēs klusumā gaidām Viņa priekšā, dvēseles klusums ļauj mums vairāk dzirdēt Dieva balsi. Viņš lūdz mūs: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 58. lpp.)

Problēmas rodas, kad mēs pārtraucam ieklausīties Dievā un cits citā. Vai tas būtu mājās, darbā vai baznīcā – strīdi rodas, kad mēs pārtraucam klausīties. Kad tas notiek, runas sāk paātrināties un rodas dusmas. Šī grēcīgo sarunu slidenā nogāze, līdzīgi nekontrolētām iekšējām vēlmēm Jēk. 1:14, 15, nekad nevar radīt taisnību ar Dievu.

Tāpēc Jēkabs pretstata Dieva taisnību cilvēka dusmām. Kamēr mēs pajaujamies uz to, kas dabīgi rodas mūsu grēcīgajā dabā, Dieva Vārda radošais spēks ir bloķēts un vietā rodas mūsu pašu neko nedodošie vai pat ievainojošie vārdi. Nav brīnums, ka tūlīt pēc tam, kad viņš izstāsta par visu, ko mūsu „gaismas Tēvs” izdara mūsu labā, dodot jaunus dzīvības dāvanu, Jēkabs saka, lai mēs rūpīgi pārdomājam, ko runājam.

Ko šie panti māca par vārdiem? Sakāmv. 15:1, Jes. 50:4, Ef. 4:29, 5:4, Kol. 4:6.

Atceries pēdējo reizi, kad kāds tev izdarīja pāri ar saviem vārdiem! Izraisīto emociju dziļumam vajadzētu tev parādīt, cik spēcīgi var būt vārdi – vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Ko tu vari darīt, lai kontrolētu savus vārdus? Kāpēc ir tik svarīgi domāt, pirms runā? _____

Glābti saņemot

Izlasi Jēk. 1:21! Kāda loma "vārdam" ir tajā, ko Jēkabs pasaka? _____

Šis pants noslēdz visu, kas līdz šim ir pateikts par ticību un glābšanu. Tas ir aicinājums atstāt visu nešķīstību un atrauties no ļaunā. Pavēle „atmetiet” Jaunajā Derībā septiņas no deviņām reizēm ir izmantota, lai atteiktos no ļauniem ieradumiem, kam nav vietas dzīvē, kas pakļauta Kristum (Rom. 13:12; Ef. 4:22, 25; Kol. 3:8; Ebr. 12:1; 1. Pēt. 2:1). Tā var attiekties arī uz apģērba novilkšanu (Ap. d. 7:58), tā kā arī grēka „sārņaino drēbju” novilkšana (salīdzini ar Jes. 64:6) var būt šeit iekļauta. Vārds „sārņains” (RSV) Jēkaba vēstulē lietots, lai aprakstītu trūcīgo „noplīsušās drēbes” salīdzinājumā ar bagātnieku greznajām drānām (Jēk. 2:2). Līdzīgi Jēzum, Jēkabs nosoda cilvēka tieksmi būt pārāk pievērstam ārējam izskatam, jo Dievs pāri visam ir norūpējies par mūsu sirds stāvokli.

Vecās Derības grieķu tulkojumos vārds “sārņains” (ryparos) ir izmantots tikai vienā vietā: Zah. 3:3, 4, kur augstais priesteris Jozua aino grēcīgo Israēlu. Dievs atņem augstajam priesterim sārņainās drēbes un apģērbj viņu tīrās drēbēs, kas simbolizē piedošanu un Israēla šķīstīšanu.

Šī aina ļoti atšķiras no populārā kristieša tēla, kur mēs reizēm redzam Jēzu, uzliekam tīras, baltas drēbes virs grēcinieka notraipītajām, noplīsušajām drēbēm. Vai reālajā dzīvē kāds to darītu? Nevienš nevelk tīras drēbes virsū netīrajām. Līdzīgi Zaharijas grāmatā netīrās drēbes vispirms tiek novilkta un tikai tad tiek uzvilktas tīras drēbes. Tas nenozīmē, ka mums ir jābūt bez grēka, pirms mēs varam tikt ietērpti Kristus taisnībā. Ja tā būtu patiesība, kurš tad varētu tikt izglābts? Tas arī nenozīmē, ka pēc Jēzus pieņemšanas mēs zaudējam glābšanu, ja krītam grēkā. Drīzāk tas nozīmē, ka mums ir pilnībā jāpakļaujas Viņam, izvēloties mirt ik dienas savam grēcīgajam dzīvesveidam, un jāļauj Viņam radīt mūs pēc Savas līdzības. Tad mūs aplās Kristus pilnīgais taisnības apģērbs.

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:21! Cik nopietni tu centies dzīvē ieviest to, kas šeit teikts? Ko nozīmē „saņemt” Vārdu sirdī, un kā to var izdarīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi par grēku un spēku mainīties E. Vaitas grāmatā „Ceļš pie Kristus” nodaļā „Nožēla” 23.-36. lpp. un apkopo tajā izteiktās galvenās domas.

„... Pestīšanas plāns mums paredz pilnīgu atbrīvošanu no sātana varas. Nožēlojošu dvēseli Kristus vienmēr atšķirs no grēka. Viņš nāca, lai iznīcinātu velna darbus un ir rūpējies par to, lai katrai grēkus nožēlojošai dvēselei tiktu piešķirts Svētais Gars, kas to pasargātu no grēkošanas.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 311. lpp.)

„Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseli un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu — šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, — tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedīs Gara svētības. Tava ticība vairosies, tava pārliecība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga. Arvien vairāk tu atstarosi Kristus līdzību visā, kas ir šķīsts, cēls un pievilcīgs.” (E. Vaita „Kristus līdzības” 67., 68. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā vairāk, cik reāls spēks piemīt vārdiem! Kāpēc tie ir tik spēcīgi? Kā ar valodu var viegli manipulēt? Cik bieži tas, kā mēs pasakām vai uzrakstām, ir tikpat svarīgi vai pat vēl svarīgāk par to, ko mēs sakām vai rakstām?

2. Kura ir vislielākā dāvana, kas tev ir dota no „augšienes”, un kāpēc?

3. Pārlasi Jēk. 1:12-21! Kas ir šeit sniegtā svarīgā vēsts? Kāda cerība un apsolvījumi mums šeit ir izteikti?

4. Iekāre rada grēku, un grēks rada nāvi. Kāpēc, ņemot vērā tik augstu likmi, mums nepieder uzvaras, kurām vajadzēja būt mūsu? Kādos veidos mēs attaisnojam grēku un kāpēc tā vienmēr ir bīstama spēle?

5. Izlasi pēdējo E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumos! Kādu svarīgu padomu varam šeit atrast, īpaši tiem, kas varbūt svārstās ticībā?

4. TĒMA 18. – 24. OKTOBRIS

BŪT UN DARĪT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:23, 24; Mat. 19:16-22; Lūk. 6:27-38; Rom. 8:2-4; 12:9-18;
2. Pēt. 1:4.

ATMIŅAS PANTS:

„Topiet par vārda darītājiem, nevis tikai klausītājiem, kas paši sevi pievij.” (Jēk. 1:22)

Šans Fransuā Gravelū, kas labāk pazīstams kā „Lielais Blondīns”, kļuva populārs, staigājot pāri Niagāras ūdenskritumam pa virvi. 1860. gada septembrī Velsas princis bija liecinieks Blondīna ūdenskrituma šķērsošanai ar asistentu uz muguras. Pēc tam Blondīns pievērsās britu princim un piedāvāja arī viņu pārnest pāri kritumam. Lai gan princis bija dzirdējis par vīra spējām un viņš bija pat redzējis viņu to darām, viņš tik un tā nebija gatavs atdot savu dzīvību Blondīna rokās.

Protams, ar dzirdēšanu un redzēšanu nepietiek, ja runājam par attiecībām ar Dievu. Mēs varam būt intelektuāli pārliecināti par Dieva eksistenci, par evaņģēlija patiesību un otro nākšanu. Mēs varam pat ieraudzīt Dieva mīlestības un rūpju realitāti savā dzīvē. Tomēr pat ar visu to mēs varam nebūt gatavi nodot sevi pilnībā Viņa rokās – tā ir darbība, kurai būtu jāatklājas mūsu darbos. Tieši tāpēc Jēkabs uzsver, cik svarīgi ir būt darītājiem, nevis tikai Vārda klausītājiem.

Šajā nedēļā aplūkosim, ko nozīmē būt Vārda darītājiem tiem, kas tiek glābti žēlastībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. oktobrī!

Iepazīsti savu ienaidnieku

Kāds reiz par savu ienaidnieku teica: „Es redzu viņu katru dienu – kad skujos.” Tieši to Jēkabs grib, lai mēs atzīstam: mūsu lielākais ienaidnieks esam mēs paši. Glābšanās sākas, ieraugot, kas mēs patiesībā esam, nevis ko mēs par sevi iedomājamies.

Izlasi Jēk. 1:23, 24! Kas šeit ir aprakstīts, un kas ir pamatproblēma? _____

Lai gan tas nav nekas slikts, ka mēs gribam izskatīties labi, daudzi cilvēki pavada daudz laika un ziedo daudz naudas, lai uzlabotu savu ārieni. Bet mums ir jāpārliciecinās, ka nepieviļam sevi. Jēkabs saka, ka mums ir jāiegūst pareizāks skatījums uz sevi, vienalga, cik ļoti mums nepatīk tas, ko redzam.

Izlasi Mat. 19:16-22 un 26:33-35, 69-75! Kādas ir šo divu vīru domas par sevi, salīdzinot ar realitāti? Ko abu atšķirīgā reakcija uz Jēzus vārdiem pastāsta par viņiem? _____

Bagātais jauneklis domāja, ka viņš ir ievērojis baušļus. Pēkšņi viņš saņem izaicinājumu ievērot cita veida paklausību, par ko viņš nekad nebija aizdomājies un kas bija daudz dziļāka nekā tikai ārēja piekrišana likumiem un noteikumiem. (Sk. Rom. 7:7)

Pēterim, līdzīgi šim jaunajam vīram, arī bija izkropļots skatījums uz sevi. Pašpārliciecināti viņš paredzēja, ka, pat ja ikviens cits paklups un atkritīs, viņš paliks uzticīgs – pat ja tas viņam maksātu dzīvību. Bet viņš neapjauta, cik cieši grēks turēja viņu savās rokās. Abi krāpa sevi attiecībā uz viņu patieso garīgo stāvokli. Tomēr Pēteris beigās atgriezās. Cik mēs zinām, bagātais jauneklis neatgriezās.

Vienmēr ir viegli redzēt kļūdas citos, bet ne sevī, vai ne? Lai gan dziļi iekšienē mēs varbūt vairāk apzināties tās kļūdas, kuras gribam atzīt. Ielūkojies dziļāk savā sirdī. Ko šis ieskats stāsta tev, kāpēc tev ir vajadzīgs Glābējs, vai arī tu pazudīsi uz mūžīgiem laikiem un tas būs taisnīgi? _____

Būt darītājam

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:22! Grieķu valodā teikts: „esiet” Vārda darītāji. Kā šeit sniegtā vēsts atšķirtos, ja Jēkabs būtu vienkārši pateicis: „Izpildiet Vārdu”?

Jēkabs sasaista būšanu un darīšanu. Viņš tos neatdala un arī nepadara vienu svarīgāku par otru. Tās ir kā vienas monētas divas puses, ko nevar atdalīt. Mums ir jābūt darītājiem. Grieķu vārda „būt” laiks šeit attiecas uz šobrīd notiekošu paklausības dzīvesveidu, kāds tiek sagaidīts no mums tagad, nevis kaut kad nezināmā laikā nākotnē.

Mums ir jāklūst jauniem cilvēkiem Kungā, un, ņemot vērā to, par ko mēs kļūstam, mēs darām lietas, ko Dievs mums pavēl. Tas ir kaut kas pavisam atšķirīgs no tikai noteikumu ievērošanas (kas, liekas, bija problēma bagātajam jauneklim, kā mēs redzējām vakardienas tēmā).

Izlasi Lūk. 6:27-38! Kādas darbības mums vajadzētu uzņemties? _____

„Mīliet savus ienaidniekus!” „Dod ikvienam, kas tevi lūdz!” „Topiet līdzcietīgi, kā jūsu Tēvs ir līdzcietīgs!” (Lūk. 6:27, 30, 36) Izklusās neiespējami, vai ne? Un tā tas arī ir, ja jādara mums pašiem. Šāda mīlestība grēcīgajam cilvēkam nav dabiska. Tāpēc Jēzus turpina runāt par diviem atšķirīgiem kokiem un augļiem, ko tie ražo (Lūk. 6:43-45).

Līdzīgi Gal. 5. nodaļā Pāvils pretstata miesas darbus (Gal. 5:19-21) un Gara augli (Gal. 5:22-23). Tas gandrīz ir tā – jo vairāk mēs pievēršamies darīšanai, jo sliktāk kļūst. Turpretī, ja mūs vada Gars, iznākums ir pilnīgi atšķirīgs – mīlestības un paklausības auglis.

Pārdomā laiku, kad tu darīji kaut ko vienkārši tāpēc, ka tas no tevis tika prasīts vai tāpēc, ka tas ir bijis noteikums, kam tev bija jāpaklausa. Salīdzini to ar laiku, kad tu darīji kaut ko līdzīgu tāpēc, ka tu to gribēji darīt, tāpēc ka tas nāca dabiski, jo Kristus dzīvo tevī. Kā šis salīdzinājums palīdz mums saprast, ko māca šodienas tēma? _____

Brīvības likums

Izlasi Jēk. 1:25! Ko viņš saka par likuma lomū? _____

Jēkabs atbalso Psalmus, nosaucot Dieva likumu par "pilnīgu" (Ps. 19:7) un par brīvības ceļu (Ps. 119:45). Bet ievēro, ka likums Jēkaba grāmatā nevar mūs glābt un noteikti nevar mūs šķīstīt. Tas parāda Dieva ideālu, bet nevar likt mums sekot šim ideālam, tāpat kā pasaules klases atlēta snieguma vērošana nedara mūs spējīgus izdarīt to pašu. Lai sekotu šim ideālam, mums ir vajadzīgs Kristus spēks dzīvē.

Izlasi Rom. 8:2, 4 un 2. Kor. 3:17, 18! Kur rodas atšķirība starp likumu kā nāves instrumentu un to, kas parāda brīvības un dzīvības ceļu? _____

Pat Pāvils apstiprina, ka "ne jau tie, kas bauslību klausās, ir taisni Dieva priekšā, bet bauslības turētāji tiks attaisnoti" (Rom. 2:13). Kā viņš saka, mēs varam kļūt par darītājiem, tikai pateicoties Gara darbam, kas raksta likumu mūsu sirdīs. Tikai tad, ja mēs paklausām tam no sirds, likums var būt brīvības likums.

Tāpēc problēma nav ar likumu, bet ar mums. Mēs aizmirstam, kas patiesībā esam: grēcinieki, kam pastāvīgi ir vajadzība pēc Glābēja. Ja neesam ar Kristu, mēs dzirdam tikai likuma nosodījumu. Bet Kristū mēs kļūstam jauni vīri un sievas (2. Kor. 5:17), kas ir atbrīvoti Jēzū (Jāņa 8:36). Mēs dzirdam Viņu, izsakot mums likumu "mīliet cits citu, tāpat kā Es jūs esmu mīlējis" (Jāņa 15:12). Caur Kristu mēs piedzīvojam Dieva dēlu un meitu brīvību, kas ir glābti žēlastībā un kas negrib atgriezties nosodījumā un verdzībā, kas mums bija kā pārkāpējiem. Kristū mums ne tikai ir piedoti grēki, mums tagad ir jauna dzīve, kurā mēs esam spējīgi paklausīt likumam. Mēs to darām nevis tāpēc, lai būtu glābti, bet brīvības dēļ, kas nāk no apziņas, ka mēs jau esam glābti un tāpēc vairs neesam likuma nosodīti.

Pārdomā, kā tas būtu, ja mēs ar savu kritušo dabu censtos ievērot likumu pietiekami labi, lai tas mūs glābtu. Kā tas padarītu likumu par verdzības līdzekli? Kā Jēzus mūs ir atbrīvojis no šīs verdzības, vienlaikus pavēlot mums ievērot likumu? _____

Derīgs vai nederīgs?

Izlasi Jēk. 1:26, 27 un salīdzini to ar Mat. 25:35, 36, 40 un Rom. 12:9-18! Kā tu definētu patiesu kristietību šo pantu gaismā? _____

Ja Jēzus, Jēkabs un Pāvils kaut ko uzsvēra, tad tas ir – cik svarīgi ir būt derīgam kristietim. Mīlot “vismazāko no šiem” (Mat. 25:40), atvēlot laiku, lai apmeklētu tos, ko parasti neievēro, parādot viesmīlību – visos šajos praktiskajos veidos un vēl vairāk mēs atklājam Jēzus mīlestību un kļūstam par kanāliem, kas izplata Jēzus mīlestību.

“Vispēcīgākais arguments par labu evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošanas” 470. lpp.) Protams, kā viņa turpina paskaidrot, “dzīvot šādu dzīvi, izplatīt tādu ietekmi maksā pūles, sevis upurēšanu un disciplīnu uz katra soļa”. (470. lpp.) Tas nenāk dabiski vai automātiski. Ja mūsu reliģija sastāv tikai no ticības apliecinājumiem un svētrunu klausīšanās, tad tā lielā mērā ir nederīga.

Jēkabs apraksta “dievbijību” vai “dievkalpošanu” 26. un 27. pantā ar vārdu, kas norāda uz neparastu dievbijību. Tādai attieksmei ir tūlītējas, redzamas sekas, un cilvēki pamanīs atšķirību.

Viena acīmredzama pārmaiņa būs mūsu vārdu izvēle. Tā vietā, lai izmantotu nepārdomātas piezīmes un skarbu toni un žestus, mēs vairāk izjutīsim, kādu ietekmi mūsu vārdi atstāj uz citiem. Mēs „iegrožosim” savu mēli tā, ka tā netrauksies mums pa priekšu ar visu vardarbību un enerģiju, kāda ir neiejātam zirgam.

Jēkabs runā arī par bāreņiem un atraitnēm kā par tiem, kam visvairāk ir vajadzīga mūsu mīlestība un rūpes. No pasaulīgā viedokļa, nav jēgas novirzīt resursus tur, kur tie neko nedos atpakaļ sabiedrībai. Bet, no Dieva skatu punkta, tieši tā mums ir jāizturas pret tiem, kas ir pasaules atstumti. Tas atklāj, kuri no mums ir Kristus patiesie sekotāji: vai nu mēs aizdodam naudu tiem, kas nevar mums to atdot, ielūdzam uz pusdienām tos, kas nevar atmaksāt ar to pašu, vai arī aizlūdzam un izsakām svētību vārdus tiem, kas pret mums slikti izturas (Lūk. 6:35, 14:12-14, Mat. 5:44). Kā norāda Pāvils, mēs esam no jauna radīti Kristū Jēzū labiem darbiem (Ef. 2:10).

Cik daudz laika un enerģiju tu izlieto, palīdzot tiem, kam ir vajadzība? Ko tava atbilde liecina par to, cik „derīga” patiesībā ir tava ticība? _____

Atšķirīgi no pasaules

Ko nozīmē "sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības" (Jēk. 1:27)? Kā tas varētu būt iespējams? Sk. arī 1. Jāņa 2:15, 16; 2. Pēt. 1:4. _____

Liekas, ir cilvēki, kas domā, ka, aizejot pietiekami tālu no pasaules, viņi varētu izvairīties no tās kārdināšanām. Lai gan tajā ir daļa patiesības un mums vajadzētu izvairīties no kārdinājumiem, cik vien tas ir iespējams (īpaši no kārdināšanām, kurām mums ir grūti pretoties), mūsu problēmas un vājums seko mums līdzī visur, kur vien mēs ejam. Problēma ar grēku nav tik daudz ārpusē, lai gan tam noteikti ir zināma loma, bet gan tajā, kas ir mūsos, mūsu sirdīs. Tur notiek patiesā cīņa, un mums šī cīņa būs jāizcīna, vienalga, kur mēs dzīvojam.

Interesants fenomens ir arī tas, ka, risinot dažas problēmas, palikušās kļūst redzamākas. Piemēram, tīrot vienu istabas daļu, apkārtesošie netīrumi kļūst redzamāki. Tā ir arī garīgajā dzīvē: „Jo tuvāk nāksi Jēzum, jo kļūdaināks tu izskatīsies savās acīs, tāpēc ka tavš skats būs skaidrāks un tavas nepilnības pretstatā Viņa pilnīgajam raksturam būs labāk saskatāmas.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus” 64. lpp.)

Neizlasīsim šeit to, ko Elena Vaita nesaka. Viņa nesaka, ka, jo tuvāk nāksim Jēzum, jo kļūdaināki kļūsim. Viņa turpina: „Jo vairāk mūsu vajadzības izjūta mums liks tuvoties Jēzum un Dieva Vārdam, jo augstāku izpratni gūsim par Viņa raksturu un jo pilnīgāk atstarosim Viņa līdzību.” („Ceļš pie Kristus” 65. lpp.)

Patiesa reliģija vada cilvēku pie „izsalkuma un slāpēm” pēc dziļākiem piedzīvojumiem (Mat. 5:6). Jēzus daudz laika pavadīja vienatnē ar Savu Debesu Tēvu, lai iepazītu Viņa gribu. Tomēr Viņš nekad nenorobežojās no cilvēkiem. Viņš devās tur, kur bija cilvēki. Viņa „maize” bija palīdzēt cietējiem, salaužot barjeras un aizspriedumus un līdzdalot labo vēsti par mūžīgo dzīvību (Jāņa 4:28-35).

Neskatoties uz faktu, ka Jēzum un agrīnajiem kristiešiem bija uzturs un dzīvesveids, kas atšķīrās no apkārt esošās pagānu pasaules, šie ieradumi nekad neatturēja viņus no savas ticības līdzdalīšanas. Viņi devās visur, un evaņģēlijs izplatījās pa visu impēriju un stipri iesakņojās pat tādos ļaunuma un samaitātības centros kā Roma.

PIEKTDIENA, 24. OKTOBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Ceļš pie Kristus” nodaļa „Mācekļa pazīmes” 59.-63. lpp.

„Likums ir Dieva lielais morāles spogulis. Cilvēkam ir jāsalīdzina savi vārdi, savs gars un sava rīcība ar Dieva Vārdu.” (E. Vaitas komentārs „The SDA Bible Commentary” 7. sēj. 935. lpp.)

„Tā vietā, lai atbrīvotu cilvēku no paklausības, tā ir ticība un tikai ticība, kas padara mūs par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem, kas padara mūs spējīgus paklausīt.”

„Kāds Jēzus bija cilvēka dabā, tādiem Dievs ir paredzējis būt arī Saviem sekotājiem. Viņa spēkā mums ir jādzīvo šķīsta un cēla dzīve, kādu dzīvoja Pestītājs.” (E. Vaita „Our Father Cares” 69. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mums ir teikts, ka mūsu priekšrocība ir (ja iespējams) aiziet no pasaulīgām vietām, kāpēc tā nav galējais risinājums grēka un kārdināšanu problēmai? Cik tālu mums būtu jāiet, lai aizietu prom no jebkāda veida kārdināšanām? Kas ir vienīgais risinājums grēkam un kārdināšanām, neskatoties uz to, kur mēs dzīvojam?

2. Policija centās izvietot slepenas noklausīšanās ierīces tur, kur, pēc viņu domām, darbojas kriminālnoziedznieki. Vienīgā problēma: teritoriju apsargāja nikni dobermanī. Tā policisti katru vakaru baroja suņus ar hamburgeriem. Vispirms viņi aizmeta piecus vai sešus aiz nožogojuma. Pēc kāda laika suņi ne tikai ēda hamburgerus no policistu rokām, bet arī laizīja viņu rokas. Tādējādi, pielabinot sargsuņus, policija varēja iekļūt telpās un izvietot ierīces. Kādu mācību mēs varam paņemt no šī stāsta par to, kā mēs, ja neesam uzmanīgi, varam pazaudēt paši savus sargus?

3. Pārdomā vairāk ideju par „būt Vārda darītājiem” nevis vienkārši „ticēt Vārdam”. Kāda galu galā ir īstā atšķirība starp šiem abiem?

4. Ko tu saki tiem, kas apgalvo, ka Kristus žēlastības dēļ viņi ir atbrīvoti no likuma? Ko viņi bieži vien patiesībā ar to domā, un kā tu viņiem atbildētu?

5. TĒMA 25. – 31. OKTOBRIS

MĪLESTĪBA UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 2:1-13; Marka 2:16; 3. Moz. 19:17, 18; Rom. 13:8-10; Jāņa 12:48.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo tam, kas nav parādījis žēlsirdību, tiesa ir bez apžēlošanas. Bet žēlsirdība daudzkārt pārspēj tiesu.” (Jēk. 2:13)

Mēs labi zinām šo stāstu. Jautājums ir, cik labi mēs esam tajā iedziļinājušies. Vispirms priesteris, tad levīts iet no Jeruzālemes uz Jēriku, satiek cilvēku, kas, pa pusei miris, guļ uz ceļa. Lai gan abi tikko ir pabeiguši veikt savus reliģiskos pienākumus, neviens no viņiem nebija spējīgs saistīt šos pienākumus ar atbildības sajūtu pret ievainoto cilvēku, un tā abi turpina savu ceļu. Visbeidzot samarietis, pa pusei pagāns, gadījās tajā pašā vietā. Viņš iežēlojās par vīru, pārsēja viņa brūces un samaksāja par viņa palikšanu viesnīcā, kur viņš varēja atveseļoties. Viņš arī apsoliya viesnīcas īpašniekam samaksāt par visu pārējo, kas varētu būt vajadzīgs ievainotajam vīram (sk. Lūk. 10:30-37).

Jēzus stāstīja šo stāstu, atbildot uz jautājumu, ko likuma zinātājs uzdeva par mūžīgo dzīvību. Tā vietā, lai viņam atbildētu: „Mēģini cītīgāk!” vai „Dari vairāk!” – Jēzus parādīja mīlestību darbībā. Tas ir, mums ir jāmīl pat iespējami bīstamos vai nepatīkamos apstākļos, un mums ir jāmīl pat tie, kas mums nepatīk. Lai gan nav viegli un bieži tas ir pretēji mūsu dabai, patiesa mīlestība ietver zināmu risku un aicina mūs pārvarēt barjeras, kas mūs kā draudzi sadala no ārpuses un (īpaši) no iekšpuses. Šajā nedēļā mēs uzzināsim, kas Jēkabam ir ko teikt par šo svarīgo patiesību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. novembrī!

Bagātais vīrs

Izlasi Jēk. 2:1-4! Kopā ar visu pārējo tā ir pretstatu izpēte. Viens cilvēks ir bagāts, labi gērbies un acīmredzot svarīgs, bet otrs ir trūcīgs, slikti gērbies un acīmredzot viņš nav nekas. Viens tiek uzņemts galēji laipni, bet otrs – nicinoši. Vienam tiek piedāvāts ērts, labs krēsls, otram liek stāvēt malā vai atrast vietu uz grīdas.

Apraksts nav īpaši jauks, sevišķi tāpēc, ka tas notiek dievkalpojumā! Grieķu vārds, kas izmantots 2. pantā, ir „synagōgē”, kas, iespējams, ir agrīns jūdu-kristiešu sabata dievkalpojuma nosaukums, kas parasti notika privātās mājās (sk. Ap.d. 18:7, 8).

Grieķu-romiešu 1. gadsimta kultūrā cilvēka tēls un stāvoklis sabiedrībā bija ļoti svarīgs. Tie, kas bija bagāti, izglītoti vai ar politisku ietekmi, sagaidīja, ka varēs izmantot šīs priekšrocības, lai vairotu savu reputāciju un darbotos savu personisko interešu labā. Jebkuras lielākas dāvanas sabiedrībai vai reliģiskiem projektiem uzlika tās saņēmējam pienākumu kaut kādā veidā atmaksāt devējam. Laipnība tika atmaksāta ar lojalitāti un devība ar publisku atzinību. Daži augstākās šķiras cilvēki, kas apmeklēja kristiešu sākums, sagaidīja privilēģētu attieksmi. Ja tas tiktu ignorēts, draudze iegūtu sliktu slavu. Neizdošanās būt „politiski korektam” vai sabiedrības vērtību atmešana tika uzskatīta par pārkāpumu un bija šķelšanās iemesls.

Izlasi Marka 2:16 un Lūk. 11:43! Kādi sabiedrības uzskati šeit ir iesaistīti? Kā tie konfliktē ar evaņģēlija principiem? _____

Būt bagātam vai trūcīgam nav grēks, bet viens no mūsu kā kristiešu pieredzes barometriem ir tas, kā mēs izturamies pret cilvēkiem, kas no mums atšķiras vecuma, turīguma, izglītības un pat reliģiskās pārliecības ziņā. Mēs sliecamies vairāk cienīt tos, ko uzskatām kā “pāri” mums esošus uz sociālajām kāpnēm, un mazāk cienām tos, kas ir “zemāk”. Mums jāatceras, ka ir viegli pārņemt paradumus, lai gan Dievs aicina mūs būt atšķirīgiem (sk. Rom. 12:2).

Pārdomāsim: mēs varam nebūt tik atklāti un rupji kā Jēkabs to attēlo, bet vai mēs visi viegli nepadodamies favorītu spēlēm? Kā mēs varam iemācīties ieraudzīt šo problēmu sevī un tikt ar to galā? _____

Šķiru cīņa

Kā ikviens literatūras evaņģēlists to zina, ļoti bieži tie, kam ir vismazāk, ir labprātīgi atdot visvairāk, lai nopirktu kristīgas grāmatas. Labklājībā dzīvojošos rajonos parasti ir grūti pārdot grāmatas, jo cilvēki, kas tur dzīvo, ir apmierināti ar to, kas viņiem ir, un ļoti bieži neizjūt savu vajadzību pēc Dieva tik ļoti kā tie, kam ir mazāk. Tāds pats fenomens ir novērojams arī daudz plašākā mērogā: draudze bieži aug ātrāk vietās un laikos, ko raksturo ekonomiska un sociāla spriedze. Galu galā, vai tie cilvēki, kas cīnās ar lieliem jautājumiem, bieži vien nav atvērtāki cerībai, kas atklāta Jēzus stāstā, nekā tie, kas domā, ka ar viņiem viss notiek lieliski?

Izlasi Jēk. 2:5, 6! Kā viņš šeit plašāk izklāsta to, ko rakstīja iepriekšējos četros pantos? _____

Spiežot pēc šī panta, liekas, ka tie bija galvenie strīdus jautājumi starp bagātājiem un trūcīgajiem. Dievs izvēlējās trūcīgos, kas, lai gan bija pasaules atmesti, bija „bagāti ticībā”, bet tie, kas bija bagāti, izmantoja savu labklājību, lai „apspiestu” trūcīgos. Šī problēma, kad bagātie ekspluatēja nabagos, bija visur sastopama tā laika realitāte. Pat vēl ļaunāk, romiešu likums bija diskriminējošs pret trūcīgajiem bagātniekiem par labu.

„Cilvēki no zemākās šķiras, par kuriem uzskatīja, ka viņi rīkojas savu ekonomisko interešu vadīti, nevarēja izvirzīt apsūdzību pret cilvēkiem no augstākās šķiras, un zemākās šķiras cilvēkiem, kas tika atzīti par vainīgiem, likumi paredzēja bargākus sodus nekā pārkāpējiem no augstākās šķiras.” (Craig S. Keener „The IVP Bible Background Commentary: New Testament (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1993), 694. lpp.)

Izlasi Jēk. 2:7! Kādu svarīgu domu viņš šeit pasaka par šīs sliktās uzvedības ietekmi? _____

Viņu sliktā uzvedība patiešām ir „Jēzus labā vārda” zaimošana. Slikta rīcība ir pietiekami slikta pati par sevi. Vēl ļaunāka tā kļūst tad, ja to dara tie, kas apliecina Jēzus vārdu. Un vēl ļaunāk būtu, ja to darītu tie, kas Jēzus vārdā izmanto savu labklājību vai varu, lai gūtu lielākas priekšrocības pār citiem draudzē, kas bieži vada pie šķelšanās un strīdiem. Tāpēc cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, lai mūsu vārdi un darbi saskanētu ar „labo vārdu”, ar ko mēs sevi saistām!

Mīlestība pret tuvākajiem

Izlasi Jēk. 2:8, 9, 3. Moz. 19:17, 18 un Mat. 5:43-45! Kāda svarīga vēsts mums šeit ir uzrakstīta? _____

Jēkabs sauc Dieva likumu par „ķēnišķo likumu” (Jēk. 2:8), jo tas ir „ķēniņa ķēniņa” likums (Atkl. 19:16). Viņa valstības likums ir sīkāk izklāstīts Kalna svētrunā (Mat. 5.-7. nod.). Tā ietver pirmo no deviņām atsauksmēm Jaunajā Derībā, kas runā par mīlestību uz tuvākajiem.

Jēzus vārdi Mat. 5:43 norāda, kā 3. Moz. 19:18 tika saprasts tajā laikā. Piemēram, 3. Moz. grāmatā iepriekš esošās pavēles izmanto neapšaubamus sinonīmus tuvākā apzīmējumam: tie aizliedz „brāļa” ienīšanu (3. Moz. 19:17) un nepatikas kultivēšanu pret kādu savu tautieti israēlieti (3. Moz. 19:18).

Visticamāk, daži skaidroja šīs pavēles tā, ka būt dusmīgam vai ienīst kādu, kas nav israēlietis, ir jauki, jo viņi nav īpaši pieminēti šajos pantos. Galu galā, ļaudis, kas nebija israēlieši, vispārīgi tika uzskatīti par ienaidniekiem. Mēs tagad zinām, ka šāda attieksme pastāvēja Kumrāna kopienā – dievbijīgu jūdu grupā, kas bija atdalījusies no pārējās nācijas. Viņiem mācīja ienīst „tumsības bērnus” un „pazušanas cilvēkus” (The Community Rule 1QS 1:10; 9:21, 22). Šis apzīmējums acīmredzot ietvēra ne tikai svešiniekus, bet pat israēliešus, kas bija atmetuši kopienas mācības.

„Grēks ir vislielākais no visiem ļaunumiem, un mums ir jāiežēlojas par grēcinieku un tam jāpalīdz. Daudz ir to, kas maldās un izjūt savu kaunu un neprātību. Tie ir izsalkuši pēc iedrošinājuma vārdiem. Tie kavējas pie savām kļūdām un neveiksmēm, līdz nonāk izmisumā. Pret šīm dvēselēm mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi. Ja esam kristieši, tad nedrīkstam pāriet tām garām pa ceļa otru pusi, turoties tik tālu, cik vien iespējams, tieši no tiem, kam mūsu palīdzība visvairāk vajadzīga. Redzot cilvēkus ciešanās, vienalga, vai nu nelaiimes vai grēka dēļ viņi tur nonākuši, mēs nekad nedrīkstam sacīt: "Tas uz mani neattiecas."” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 504. lpp.)

Jēzus dzīve ir vislielākais mums jebkad pieejamais paraugs nesavtīgai mīlestībai pret tiem, kas to nav pelnījuši, un tiem, kas neatbildēs ar pretmīlestību. Kā mēs varam iemācīties izteikt tādu mīlestību pret tiem, ko mēs uzskatām par nepelnījušiem vai kas mums neatbildēs ar pretmīlestību? Kāpēc beigās pilnīga sevis nodošana un nomiršana sev ir vienīgā atbilde?

Visa bauslība

Izlasi Jēk. 2:10, 11! Tagad izlasi tabulā ierakstītos pantus un atzīmē, vai tie uzsver "visu bauslību", "mīlestības likumu" vai abus!

	Visa bauslība	Mīlestības likums
Mat. 5:18, 19		
Mat. 22:36-40		
Rom. 13:8-10		
Gal. 3:10		
Gal. 5:3		
Gal. 5:14		

Mums ir grūti aptvert, cik radikāla bija Jēzus mācība par likumu. Dievbiģie jūdi toreiz (un daudziem arī tagad), uzskatīja, ka likums tiek ievērots tikai tad, ja ticīgais ir nodevies visu Mozus grāmatās atrodamo likumu ievērošanai. Beigās tika izdalīti 613 likumi (248 pozitīvi un 365 negatīvi).

Jēzum uzdotais jautājums, kurš likums ir vissvarīgākais (Mat. 22:36), iespējams, bija domāts, lai Viņu ievilinātu lamatās. Bet, lai gan šķiet, ka Jēzus apstiprināja katru rakstu zīmīti kā svarīgu (Mat. 5:18), Viņš arī mācīja, ka mīlestība pret Dievu un mīlestība pret tuvāko ir vissvarīgākie baušļi, jo tie apkopo visus citus. Jēzus mācība arī parāda, ka paklausīt nevar vakuumā. Tas vienmēr ir saistīts ar attiecībām vai arī tam nav nozīmes. Ja es maksāju desmito tāpēc, ka tā darīt ir pareizi, vai tāpēc, ka baidos pazust, ja nesamaksāšu, tad tas nav saistīts ar attiecībām. No otras puses, ja es maksāju desmito patecībā par to, cik daudz Dievs man ir devis, tad mana darbība ir balstīta uz manām attiecībām ar Dievu.

Jēzus runāja arī par likuma "smagākiem jautājumiem", tas ir, "tiesu, žēlastību un ticību" (Mat. 23:23). Arī tas viss ir saistīts ar attiecībām – ar Dievu un citiem cilvēkiem. Jēkabs tāpēc nepasaka neko citādu kā Jēzus vai Pāvils: jebkurš Dieva likuma pārkāpums kaut kādā mērā bojā mūsu attiecības ar Dievu un citiem. Tāpēc runa nav par pietiekami daudziem labiem darbiem, ar kuriem pārsvērt mūsu sliktos darbus. Ja mēs rīkojamies tā, it kā viss grieztos ap mums, tad tā ir paklausība vakuumā. Toties, iepazīstot Jēzu, mēs sākam novērst uzmanību no sevis un pievērst to Dievam un kalpošanai citiem.

Cik lielā mērā tu paklausī, jo mīli Dievu un citus, un cik lielā mērā dari to pienākuma apziņas dēļ? Vai darīšana pienākuma dēļ vienmēr ir nepareiza? Varbūt tu neizjūti mīlestību pret kādu cilvēku, bet palīdzi viņam tikai tāpēc, ka no tevis to sagaida? Kas šeit ir nepareizs (ja ir)? _____

Likuma tiesāti

Izlasi Jēk. 2:12, 13! (Sk. arī Jāņa 12:48; Rom. 2:12, 13; 2. Kor. 5:10; Atkl. 20:12, 13) Ko šie panti māca par tiesu? _____

Nekas nav skaidrāks par mācību, ka mēs tiksīm tiesāti pēc likuma, pamatojoties uz to, ko esam darījuši, vai tas būtu labs vai ļauns. Vienlaikus Bībele arī skaidri pasaka, ka, ticot Jēzum, mēs tiekam apklāti ar Viņa taisnību.

Šis apsegs ir saistīts ar diviem aspektiem: piedošanu (taisnošanu) un paklausību (svētdarīšanu). „Tā kā jūs esat pieņēmuši Kristu Jēzu par Kungu, tad viņā arī dzīvojiet.” (Kol. 2:6) „Jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērpti Kristū.” (Gal. 3:27) Bieži saka, ka mēs tiksīm tiesāti, pamatojoties ne tikai uz to, ko esam darījuši, bet arī uz to, ko neesam darījuši. Lai gan tā ir patiesība, daudziem ir nepareizs uzskats par to, ko tas nozīmē. Tas nerunā par darīšanu vairāk. Tā būtu mazdūšības un sakāves recepte. Ievēro, kā Jēkabs apraksta to 13. panta pirmajā daļā: „Jo tam, kas nav parādījis žēlsirdību, tiesa ir bez apžēlošanas.” Un atkal tā ir ar attiecībām saistīta darīšanas definīcija.

Ja par to pietiekami ilgi domājam, mēs varam kļūt tik satraukti jautājumā par tiesu, ka ātri padosimies izmisumam. Bet tas nav tas, ko nozīmē „bīties Dievu.. jo Viņa tiesas stunda ir atnākusi” (Atkl. 14:7). Tā vietā mums vienmēr ir jāuzticas Jēzus taisnībai, viņa nopelni ir mūsu vienīgā cerība tiesā. Mūsu mīlestība uz Dievu ir tā, kas mūs ir izglābusi Viņa taisnībā, kam vajadzētu mūs pamudināt darīt visu, uz ko Viņš mūs ir aicinājis.

Vienlaikus Bībeles brīdinājumi par tiesu ir domāti mūsu labā, lai mēs neieaijātu sevi nepareizā drošības sajūtā. Jēkabs saka: „Žēlsirdība pārspēj tiesu.” (Jēk. 2:13) Mums ir jāatceras viņa vārdi, īpaši attieksmē pret tiem, kas ir iekrituši visjaunākajos grēkos.

Vai tu esi kādreiz izturējies patiešām slikti un, gaidīdams tikai nosodījumu, esi saņēmis žēlastību un piedošanu? Kā tu juties? Ko tu vari darīt, lai neaizmirstu to nākamreiz, kad kāds rīkojas slikti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Lielā cīņa" nodaja "Izmeklēšanas tiesa" 479.-491. lpp.

"Dievs ir atzinis tevi par savu bērnu visu eņģeļu un cilvēku klātbūtnē; lūdz, lai tu neapkaunotu labo vārdu, "kas saukts pār jums" (Jēk. 2:7). Kungs sūta tevi pasaulē kā savu pārstāvi, tādēļ tavai rīcībai jāatklāj Dieva vārds. [...] Tas iespējams, vienīgi pieņemot Kristus žēlastību un taisnību." (E. Vaita "Domas no svētību kalna" 107. lpp.)

"Caur Kristu taisnība padara iespējamu piedošanu, neupurējot pat ne vismazāko kripatiņu no tās augstā svētuma." (E. Vaitas komentārs „SDA Bible Commentary” 7. sēj., 936. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Gandijs ir apkopojis daudzu domas, sakot: „Man patīk jūsu Kristus, bet nepatīk jūsu kristieši. Jūsu kristieši nemaz nav līdzīgi jūsu Kristum.” Kāpēc diemžēl nemaz nav grūti saprast iemeslu viņa teiktajam? Un lai gan ir viegli skatīties uz citiem, ko viņi ir darījuši Kristus vārdā, kāpēc mums tā vietā vajadzētu skatīties uz sevi un uz to, ko mēs esam darījuši Jēzus vārdā? Cik labi mēs atklājam Viņu pasaulei ap mums?

2. Vai tava vietējā draudze ir vieta, kur cilvēki jūtas vērtēti un cienīti, neskatoties uz viņu izcelsmi, sociālo stāvokli, rakstura iezīmēm utt.? Ja ne, ko tu vari darīt, lai tā būtu?

3. Kādas tradīcijas un sabiedrības normas ir tavā valstī, kas ir pretējas Bībeles ticības principiem? Kuras no tām ir atklātākas un kuras slēptākas? Saprotot, kas tās ir, kā tu vari iemācīties pārvarēt tās, lai spētu dzīvot un atklāt evaņģēlija principus, parādot citiem, ka Jēzus piedāvā mums labāku dzīvesveidu?

4. Viens ir mīlēt savu tuvāko, bet ko nozīmē mīlēt Dievu? Pārrunājiet grupā, ko nozīmē mīlēt Dievu, kāpēc mēs Viņu mīlam un kā mēs izsakām šo mīlestību!

5. „Žēlsirdība daudzkārt pārspēj tiesu.” Ko tas nozīmē praktiskā ziņā, kad mums nākas saskarties ar tiem, kas rīkojas nepareizi? Kāda veida līdzsvars šeit ir vajadzīgs?

6. TĒMA 1. – 7. NOVEMBRIS

TICĪBA, KAS DARBOJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 2:14-26; Rom. 3:27, 28; Tit. 2:14; 2. Kor. 4:2; Rom. 4:1-5; Joz. 2:1-21.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kā miesa bez gara ir mirusi, tā arī ticība ir mirusi bez darbiem.”
(Jēk. 2:26)

Bīņš bija veiksmīgs ārsts un draudzes vecākais draudzē ar vairākiem simtiem locekļu. Viņš bija galvenais sponsors draudzes lielajiem projektiem, un viņa devīgums iedrošināja arī citus būt pašuzupurīgākiem. Ārsts bija arī lielisks sludinātājs. Kad mācītāja nebija, runāja viņš, un ikviens vēlējās dzirdēt viņa vēstis, kas bija teoloģiski dziļas, sirdī izjustas un garīgas.

Tad kādu dienu atklājās patiesība. Ārsts neieradās draudzē iepriekšējā sabatā ne tāpēc, ka viņš bija atvaļinājumā, kā daudzi domāja. Nē, viņš tika atrasts miris savas mājas pagalmā no izklaidējošo narkotiku pārdozēšanas. Vēl sliktāka bija šokējošā atklāsme, ka viņa guļamistabā atradās kaudzēm pornogrāfisku video un žurnālu. Draudze bija izmisusi, īpaši jaunie ļaudis, kas bija viņu uzlūkojuši kā savu paraugu. Lai gan mums visa tiesa ir jāatstāj Dieva rokās, ārsta rīcība noteikti radīja šaubas par viņa ticības patiesumu. Ko es ar to gribēju pateikt? Lai gan mēs esam glābti ticībā, mēs nevaram atdalīt ticību un darbus kristieša dzīvē. Tā ir svarīga, bet bieži pārprasta patiesība, kas aplūkota Jēkaba grāmatā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. novembrī!

Mirusi ticība

„Ko tas līdz, mani brāļi, ja kāds teic, ka viņam esot ticība, bet viņam nav darbu? Vai tad ticība var viņu izglābt?” (Jēk. 2:14) Kā mēs saprotam šo pantu glābšanas ticībā kontekstā? Izlasi Jēk. 2:15-17; salīdzini ar Rom. 3:27, 28; Ef. 2:8, 9!

Ticība bez darbiem. Jēkabs sniedz dzīvu ilustrāciju šāda veida viltus ticībai (Jēk. 2:15, 16). Kā mēs jau redzējām, paklausība Jēkaba grāmatā ir saistīta ar attiecībām. Kā mēs izturamies pret brāli vai māsu draudzē, kam nepieciešama palīdzība? Ar vārdiem vien nepietiek. Mēs nevaram vienkārši pateikt: „Ej ar mieru sirdī. Dievs nodrošinās”, ja Dievs mums ir iedevis līdzekļus, lai palīdzētu šim brālim vai mātai.

Protams, vajadzību var būt bez gala, un mēs nevaram tās visas apmierināt. Bet ir kāds princips, ko sauc „spēks, palīdzot vienam”. Mēs esam Jēzus kājas un rokas, un mēs varam palīdzēt „vienam cilvēkam vienlaikus”. Tieši tā Jēzus parasti strādāja. Marka 5:22-34 vīrs, kura meita bija uz nāves gultas, lūdza Viņa palīdzību. Pa ceļu ejot, sieviete tuvojās Viņam no muguras un aizskāra Jēzus drēbes. Pēc dziedināšanas Jēzus varēja turpināt ceļu un sieviete būtu priecīga devusies prom. Bet Jēzus zināja, ka viņai ir nepieciešams kaut kas vairāk par fizisku dziedināšanu. Tāpēc Viņš apstājās un veltīja laiku, lai viņa varētu iemācīties būt Jēzus lieciniece, ne tikai saņemt, bet arī līdzdalīt. Tad Viņš izteica tos pašus vārdus, kas ir uzrakstīti Jēk. 2:16: „Ej ar mieru!” (Marka 5:34). Bet, atšķirībā no Jēkaba vārdiem, šoreiz tie kaut ko nozīmēja!

Ja mēs atzīstam vajadzību, bet neko nedarām, mēs esam palaiduši garām iespēju vingrināt ticību. To darot, mūsu ticība kļūst vājāka un nedzīvāka. Tas ir tāpēc, ka ticība bez darbiem mirst. Jēkabs apraksta to pat vēl spēcīgākos vārdos: ticība jau ir mirusi. Ja tā būtu dzīva, tad būtu redzami darbi. Ja tā tāda nav, tad kas tajā labs? 14. panta beigās Jēkabs uzdod jautājumu par šāda veida ticību bez darbiem un bez vērtības. Grieķu valodā tas izskan daudz spēcīgāk nekā citos tulkojumos: „Tāda ticība nevar viņu izglābt. Vai tad var?” Atbilde, ko Jēkabs no mums sagaida, ir skaidrs „nē!”.

Kā mēs varam iemācīties labāk izteikt savu ticību ar darbiem, pasargājot sevi no pievilšanas, ka darbi mūs glābj? _____

Glābjošā ticība

Izlasi Jēk. 2:18! Kas ir galvenā doma, ko Jēkabs izsaka? Kā mēs parādām ticību ar saviem darbiem? _____

Jēkabs izmanto vispāratzītu retorikas tehniku, ar kuru priekšplānā izvirzīts potenciālais iebildumu cēlājs. Šajā gadījumā apšaubītājs cenšas sasvērt svarus starp ticību un darbiem, izsakot domu, ka tikmēr, kamēr cilvēkam ir viens vai otrs, ar viņu viss ir kārtībā. Bet doma, ko Jēkabs cenšas pateikt, ir: kristieši nevar cerēt uz glābšanu ticībā, ja nav tai atbilstošu darbu. "Parādi man savu ticību bez darbiem, savukārt es parādīšu tev savu ticību ar saviem darbiem." (18. pants)

Doma ir tāda, ka glābj ne jau kaut kāda ticība. Patiesu, glābjošu ticību raksturo labi darbi. Līdzīgi darbi ir labi darbi tikai tad, ja tie izriet no ticības. Ticība un darbi ir nedalāmi. Līdzīgi kā divas monētas puses – viena nevar eksistēt bez otras. Ticība ir vispirms un tad tā vada uz atbilstošiem darbiem.

Pārdomā Pāvila attieksmi pret darbiem Ef. 2:10, 1. Tes. 1:3, 1. Tim. 5:25 un Tit. 2:14! Kāpēc labi darbi ir tik svarīgi? _____

Pāvils nebija pret labiem darbiem kā tādiem. Viņš bija pret darbiem kā pret glābšanas līdzekli (sk. Gal. 2:16). Patiesībā Pāvils pasaka, ka tie, kas pajaujas uz bauslības darbiem, lai iegūtu glābšanu, atrodas zem lāsta, jo nevienam, kas cenšas tikt glābts, ievērojot baušļus, tas patiesībā neizdodas (Gal. 3:10). Paklausība ir iespējama, vienīgi pateicoties Svētā Gara dāvanai.

„Ja cilvēks ar nevienu no saviem labajiem darbiem nevar nopelnīt glābšanu, tad tai ir jābūt pilnīgi no žēlastības, ko saņem grēcinieks, jo viņš ir pieņēmis Jēzu un tic Viņam. Tā ir dāvana bez maksas. Par taisnošanu ticībā nav jāstrīdas. Un visi šie strīdi izbeigsies, tiklīdz tiks saprasts jautājums, ka kritušā cilvēka nopelni viņa labajos darbos nekad nenodrošinās viņam mūžīgo dzīvību.” (E. Vaita „Ticība un darbi” 19., 20. lpp.)

Kāpēc lieliskajai ziņai, ka mēs nevaram nopelnīt ceļu uz Debesīm, vajadzētu motivēt mūs mīlestībā uz Dievu darīt visus labos darbus, ko vien mēs spējam? _____

Dēmonu „ticība”

Ja nav darbu, tad ir tikai viens veids, kā „pierādīt” kāda cilvēka ticības patiesumu: ar pareizām doktrīnām. Ja es ticu pareizajām mācībām, tad man noteikti ir ticība, vai ne?

*Izlasi 2. Kor. 4:2; 1. Tim. 2:4; Jēk. 5:19, 20; 1. Pēt. 1:22 un 1. Jāņa 3:18, 19!
Ko šie panti mums stāsta par to, cik svarīga ir patiesības zināšana?_____*

Nav šaubu, ka intelektuālām zināšanām par patiesību ir sava vieta, ļoti svarīga vieta. Tomēr šīs zināšanas pašas par sevi nav pietiekamas, lai pierādītu, ka cilvēkam ir glābjoša ticība.

Kāds brīdinājums mums ir dots Jēk. 2:19 par nepareizu patiesas ticības izpratni?_____

Pamatapgalvojums par ticību Vecajā Derībā ir 5. Moz. 6:4: „Klausies, Israēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs!” Pazīstams kā Šema (jo pants sākas ar šo ebreju vārdu), šis pants skaidros vārdos apkopo ticību vienam Dievam. Ikviens cita Bībeles mācība izriet no šīs pamatpatiesības.

Bet pat dēmoni tic šai patiesībai. Patiesībā – viņi zina, ka tas tā ir! Un tomēr, ko labu tā tiem dod? Viņi dreb Dieva klātbūtnē, tāpat kā sastopoties ar Jēzu un izdzirdot Viņa pavēli iziet no viņu upuriem (Marka 3:11, 5:7).

Intelektuāla ticība, kurai nav nekādas ietekmes uz mūsu uzvedību, ir nederīga. Tā ir tāda pati ticība kā dēmoniem, kas aktīvi darbojas, lai pieviltu mūs ar viltus mācībām un meliem. Tāpat kā Israēlu Jēzus laikā, dēmoni iedrošinās ļaudis ticēt viņu krāpšanām, kas balstītas uz viņu upuru ilgām turēties pie nešķīstas un netaisnas uzvedības: „Gars saka skaidri, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības un pievērsīsies maldu gariem un dēmonu mācībām.” (1. Tim. 4:1)

Ticībai ir jāatklājas mūsu dzīvēs, vai arī tā nebūs glābjoša ticība. Tā drīzāk ir „dēmonu ticība”, un tāda ticība mūs neglābs vairāk kā viņus.

Ābrahāma ticība

Izlasi Jēk. 2:21-24 un salīdzini to ar Rom. 4:1-5, 22-24! Kā Ābrahāma ticība ir aprakstīta šajos pantos, un uz ko ir balstīta taisnošana? _____

Interesanti, gan Jēkabs, gan Pāvils citē 1. Moz. 15:6, bet šķiet, ka viņi nonāk pie pretējiem secinājumiem. Saskaņā ar Jēkabu, Ābrahāms tika taisnots ar darbiem, bet Pāvils Rom. 4:2, šķiet, skaidri noliedz šādu iespēju (salīdzini ar 24. pantu).

Tomēr Rom. 4. nodaļas tiešais konteksts ir saistīts ar jautājumu, vai taisnošanai ir nepieciešama apgraizīšana, tas ir, vai pagāniem ir jāklūst jūdiem, lai tiktu glābti (Rom. 3:28-30). Pāvils parāda, ka Ābrahāma ticība, nevis viņa „apgraizīšanās” darbs bija taisnošanas pamats, jo Ābrahāms ticēja vēl pirms tika apgraizīts. Ābrahāms saņēma apgraizīšanu vēlāk, kas bija kā ārēja zīme viņa iekšējai ticībai (Rom. 4:9-11). Bet tikai ar darbiem, pat ar apgraizīšanu, nepietiek, lai būtu taisnots, jo tikai tie, kas „staigā tās ticības pēdās, kas mūsu tēvam Ābrahāmam bija pirms apgraizīšanas”, tiks taisnoti.

Vai šis uzsvars patiešām ir tik atšķirīgs no Jēkaba teiktā? Pāvils turpina, izmantojot to pašu „pierādījumu” Ābrahāma ticībai, ko lietoja Jēkabs (sk. Rom. 4:17-21). Ābrahāms ticēja, ka Dievs var augšāmcelt Īzaku, jo Viņš „mirušos dara dzīvus un sauc esamībā to, kā vēl nav, it kā tas jau būtu” (17. p., sal. ar Ebr. 11:17-19). Pāvils arī definē, kāda ir glābjoša ticība: „... un bija pilnīgi pārliecināts, ka to, ko Viņš ir apsolījis, Viņš ir varens arī izdarīt” (Rom. 4:21). Īsāk sakot, ticība, kas uzticas Dievam un ievēro Viņa apsolījumus, kā arī paklausīgi paļaujas uz Viņa vārdu, ir glābjoša ticība. Šie darbi nav „bauslības darbi”, bet „ticības darbi”. Vai, kā to raksta Jēkabs: „Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga.” (Jēk. 2:22)

Daudzi uzsver ticības un darbu svarīgumu, bet pat atdala abus, vismaz zināmā mērā. Patiesa ticība ir „ticība, kas darbojas caur mīlestību” (Gal. 5:6). Labie darbi nav tikai ticības ārēja pazīme. Tie ir ticības izdzīvošana. Ābrahāma ticība Dievam, kas radījis visu dzīvību, motivēja viņu paklausīt Dievam, upurējot vienīgo dēlu Īzaku. Saskaņā ar Jēkabu, ticība kļūst pilnīga paklausot.

Kāda ir tava personīgā pieredze, kā darbi (jeb to trūkums) ietekmē tavu ticību? _____

Rāhābas ticība

„Vai arī mauka Rāhāba tāpat netika attaisnota ar darbiem, kad uzņēma sūtņus un parādīja tiem bēgšanai citu ceļu?” (Jēk. 2:25) Izlasi Joz. 2:1-21! Kā mēs saprotam šo piemēru glābšanas ticībā kontekstā? _____

Saskaņā ar Ebr. 11:31, Jērikas iedzīvotāji neticēja. Lielākā daļa mūsdienu tulkojumu raksturo viņus kā „nepaklausīgus”. Jērikas iedzīvotāji zināja par Israēla izcilajām uzvarām pār midiāniešiem un amoriešiem, tāpēc viņi labi apzinājās Israēla Dieva spēku. Dieva spriedums Israēlam Baālpēorā mācīja Jērikas ļaudīm par Viņa svētumu, kā arī pretīgumu pret elkdievību un morāles trūkumu: „Visi šie notikumi Jērikas iedzīvotājiem bija zināmi, un bija daudzi, kam bija tāda pati pārliecība kā Rāhabai, lai gan viņi atteicās paklausīt.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši” 492. lpp.)

Rāhaba netika glābta sava negodīguma dēļ, bet gan neskatoties uz to. Viņa ticēja patiesajam Dievam un rīkojās saskaņā ar šo ticību, paglābjot izlūkus, ko bija sūtījis Jozua. Bija arī nosacījumi: viņa paklausīja vēstnešu norādījumam izkarināt ārā pa savu logu sarkanu virvi, kas atgādināja par asinīm, kas tika izslacinātas uz israēliešu namdurvīm viņu atbrīvošanas laikā (sk. 2. Moz. 12:21-24). Lai gan tālu no pilnības, Rāhabas dzīve ir paraugs ticībai, kas parāda Dieva piedošanas un žēlastības realitāti ikviena cilvēka dzīvē, kas ir labprātīgs spert ticības soļus un uzticēties Dievam tajā, kāds būs iznākums.

Izlasi Jēk. 2:26! Kā šis pants apkopo ticības un darbu attiecību? _____

Tieši tāpat kā ķermenis bez dzīvības dvasas ir tikai liķis, tā arī ticība bez darbiem ir mirusi. Bez tam, ja nav reālas ticības, jebkura “paklausība”, kurai mēs cenšamies nodoties, tikai palielina “mirušo darbu” skaitu (Ebr. 6:1, 9:14), kas Dieva acīs ir bezjēdzīgi.

Ielasmeita glābta ticībā? Ja tas būtu vienīgais glābšanas ticībā piemērs, kādus secinājumus mēs vēl varētu no tā izdarīt? Kādu cerību tu vari paņemt sev no šī stāsta? _____

PIEKTDIENA, 7. NOVEMBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kad paša es ir pilnībā nolikts malā, tad tu vari iegūt jaunu un bagātīgu pieredzi. Tu ieraudzīsi pats savas nepilnības, esot pazemojies krusta pakājē, un, uzlūkojot Kristus pilnību, paša es kļūs nenozīmīgs.

Kristus redzīgai acij izskatīsies kā pievilcīga jaukuma pilnība. Tad Viņa veidols būs prātā un sirdī un tiks atklāts raksturā. Dievišķā prāta zīmogam ir jāizveidojas sirdī un jāatklājas dzīvē. Nāc pie Jēzus savā vajadzībā, lūdž dzīvā ticībā, turies cieši pie dievišķā spēka rokas, tici, un tu redzēsi Dieva glābšanu. Ja tu tiksī mācīts, tad Dievs būs tavš Skolotājs. Ja tu tiksī vadīts, tad Viņš tevi vedīs pie dzīvā ūdens straumēm.” (E. Vaita „Liecības Dienvidāfrikai” 26. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi Jēk. 2. nodaļu! Kāda būtiska vēsts šeit ir tiem, kas uzticas tikai Kristus taisnības nopelnam viņu glābšanā?

2. Daži apgalvo, ka Jēkabs runā par ticību un darbiem citādi nekā Pāvils un ka mums vajadzētu skaidrot Jēkabu ar viņa paša vārdiem. Kas nepareizs ir šādā domāšanā? Kāpēc īpaši šajā gadījumā ir svarīgi paturēt prātā, ko citi panti saka par ticību un darbiem? Protestantu reformācijas karstumā katoļu apoloģēti bieži ķērās pie Jēkaba grāmatas, lai aizstāvētu Romas baznīcu pret protestantiem. Kāpēc tas mums parāda, cik svarīgi ir balstīt mūsu doktrīnas uz visiem pantiem, kas ir mūsu rīcībā?

3. Bieži ir dzirdēts teiciens, ka ticība un darbi ir jātur „līdzsvarā”. Vai tu piekrīti šim apgalvojumam šīs tēmas gaismā? Pārrunājiet savas atbildes kopā ar citiem grupā!

4. Kāpēc Jēkaba grāmatā (un citur Jaunajā Derībā) nav pieminēta Ābrahāma kļūme ticības jautājumā saistībā ar Ismaēlu vai Rāhābas meli? Ko šis fakts mums māca par to, ko nozīmē būt Kristus taisnības aplātam?

7. TĒMA 8. – 14. NOVEMBRIS

MĒLEŠ SAVALDĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 3:1-12; 5. Moz. 6:6, 7; Lūk. 9:51-56; Sakāmv. 16:27; Mat. 7:16-18.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo pēc saviem vārdiem tu tiksi attaisnots un pēc saviem vārdiem tu tiksi notiesāts.” (Mat. 12:37)

Bārdiem ir milzīgs spēks. „Vārdi, vietā pasacīti” (Sakāmv. 25:11) – slavēšana, dzeja, stāsti – var ļoti ietekmēt dzīvi. Tas, ko mēs sakām, var palikt atmiņā vairākas dienas vai pat gadus. Piemēram, bērni uzsūc vārdus kā sūkļi. Tāpēc viņi drīz runā tekoši tajā valodā, ko dzird augot. Arī tas, ko viņi dzird par sevi, var noteikt viņu veiksmi vai neveiksmi nākotnē. Par laimi vai par nelaimi, bērni atkārto un pastiprina vecāku komunicēšanas stilu.

Arī rakstītais vārds ir spēcīgs un pat vēl paliekošāks. Visspēcīgākais no visiem ir Dieva Vārds. Padomā: „Tavs vārds ir gaismeklis manām kājām un gaisma manām takām!” (Ps. 119:105) un „Sirdī es noglabāju tavus vārdus, lai nesagrēkotu pret tevi!” (Ps. 119:11). Jēzus novērsa mācekļu uzmanību no laicīgām svētībām uz kaut ko daudz svarīgāku: „Gars dara dzīvu, miesa nelīdz nenieka. Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība.” (Jāņa 6:63)

Vārdi var remdēt un nomierināt vai arī saindēt un piesārņot. Cik bieži tu esi teicis kaut ko tādu, ko gribētu pēc tam paņemt atpakaļ?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. novembrī!

Atbildība

Izlasi Jēk. 3:1! Ko svarīgu viņš šeit pasaka par atbildību? _____

Skolotājiem baznīcā un kristīgās skolās ir īpaši liela atbildība, jo viņi veido prātus un sirdis ilgam laikam. Tas ietver tālejošu ietekmi, kas viņiem būs uz daudziem citiem ārpus viņu tiešā ietekmes loka. Jo vairāk mēs zinām, jo atbildīgāki mēs kļūstam par šo zināšanu izmantošanu un nodošanu.

Pie Tindla mājas bibliotēkas ieejas Kembridžā (Anglijā) ir plāksne, kas atgādina ikvienam zinātniekam, kas tur ieiet: „Gudrības sākums ir bijāt Kungu, un zināt Svēto ir saprašana.” (Sakāmv. 9:10) Cilvēks nav visu lietu mēraukla, bet gan Dievs. Un ikviena patiesa izglītība sākas un beidzas ar Viņu. Diemžēl, zināšanām vairojoties, atkarība no Dieva sliecas mazināties. Pārāk bieži tiek mācīts, ka zinātne darbojas neatkarīgi no Dieva. Daži teoloģijas skolotāji, cenšoties iegūt uzticību, arī var izmantot metodes, kas atstāj maz vai pat nemaz vietas ticībai. Rezultātā ticība var pakāpeniski tikt izspiesta gan no skolotāju, gan studentu prātiem. Bet, kamēr mēs mācām mūžībai, nevis tikai šai pasaulei, gan skolotājiem, gan tāpat studentiem mācīšanās būs dārga, pat iedvesmojoša nodarbe.

Pāvils arī saprata šo atbildību, jo viņš apmācīja un ordinēja vadītājus draudzēs, ko viņš bija izaudzinājis (Ap. d. 14:23, sal. ar Tit. 1:5). Viņš pat deva norādījumus Timotejam sargāt Dieva ganāmpulku no nepieredzējušiem un negudriem ganiem (sk. 1. Tim. 1:3-7; 3:2-6; 6:2-5; 2. Tim. 2:14, 15), brīdinot, ka daži „vienmēr mācās, bet nekad nenonāk pie patiesības” (2. Tim. 3:7).

Vecāki nes lielu atbildību, mācot savus bērnus, kas savukārt ietekmē citus. Mēs visi ar savu paraugu varam atstāt dziļu ietekmi uz tiem, kas mums apkārt. Cik svarīgi tāpēc ir meklēt Dieva gudrību, ko Viņš mums ir apsolījis (Jēk. 1:5), lai mēs varētu rādīt Viņa ceļu un atstāt dievbijīgu ietekmi. Jo mēs visi, par laimi vai par nelaimi, atstājam ietekmi uz citiem.

Padomā par tiem, kas tevi ir ietekmējuši pozitīvi! Ko viņi darīja? Kā viņi tevi ietekmēja? Vissvarīgākais – kā tu vari atdarīt to pašu citiem? _____

Vārda spēks

„Jo mēs visi bieži klūpam.” (Jēk. 3:2) Kāda atsvaidzinoša atzišanās, īpaši pārdomājot Jēkaba uzsvāru uz uzvedību! Tomēr mūsu atziņai par „patieso” vajadzību nevajadzētu noslāpēt mūsu ticību Dieva ideālam to dzīvei, kas ir Viņa pārstāvji virs zemes.

„Vīrs, kas neklūp vārdos, ir pilnīgs, spējīgs iegrozot arī visu miesu.” (2.p.) Nosacījuma forma grieķu valodā ietver to, ka neklupšana vārdos ir reāla iespēja. Vārdu svarīgums nevar tikt par augstu novērtēts. Domas vada pie vārdiem, kas savukārt vada uz darbiem. Vārdi arī pastiprina to, ko mēs domājam. Tādējādi tie ietekmē ne tikai to, ko mēs darām, bet arī ko dara citi. Mēs esam savstarpēji saistīti ar valodu.

Šīs nedēļas panti ietver atsevišķas ilustrācijas par mēles spēku. Pirmās trīs uzsver, kā kaut kam mazam var būt milzīgas sekas: laužņi un iemaukti var pārveidot zirgu, stūre var vadīt kuģi, un dzirkstele var aprīt mežu liesmās.

Kādu pozitīvu „vārda spēku” mēs atrodam Rakstos? Sk. 5. Moz. 6:6, 7; 23:23; Ps. 40:3; Sakāmv. 10:20, 21; 12:25; Mal. 2:6, 7; Lūk. 4:22; Rom. 10:6-8.

Mazi bērni ir viegli ietekmējami, bet, līdzīgi kokiem, kas augot kļūst nelokāmāki un vairāk iesakņojušies, bērni, kļūstot vecāki, vairāk pretojas pārmaiņām. Zināmā mērā mēs visi esam skolotāji, vai tas būtu mājās vai draudzē. Tā kā vārdiem ir tik liels spēks, ir svarīgi mazgāt savas domas Dieva Vārdā jau agrās dienās. Galu galā, kas baro mūsu domas un vārdus: Dieva Gars vai kāds cits avots? Mēs nedrīkstam par zemu novērtēt ievērojamās pārmaiņas, kas ir iespējamās ar Dieva Vārda palīdzību (Ps. 33:6, sal. ar 2. Kor. 4:6) pretēji citiem avotiem.

Vārdi var būt tik spēcīgi, ka tikai ar dažiem teikumiem tu vari izpostīt cilvēku, varbūt uz visu atlikušo viņa dzīvi. No otras puses, pozitīvi vārdi var kādu pacelt, iespējams, uz tikpat ilgu laiku.

Ja tavās rokās būtu dinamīts, cik uzmanīgi tu ar to rīkotos? Kā tad vajadzētu rīkoties ar kaut ko tādu, kas ir vēl spēcīgāks nekā dinamīts? _____

“Mazās” lietas ir lielas lietas

Izlasi Jēk. 3:3-5! Kas kopīgs ir abām ilustrācijām, un kā tās ir saistītas ar mēli? _____

Gan laužņi zirga mutē, gan kuģa stūre ir ļoti mazi, salīdzinot ar to, ko viņi vada. Tomēr ar vieglu rokas kustību zirga vai kuģa virziens var tikt pilnībā izmainīts. Līdzīgi „tāpat arī mēle ir mazs loceklis, bet varen dižojas” (5.p.). Citiem vārdiem, vārds vai pat skatiens vai žests var likties mazs, bet var pārvērst draugu par ienaidnieku vai arī sliktu situāciju pārvērst par labu. „Rāma atbilde novērš naidu, bet nikna runa sacelj dusmas.” (Sakāmv. 15:1) Iedomājies zirgu, kas auļo pilnā ātrumā, un kuģi, kas šķeļ ūdeni ar pilnu jaudu, bet abi dodas nepareizā virzienā. Jo ātrāk tie dodas uz priekšu, jo tālāk nokļūst no sava mērķa. Tad vislabākais ir apstāties un mainīt virzienu, cik vien drīz iespējams. Tas pats attiecas uz mūsu vārdiem. Ja saruna no sliktas kļūst par vēl sliktāku, tad jo drīzāk mēs apstājamies, jo labāk.

Izlasi Lūk. 9:51-56! Ko Jēzus atbildēja uz mācekļu ierosinājumu? Kāds bija rezultāts, un kādas mācības šajā stāstā ir ietvertas mums? _____

Lai gan mācekļu ierosinājumam bija pamatojums Bībelē (2. Ķēn. 1:10-12), Jēzus to noraidīja. Viņa rājiens ievērojami izmainīja situāciju. Stāsts beidzas vienkārši ar norādi, ka viņi „gāja uz citu ciemu” (Lūk. 9:56). Jēzus pārvērtā samariešu noraidījumu par mācību Saviem sekotājiem. Tā brīža karstumā, kad jūtas sabango un kliedz, lai sevi aizstāvētu, mēs varam atcerēties Jēzus piemēru un, līdzībās runājot, varam doties uz „citu ciemu”.

„Kā ūdens lāses veido upi, tā mazas lietas veido dzīvi. Dzīve ir mierīga, rāma un baudāma upe, vai arī tā ir strauja upe, kas vienmēr nes līdzī dubļus un netīrumus.” (E. Vaita „That I May Know Him”, 209. lpp.)

Kādas ir „mazās” lietas tavā dzīvē, kas, ja dziļāk padomā, patiesībā nemaz nav tik mazas? _____

Sargies radīt bojājumu

Mēs visi to esam piedzīvojuši. Kaut kas, ko mēs esam teikuši, ir pastiprināts vai varbūt pat pārspīlēts tā, ka mēs to pat vairs neatpazīstam. Kā Jēkabs saka, „redzi, tik maza uguns tik lielu mežu aizdedzina” (3:5).

Lūdzot Dievu, izlasi rūpīgi Jēk. 3:6! Ko viņš saka par mūsu mēles, mūsu vārdu spēku sabojāt visu, kas ir ap mums? Kāpēc šim pantam vajadzētu likt mums drebēt, pirms sākam runāt? _____

Lai gan uguns, simboliski runājot, var nozīmēt šķīstīšanu (Jes. 4:4, Zah. 13:9), tā biežāk ir attiecināta uz iznīcību (sk., piemēram, Joz. 6:24; 11:9, 11; 1. Sam. 30:3; Mat. 7:19), ieskaitot nepārdomātu vārdu iznīcinošo spēku.

Liela uguns ne tikai var sākties no dzirksteles, tā var arī nopostīt un iznīcināt pārsteidzošā ātrumā. Tāpat vārdi var iznīcināt draudzību, laulību un reputāciju. Tie var nosēsties bērna psihē, sabojājot viņa pašapziņu un attīstību nākotnē.

Grēks virs zemes sākās ar šķietami nevainīgu jautājumu (sk. 1. Moz. 3:1). Debesīs tas sākās līdzīgi. Lucifers „sāka sēt šaubas attiecībā uz likumu, kas pārvalda Debesu būtnes”. (E. Vaita „Sentēvi un pravieši” 37. lpp.) Tāpēc nav pārspīlēti teikt, ka mēle ir „elles aizdedzināta” (Jēk. 3:6).

Lai gan tā ir patiesība, ka vārdi, kas reiz izteikti, nav atpakaļ ņemami un ka mēs nevaram pilnībā atsaukt to, ko reiz esam pateikuši, mums vajadzētu darīt visu, ko varam, lai mazinātu bojājumu, un izlabot visu, ko spējam. Sperot soļus, lai izlīdzinātu izdarīto, mums būs vieglāk neatkārtot to pašu kļūdu. Piemēram, pēc tālākas atklāsmes no Dieva pravietis Nātans nekavējoties atgriezās pie Dāvida, lai izlabotu to, ko viņš bija pateicis (sk. 2. Sam. 7:1-17). Pēteris rūgti raudāja par to, ka bija aizliedzis Kristu, un vēlāk parādīja atklāti savas nožēlas patiesumu (Jāņa 21:15-17).

Lai gan „neviens cilvēks nevar pakļaut .. mēli” (Jēk. 3:8), mēs esam pamācīti: „Sargi savu mēli no ļauna un savas lūpas no viltus runām.” (Ps. 34:14) Tikai Dieva Gars var palīdzēt mums kontrolēt savus vārdus (sk. Ef. 4:29-32).

Izlasi Jēk. 3:6-8! Kāpēc šajos pantos izteiktajām domām vajadzētu mudināt mūs būt uzmanīgiem tajā, ko sakām? Kā mēs varam iemācīties izprast mūsu mutēs esošo spēku uz labu vai uz ļaunu? _____

Svētība un lāsts

Izlasi Jēk. 3:9-12! Kādu patiesību Jēkabs ilustrē, izmantojot avotu, vīģes koku un vīnakoku? _____

Doma par to, ka no kristieša mutes nāk gan svētība, gan lāsts, rada satraukumu, lai neteiktu vairāk. Kā ir ar neķītru televīzijas programmu vai filmu skatīšanos pa nedēļu un draudzes apmeklēšanu sabbatā, lai klausītos Dieva Vārdu? Kā ir tad, ja kāds runā patiesību un brīnišķīgus vārdus par Jēzu, bet vēlāk viņu dzird stāstām nepiedienīgu joku? Šīm ainām vajadzētu būt garīgi satraucošām, jo tās ir pretējas tam, ko mēs zinām, kas ir pareizi. Tā pati mēle, kas slavē Dievu, vēlāk stāsta netīru joku? Kas nepareizs ir šajā pretstatījumā?

Jēkabs izmanto līdzību par pavasari. Ūdens kvalitāte ir atkarīga no tā avota, un saknes nosaka, kādi būs augļi (sal. Mat. 7:16-18). Līdzīgi ir tad, ja Dieva Vārds ir iedēstīts mūsos – tā darbs mūsu dzīvē būs redzams. Šīs patiesības izpratne atbrīvo mūs no nastas „pierādīt” savu ticību. Šķīsta reliģija ir sakņota ticībā, kas pati sevi apliecina, tāpat kā tīram ūdens avotam nav vajadzīgi citi pierādījumi, kā vien tas, ka ūdens no tā tek dabiski.

Vienlaikus kāds varētu jautāt: „Ja mēs raugāties uz Dieva sekotājiem viņu dzīves zemāko kritienu brīžos (Mozus nogalina ēģiptieti, Dāvids un Batseba utt.), vai mēs nevarētu pamatoti apšaubīt viņu ticības apliecību?”

Protams, Dieva griba ir, lai mēs negrēkotu (1. Jāņa 2:1). Tomēr kopš Ādama un Ievas krišanas Dievs ir nodrošinājis mums piedošanu, ja grēkojam. Tā balstīta ticībā apsolītajam Upurim (sal. ar Ps. 32:1, 2).

Neskatoties uz to, fakts, ka grēks nes skumjas, bet paklausība – svētību, paliek. Mozus pavādīja 40 gadus, rūpējoties par aitām, lai atbrīvotos no iegūtās izglītības, kas lika viņam nogalināt, un Dāvids pārcieta Batsebas radītā bērna nāvi, kā arī sašķeltu saimi, kas apdraudēja valsti līdz pat viņa mūža galam. Protams, mūsu grēki var tikt piedoti pēc tam, kad tie ir izdarīti. Tomēr problēma ir, ka bieži vien šo grēku sekas paliek, nesot postošu ietekmi ne tikai uz mums pašiem, bet arī uz citiem. Cik daudz labāk ir uz ceļiem prasīt spēku uzvarai, nevis lūgt piedošanu pēc tam un prasīt, lai bojājums būtu kontrolējams.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi par valodas spēku E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļā „Talanti” 335.-339. lpp. un līdzdali savas atziņas Bībeles izpētes grupā!

„Atrodies tādā sabiedrībā, kas pavada laiku muļķīgās sarunās, mūsu pienākums ir mainīt šo sarunu tematu, ja vien tas iespējams. Ar Dieva žēlastības palīdzību mums vajadzētu izteikt kādus vārdus vai iesākt tematu, kas sarunu varētu ievirzīt mērķtiecīgā gultnē. [..]

Daudz vairāk mums vajadzētu runāt par dzīves patīkamajām lappusēm. Mums vajadzētu runāt par Dieva iejūtību un laipno izturēšanos, par Pestītāja neatkārtojamajiem mīlestības dziļumiem. Mūsu vārdiem vajadzētu būt slavas un pateicības vārdiem. Ja prāts un sirds ir Dieva mīlestības pilni, tad tas atklāsies arī sarunās. Tad nebūs grūti dot citiem to, kas ir ienācis mūsu pašu garīgajā dzīvē. Lielās un nozīmīgās domas, cēlās vēlmes, skaidrā patiesības izpratne, nesavtīgie mērķi un ilgas pēc dievbijības un svētuma nesīs augļus, kuri atklās, cik bagāta ir sirds. Ja valoda šādi atklās Pestītāju, tad tai būs vara mantot Viņam dvēseles.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 337., 338. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Problēma ar vārdiem ir tāda, ka lielākā daļa no mums tos izsaka tik viegli. Pārāk bieži tie tiek izteikti bez apdomas. Tā kā tā ir patiesība, kā mēs varam iemācīties rūpīgi padomāt, pirms atveram savas mutes?

2. Padomā par to, kāds spēks ir taviem vārdiem pat uz tevi pašu. Izdari šādu eksperimentu: no visas sirds pastāsti citiem, cik daudz vien vari, par to, ko Dievs ir paveicis tavā dzīvē, kā Viņš tevi ir svētījis, kā Viņš ir tevi izvedis cauri pārbaudījumiem utt. Dari to kaut vai tikai vienu dienu un tad jautā sev: Kā tas ir ietekmējis manu ticību?

3. Kā tu domā, ko tavi vārdi atklāj citiem par to, kas notiek tavā sirdī? Varbūt tie atklāj vairāk, nekā tev patiktu domāt? Ja tu pierakstītu visus savus vienā dienā izteiktos vārdus un tad tos pārskatītu, ko tie atklātu par tevi?

DEBESU GUDRĪBAS PAZEMĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 3:13-4:10; 5. Moz. 4:6; Gal. 5:17; Jer. 3:6-10, 20; Ap.d. 19:13-16; Ps. 24:3-6.

ATMIŅAS PANTS:

„Pazemojieties Kunga priekšā – un viņš jūs paaugstinās!” (Jēk. 4:10)

Daudzos vidējos un lielos uzņēmumos pastāv tāda „vidējo menedžeru domāšana”. Šāda attieksme parādās, ja darbinieki jūtas tiesīgi uz kaut ko tādu, kā viņiem patiesībā vēl nav: lielāka cieņa, augstāks atalgojums, paaugstinājums darbā utt. Šī neveselīgā attieksme attīstās ar laiku, cilvēkam cenšoties virzīties uz priekšu. Starp simptomiem var būt glaimojošas piezīmes tiem, kas pieņem lēmumus, un nepatīkamas atklāsmes par līdzstrādniekiem, un tam visam vēl pievienots savtīgas sāncensības gars. Kad kāds lielas televīzijas ziņu reportieris bija izvirzījies augšgalā, neiznīcinot citus, lai tur nokļūtu, kāds kolēģis ar apbrīnu novērtēja: „Nebija neviena liķa.”

Būtu patīkami domāt, ka savtīga sāncensība ir tikai laicīgās organizācijās un ka draudze darbojas pavisam citādi. Diemžēl Raksti norāda, ka pārāk bieži pasaulīga „gudrība” darbojas arī starp ticīgajiem.

Šajā nedēļā aplūkosim, ko Dieva Vārds saka par šo nožēlojamo realitāti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. novembrī!

Klusā gudrība

„Kas no jums ir gudrs un saprātīgs? Lai ar labu uzvedību viņš parāda savus darbus klusā gudrībā.” (Jēk. 3:13) „Klusā gudrībā” – ko tas varētu nozīmēt?

Daži Bībeles pētnieki domā, ka visa Jēkaba trešā nodaļa runā par to, kādam ir jābūt skolotājam. Protams, „gudrais un saprātīgais” šķiet esam labi kandidāti, bet šķiet, ka šeit darbības lauks ir plašāks, ietverot visu draudzi. Gudrība, ko Jēkabs apraksta šeit un visā vēstulē, nav galvenokārt intelektuāla, ko tik augstu vērtēja senie grieķi un daudzas Rietumu valstis mūsdienās. Drīzāk gudrība ir redzama cilvēka uzvedībā un dzīvesveidā, kā to norāda izmantotais grieķu vārds „anastrophe”, kas tulkots kā „uzvedība” (izmantots arī 1. Tim. 4:12, Ebr. 13:7; 1. Pēt. 1:15, 2:12). Mūsu rīcība un uzvedība liecina par to, cik gudri mēs esam. Jēzus mācīja to pašu, sakot, ka „gudrību apliecina viņas bērni” (Mat. 11:19, NKJV).

Interesanti, ka vienīgā vieta Vecajā Derībā, kur ir atrodama frāze, kas tulkota kā „gudrs un saprātīgs”, ir atrodama Mozus pamācībā Israēlīm ievērot visus likumus, ko Dievs bija pavēlējis: “Turiet un pildiet tos – tā jūs būsiet gudri un saprātīgi to tautu acīs, kas, dzirdot par visiem šiem likumiem, sacīs: tiešām, gudra un saprātīga ir šī lielā tauta!” (5. Moz. 4:6)

Turpretī „rūgtā” ūdens avots, par ko runāts Jēk. 3:11, rada „rūgtu skaudību un ķildas” (14. p.) draudzē. Tas tulkots no grieķu vārda „eritheia”, kas attiecas uz „tikai savu personīgo interešu īstenošanu”. (Ceslas Spicq, Theological Lexicon of the New Testament (Hendrickson Publishers), 2. sēj., 70. lpp.) Tā ir attieksme, kas šķiet vairāk līdzīga sātana rīcībai debesīs, nevis tam, kādiem vajadzētu būt kristiešiem virs zemes. Ja mēs neizdarām apzinātu izvēli mirt sev un pakļaut savu gribu Kungam, mēs varam būt briesmās parādīt tieši tādu attieksmi, no kādas Jēkabs brīdina.

Pārdomā vairāk frāzi „klusā gudrība”! Kādās situācijās šāda gudrība no tavas puses varētu būt ļoti noderīga? _____

PIRMDIENA, 17. NOVEMBRIS

Divu veidu gudrība

Izlasi Jēk. 3:15, 16! Kā viņš raksturo pasaulīgo gudrību? Kādos veidos šī „gudrība” parasti atklājas pasaulē un pat draudzē? _____

Gudrība, kas mums ir dabīgi, ir „laicīga”, pat „dēmoniska” vai „velnišķa” un bez Gara. Tam nevajadzētu mūs pārāk pārsteigt. Senos laikos Sālamans runāja par ceļu, kas šķiet taisns, bet „noved nāves ceļos” (Sakāmv. 14:12; 16:25). Šī gudrība ir destruktīva pašā tās būtībā. Ja tiek izteiktas un sirdī auklētas greisirdīgas un savtīgas ilgas, dabiskais rezultāts būs strīdi un nemieri, līdzīgi situācijai Korintā (sk. 2. Kor. 12:20, kur daži no lietotajiem vārdiem ir tādi paši).

Izlasi Jēk. 3:17, 18; Jāņa 3:3-7, Kol. 3:1, 2! Ko šie panti kopā mums stāsta par „Debesu” gudrību? _____

Lai gan Jēkabs nekad tiešā veidā nerunā par Svēto Garu, skaidri atklājas jaunpiezimšanas ideja. Drīzāk apustulis dod priekšroku līdzībai par sēšanu un augļu nešanu no lauksaimniecības, kas, iespējams, ir balstīta uz Jēzus līdzībām, kas runā par vārda sēšanu cilvēku sirdīs, kad viņi dzird evaņģēlija vēsti (sk. Mat. 13:3-9, 18-23). Debesu gudrība ir „pilna žēlastības”, kā arī „labu augļu”. Kā mēs redzējām, neskatoties uz to, ka Jēkabs liek uzsvāru uz paklausību un labiem darbiem kā ticības augļiem, žēlastība triumfē pat tiesā (Jēk. 2:13). Citiem vārdiem, patiesi gudrais ne tikai būs lēnprātīgs un pazemīgs kā Jēzus, bet arī miermīlīgs, maigs, žēlsirdīgs un piedodošs, labprātīgs skatīties pāri citu kļūdām, nevis kritizēt vai tiesāt viņus.

Ir tik viegli iekrist pasaules ceļos, vai ne? Pārbaudi sevi: cik lielā mērā pasaulīgā gudrība, pretēji gudrībai no Debesīm, ietekmē to, kā tu dzīvo? _____

Konfliktu un strīdu cēlonis

„No kurienes kari un no kurienes cīņas jūsos? Vai ne no tieksmes pēc baudām, kas karo jūsu locekļos?” (Jēk. 4:1; sal. ar Gal. 5:17) Par kādu pamatkonfliktu runāts abos pantos? _____

Jēk. 4. nodaļas pirmie panti raksturo ticīgos kā sašķeltus iekšēja rūgta strīda dēļ. Ārējiem konfliktiem draudzē ir iekšējs iemesls: tieksme pēc baudas (no šeit lietotā grieķu vārda cēlies vārds „hedonisms”). Šis grēcīgās ilgas, ko Pāvils metaforiski attiecina uz „miesu”, aktīvi karo pret mūsu augstāko, garīgo motivāciju. Kristieša dzīve ietver ilgu cīņu, kas, ja to nevada „gudrība no augšienes” (Jēk. 3:17), izlejas pār draudzi un rada garīgu traumu starp ticīgajiem.

Izlasi Jēk. 4:2, 3! Kādas specifiskas grēcīgas ilgas ir minētas, un kā tās ietekmē draudzi? _____

Šie panti satur tiešas atsauksmes uz desmit baušļiem: „Jūs iekārojat, bet neiegūstat, jūs nogalināt un degat skaudībā, bet nevarat sasniegt.” (Jēk. 4:2) Atkārtotās atsauksmes uz skaudību, iekārošanu un baudkāri (sal. ar Jēk. 3:14, 16) atspoguļo redzējumu, kas ir līdzīgs Jēzus paustajam Kalna svētrunā, kur redzeslokā ir iekšēja motivācija, nevis tikai ārējas darbības. Tāpēc nogalināšana, iespējams, ir domāta plašākā nozīmē, ietverot arī dusmas. Agrīnajās draudzēs visdrīzāk nebija locekļu, kas nogalinātu cits citu. No otras puses, kā mēs mācāmies no Apustuļu darbu grāmatas, bija laiki, īpaši Jeruzālemē, kur darbojās Jēkabs, kad nodevība viegli varēja novest pie draudzes locekļu aresta un nāves.

“Nemieru rada mīlestība pret savu es. Ja esam piedzimuši no augšienes, mums būs tāds pats prāts, kāds bija Jēzum, tāds prāts, kas Viņam lika pazemoties, lai mēs tiktu izglābti. Tad mēs nemeklēsim augstāko vietu. Mēs ilgosimies sēdēt pie Jēzus kājām un mācīties no Viņa. Mēs sapratīsim, ka mūsu darba vērtību nenosaka sevis izrādīšana un pasaulē saceltais troksnis vai mūsu pašu spēka radītā aktivitāte un dedzība. Mūsu darba vērtība ir proporcionāla Svētā Gara saņemšanai. Uzticēšanās Dievam atraisa svētākās gara īpašības, tā ka mēs varam saglabāt pacietību.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 330., 331. lpp.)

Draudzība ar pasauli

*Izlasi Jēk. 4:2-4! Kāpēc Jēkabs sauc savus lasītājus par „laulības pārkāpējiem”?
Sk. Jer. 3:6-10, 20; Jes. 54:5; Jer. 2:2; Lūk. 16:13. _____*

Atsaucoties uz Bībeles konceptu par Israēlu kā Dieva līgavu, Jēkabs piedzina ticīgo ļaušanos pasaulīgiem ieradumiem un pasaulīgas attieksmes ietekmei garīgai laulības pārkāpšanai. Patiesībā viņi izvēlas citu meistarū un kungu.

Nākamo pantu Jēk. 4:5 nav tik viegli saprast. Daži ir nosaukuši to par visgrūtāko pantu Jaunajā Derībā. Grieķu teksta neskaidrība atspoguļojas lielākajā daļā tulkojumu. Daži uzskata „garu” par Svēto Garu („Gars .. mūsos dzenas uz skaudību” NKJV, HCSB; „Viņš skaudīgi ilgojas pēc Gara..” NASB95). Citi to uzskata par cilvēka garu („Dievs skaudīgi dzenas pēc gara, ko Viņš mūsos ir ielicis.” NRSV „Viņš skaudīgi ilgojas pēc gara, kam līcis mūsos mājot.” NIV). Pēdējais NIV tulkojums vislabāk atbilst gramatikai un kontekstam, bet, neskatoties uz tulkojumu, panta nozīme nav īpaši skaidra. Pamatojoties uz rūpīgu panta sintakses un tiešā konteksta izpēti, 5. un 6. pantu varētu tulkot šādi: „Vai jūs domājat, ka Raksti velti runā pret skaudību? Gars, kam Viņš līcis mūsos mājot, tiecas, bet Viņš dod vairāk žēlastības. Tāpēc Viņš saka: „Dievs stājas pretī lepnajiem, bet pazemīgajiem dod žēlastību.” (Jēk. 4:5, 6, autora tulkojums)

Kā to skaidri pasaka 1.-4. pants, cilvēka gars (jeb „sirds”) ir pildīts ar ilgām, kas, lai gan sākotnēji nav jaunas, ir grēka izkropļotas un vada pa ļauniem ceļiem. Žēlastība ir vienīgais patiesais risinājums mūsu nožēlojamajam stāvoklim. Lepnie turpretī ir nolikuši sevi pozīcijās, kur viņi nevar viegli saņemt žēlastību. Kāds ir rakstījis, ka mēs saņemam žēlastību kā ubagi, turot rokā izstieptu skārda bundžu ūdenskrituma priekšā. Tikai cilvēks, kas ir pazemīgs, lēnprātīgs un apzinās savu galējo vajadzību un atkarību, ir atvērts žēlastībai, nepelnītai labvēlībai, kas tiek dāvāta tiem, kas visādā ziņā nav pelnījuši. Kā rakstīja E. Vaita, „vienīgās tiesības uz Dieva žēlastību ir cilvēka lielā vajadzība”. („Laikmetu ilgas” 317. lpp.)

Paskaties uz sevi! Kas tevi padara par glābšanas vērtu? Kā tava atbilde palīdz saprast lielo vajadzību pēc žēlastības tavā personīgajā dzīvē? Kā krusts un tikai krusts apmierina šo vajadzību? _____

Pakļaušanās Dievam

“Tad nu pakļaujieties Dievam un stājieties pretī velnam, un tas bēgs no jums.” (Jēk. 4:7) Ievēro šeit norādījumu secību. Ja mēs cenšamies pretoties velnam paši savā spēkā, kāda ir mūsu veiksmes iespēja? Kad septiņi jūdu eksorcisti centās izdzīt dēmonu no apsēstā cilvēka, izmantojot Jēzus un Pāvila vārdus kā maģisko formulu, dēmonu apsēstais cilvēks pievarēja eksorcistus, ka tie kaili un asiņojoši bēga prom (Ap. d. 19:13-16). Tāpēc mums ir jāpakļaujas Dievam un Viņa gribai, lai pretotos velnam. Patiesībā sperot šo pašu soli, mēs pretojamies velnam.

Vienlaikus mums nevajadzētu pieņemt, ka pirmie Jēkaba vēstules lasītāji nekad iepriekš nebūtu sevi pakļāvuši Dievam. Jēkabs pavisam skaidri raksta tiem, kas apliecina sevi par ticīgiem. Tāpēc varbūt mums vairāk jādomā par pakļaušanos Dievam ik dienas un pretošanos velnam, kad vien viņa kārdināšanas uzbrūk.

Izlasī Jēk. 4:8-10! Kādas pavēles Jēkabs dod, un kā tās ir savā starpā saistītas? Kā tās ir saistītas arī ar pakļaušanos Dievam? _____

Aicinājums mainīties šajos pantos ir kulminācija visam, ko Jēkabs saka, sākot ar 3:13. Pantos, ko mēs esam pētījuši šajā nedēļā, atklājas kontrasti starp debesu gudrību un velnišķu gudrību un starp lepnajiem, kas paaugstina sevi, kā to darīja velns (sk. Jes. 14:12-14), un pazemīgajiem, kas pakļaujas Dievam un pazemojas. Te ir arī apsūdzība derības ar Dievu pārkāpšanā (Jēk. 4:4) un ir atkārtota apsūdzība divkosībā (Jēk. 4:8, sal. ar 1:8). Tāpēc aicinājums pakļauties Dievam sniedz tālāk par morālu pārmetumu; tas aicina grēciniekus nožēlot, kā to darīja Jēzus (Lūk. 5:32).

Kā vajadzētu nožēlot? Jēkabs min soļus (balstoties uz Ps. 24:3-6): (1) tuvojies Dievam, un Viņš tuvosies tev; (2) šķīsti savas rokas un sirdi (tas ir, gan darbus, gan domas); (3) bēdājies, vaimanā un raudi par savām kļūdām, saprotot, ka tavas vienīgās tiesības uz Dieva žēlastību ir tava vajadzība.

“Pazemojieties Kunga priekšā – un Viņš jūs paaugstinās!” (Jēk. 4:10) Ko tas nozīmē? Kā tu mācies sevi pazēlot? Kā mēs varam mācīties atdarināt pazemību, ko Jēzus atklāja? _____

PIEKTDIENA, 21. NOVEMBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Daudz ir tādu, kuru sirdis, cenšoties sasniegt šīs zemes standartus, smeldz zem rūpju nastas. Viņi ir izvēlējušies kalpot pasaulei, pieņēmuši tās nemieru un tikumus. Tādēļ arī viņu raksturs ir sabojāts un dzīve pārvērtusies par verdzību. Lai apmierinātu godkāri un pasaulīgas vēlmes, tie ievaino savu sirdsapziņu un uzņemas papildus pašpārmetumu nastu. Pastāvīgais nemiers izsmel dzīvības spēkus. Mūsu Kungs vēlas, lai tie noliktu verdzības jūgu. Viņš aicina uzņemties Viņa jūgu; Viņš saka: "Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla." Pestītājs aicina vispirms meklēt Dieva valstību un Viņa taisnību un apsola, ka visas pārējās dzīvei nepieciešamās lietas tiks piemestas." (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 330. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā vairāk par divu veidu gudrībām, par ko runāts pirmdienas tēmā! Ar ko tev saistās katra no tām? Tad padomā par tām reizēm šajā nedēļā, kad tu pieņēmi svarīgus lēmumus vai uzņēmies svarīgus darbus! Kāda veida gudrība bija iesaistīta?

2. Kā mēs redzējām svētdien, Dievs apsolīja Israēlam, ka Viņa likuma ievērošanas rezultātā apkārtējās tautas nāks apbrīnot viņus kā "gudrus un saprātīgus ļaudis". Bet vai tas nepadarīja Israēlu lepnu? Tas, protams, ir pretēji Debesu gudrībai, kas vada uz pazemību. Kas notika ar viņiem, un kā mēs varam mācīties izvairīties no viņu kļūdām? Kā pareiza izpratne par svētnīcas kalpošanas patieso nozīmi bija viņu labākā aizsardzība pret lepnumu? Kā krustam vajadzētu mūsdienās kļūt par mūsu lielāko aizsardzību pret lepnumu?

3. Izlasi vēlreiz iepriekš citēto E. Vaitas apgalvojumu! Cik daudz mēs dzenamies pēc pasaules standartiem? Vai šie standarti vienmēr noteikti ir nepareizi? Bieži mēs varam lasīt par cilvēkiem, kam, dzīvojot pēc pasaules standartiem, šķiet, ir viss. Un tomēr viņu dzīves izrādās vraki. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, cik patiesībā maldinoša ir lielākā daļa no tā, ko piedāvā pasaule? Tomēr vissvarīgākais – kā mēs varam mācīties pretoties pasaulei un palīdzēt mūsu jauniešiem, ko tik ātri var pievilināt viltus apsolījumi pasaulē, lai viņi neiekrīstu šajā slazdā?

4. Pārdomā vairāk ideju par pazemību! Kāpēc tā ir tik svarīga kristieša dzīvē? Kāpēc lepnums ir tik nāvējošs ikvienam, kas grib sekot Jēzum?

VIENS LIKUMDEVĒJS UN TIESNESIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 4:11-17; Ap.d. 17:11; Ebr. 4:15, 16; Lūk. 12:13-21; Māc. 2:15-19; Tit. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

„Ir tikai viens likumdevējs un tiesnesis, kas spēj glābt un pazudināt; bet kas esi tu, ka gribi tiesāt savu tuvāko?” (Jēk. 4:12)

Mūsu attieksme pret likumu – vai tas būtu Dieva likums vai cilvēku – ietekmē to, kā mēs attiecamies pret citiem, pat pret pašu Dievu. Vai esi ievērojis, ka dažreiz bagātie un slavenie rīkojas tā, it kā viņi stāvētu pāri likumam? Pat reizēm tie, kas veido likumus vai ievieš tos, meklē veidus, kā šos likumus uzrakstīt sev par labu. Necieņa pret sabiedrības likumu var būt saistīta ar necieņu pret citiem cilvēkiem, jo likums nosaka, kā mums izturēties citam pret citu.

Vienlaikus tie, kuru attieksme pret likumu ir nelokāma un stingra, arī var piedzīvot grūtības savstarpējās attiecībās. Dziļākā līmenī mūsu skatījums uz likumu ir atkarīgs no cieņas pakāpes, kāda mums ir pret likumdevēju gudrību un likumu godīgumu.

Šīs nedēļas tēma sākas ar dažiem svarīgiem vārdiem par augstprātību un iedomību, ko mēs varam neapzināties, bet no kā mēs esam brīdināti kā no grēka, kā no Dieva likuma pārkāpšanas. Šeit, Jēkaba vēstulē, mums ir parādīts cits veids, kā paskatīties uz grēku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. novembrī!

Tiesāšana vai izpratne?

„Nerunājiet ļaunu cits par citu, brāļi! Kas runā ļaunu par brāli vai tiesā savu brāli, tas runā ļaunu pret bauslību un tiesā bauslību. Bet, ja tu tiesā bauslību, tad tu neesi bauslības ievērotājs, bet tiesnesis.” (Jēk. 4:11) Kā citu tiesāšanu var pielīdzināt bauslības tiesāšanai? _____

Sākotnējā frāze 11. pantā, ko burtiski varētu tulkot kā „runāt pret”, ietver vairākus ar runāšanu saistītus grēkus, tai skaitā neslavas celšanu, nepatiesu liecību un dūsmīgus vārdus (sk. 3. Moz. 19:15-18). No vienas puses, šķiet, Jēkabs šeit runā maigāk nekā 3. nodaļā. Tomēr šķiet, ka runāšana pret brāli vai māsu ir nopietnāka, jo šāda rīcība apšaubā pašu likumu. Apsēžoties tiesneša krēslā, mēs ignorējam paši savas vājības (sk. Mat. 7:1-3) un pievēršamies citu nepareizajai rīcībai, it kā likums mūs pašus neskartu vai arī mēs būtu pāri likumam (3. Moz. 19:18). Tādējādi mēs neievērojam likumu.

Tomēr vienlaikus, lai gan mums nevajadzētu tiesāt citus, mums ir jā-mācās izprast garīgas lietas.

Nosaki, kādās jomās šajos pantos mēs esam aicināti iegūt garīgu izpratni: Ap.d. 17:11, 1. Kor. 6:1-5, 2. Kor. 13:5, Fil. 1:9, 1. Jāņa 4:1, Gal. 6:1. _____

Tas, ko māca un sludina cilvēki, mums ir jāsalīdzina ar Dieva Vārdu. Mums vajadzētu arī, cik vien iespējams, iedrošināt draudzes locekļus nokārtot savas domstarpības savstarpēji, nevis caur tiesu, kur tiesnesi varbūt nemaz nevada Dieva Vārds. Vissvarīgākais, mums ir jāpārbauda sevi, vai mūsu ticības attiecības ir veselīgas un vai tas, pie kā mēs kavējamies, ir paceļošs un cēls, vai arī tas ir kaitīgs mūsu kristīgajai pieredzei.

Ir viegli kritizēt un tiesāt citus, īpaši tad, ja viņi dara to, kas mums nepatīk. Kā mēs varam iemācīties saprast, vai neesam šķērsojuši robežlīniju starp garīgu izpratni un Dieva bauslības tiesāšanu? _____

Likumdevējs ir tiesnesis

Visi Vecās Derības likumi nāk no Jēzus. Tos reizēm sauc par Mozus likumiem, jo tie tika doti ar viņa starpniecību (2. Laiku 33:8, Neh. 10:29), bet Jēzus bija tas, kas vadīja israēliešus cauri tuksnesim un Sinaja kalnā deva viņiem desmit baušļus (sk. 1. Kor. 10:1-4). Kalna svētrunā Jēzus izskaidroja likumu un padziļināja tā izpratni. Viņš ir „Vārds tapa miesa” (Jāņa 1:14), un Viņa Vārds mūs tiesās (Jāņa 12:48).

„Ir tikai viens likumdevējs un tiesnesis, kas spēj glābt un pazudināt; bet kas tu esi, ka gribi tiesāt savu tuvāko?” (Jēk. 4:12) Ko šie panti mums stāsta par Jēzu kā mūsu tiesnesi? Jes. 33:22; 11:1-5; Ebr. 4:15, 16; Atkl. 19:11-16. ___

Tikai tas, kas ļoti labi zina likumu, ir spējīgs iztiesāt, vai tas ir vai nav pārkāpts. Juristi studē daudzus gadus pirms eksāmena, kas pārbauda viņu gatavību uzsākt savu darbību. Rakstu mācītāji Jēzus laikā (daudzi no viņiem bija farizeji) arī cītīgi pētīja ne tikai Mozus likumus, bet arī uzkrātās likumu tradīcijas. Fakts, ka Jēzus nepiekrita daudzām no šīm tradīcijām, radīja nopietnu konfliktu ar vadītājiem. Bet būdams likumu Devējs, Viņš bija un ir vienīgais, kas vislabāk var izskaidrot, ko tie nozīmē, un novērtēt, vai tie ir vai nav pārkāpti. Kad Viņš nāks atkal, Viņa atalgojums būs ar Viņu, lai dotu visiem saskaņā ar viņu darbiem (Atkl. 22:12). Vēl vairāk – uzņemoties cilvēka dabu, dzīvojot bezgrēcīgu dzīvi, mirstot mūsu vietā un uzvaroši paceļoties pāri grēkam un nāvei, Jēzus spēj izglābt mūs no grēka.

„Dievs ir nodevis visu tiesu Dēlam, jo bez ierunām Viņš ir Dievs, kas tapis redzams miesā.

Dievs ir paredzējis, ka cietēju Aizstāvis cilvēcē būs visas pasaules tiesnesis. Viņš, kas nāca no Debesu pagalmiem, lai glābtu cilvēku no mūžīgas nāves; .. Viņš, kas bija pakļauts iesūdzēšanai zemes tiesas tribunālā un kas cieta kaunpilnu nāvi pie krusta – Viņam vienīgajam būs dots pasludināt spriedumu par atalgojumu vai sodu.” (E. Vaita „Maranata” 341. lpp.) Kā Likumdevējs un Glābējs Kristus ir vienīgais, kas var būt mūsu Tiesnesis.

Mēs piedzīvosim tikai vienu – vai nu atalgojumu vai sodu. Kas ir tava vienīgā cerība uz atalgojumu? _____

Plānojot uz priekšu

Izlasi Jēk. 4:13! (Sal. Lūk. 12:13-21) Kā mēs varam līdzsvarot apdomīgu nākotnes plānošanu un vajadzību katru dienu dzīvot Kristus nenovēršamās nākšanas gaidās? Kā mēs varam izvairīties no slazda būvēt lielākus „šķūņus”?

Var likties ļoti saprātīgi plānot gadu vai vairāk uz priekšu. Biznesā parasti ir īstermiņa un ilgtermiņa plāni. Katram cilvēkam un ģimenei ir jāuzkrāj nākotnei un jābūt gataviem uz negaidītiem izdevumiem. No otras puses, mēs arī ticam, ka Jēzus nāks drīz un ka kādu dienu visus mūsu zemes ipašumus aprīs uguns (sk. 2. Pēt. 3:10-12).

Šīs divas pieejas dzīvei nav pretrunā. Kāds teica: „Plāno tā, it kā Kristus nenāks vēl daudz gadus, bet dzīvo katru dienu tā, it kā Kristus nāktu rīt.” Tik tālu viss ir labi, lai gan ilgtermiņa plānošanā var būt sarežģīti palūkoties uz vienu dienu vienā reizē. Daudzi Jēzus klausītāji (un bez šaubām daudzi kristieši mūsdienās) domātu, ka bagātnieks, kas bija nolēmis būvēt lielākus šķūņus, bija turīgs tāpēc, ka Dievs bija viņu svētījis. Bet Jēzus atklāj mums viņa iekšējās domas: „Un savai dvēselei es sacīšu: tev ir daudz labumu iekrāts uz ilgiem gadiem; atpūties, ēd, dzer un līksmo!” (Lūk. 12:19) Īsāk sakot, viņa galvenās domas bija par mantas krāšanu sev.

Svarīgāk par pārāk konkrētu plānošanu ir teikt: „Ja Kungs gribēs, tad dzīvosim un darīsim tā vai citādi.” (Jēk. 4:15) Tas nozīmē vairāk nekā vienkārši pievienot „Tavs prāts lai notiek” savu nākotnes plānu beigās. Tas nozīmē, ka mums ir visi savi plāni jāpakļauj Dievam. Mēs varam lūgt: „Dievs, es gribu zināt Tavu gribu. Ja Tev patīk šie plāni, tad, lūdzu, parādi man to.” Ja mūsu plāni nebūs labi, Dievs mums to parādīs – kamēr vien mēs veltīsim savu uzmanību un būsīm labprātīgi izlabot savu plānus vai pat pilnībā mainīt tos.

Izlasī vēlreiz Jēk. 4:13! Lai gan virspusēji nekas nešķiet nepareizs tajā, kas ir pateikts, acīmredzot šeit ir problēma – nevis tajā, ko cilvēki grib darīt, bet drīzāk attieksmē pret to. Kā mēs varam uzmanīties, lai neiekristu tādā pašā attieksmē, pat neapzināti?

Dūmi

Izlasi Jēk. 4:14! Kas svarīgs šeit ir pateikts? _____

Dzīve ir nenoteikta. Ikviens elpas vilciens ir dāvana. Jēk. 4:14 lieto ļoti retu grieķu vārdu („atmis”), kas nozīmē „dūmi” vai „dūmaka”. Līdzīgi ebreju vārdam „hebel” („elpa, garaiņi”), kas 38 reizes lietots Sālamana Mācītāja grāmatā un bieži tulkots kā „niecība”, tas uzsver dzīvības īslaicīgumu. Kurš gan nav piedzīvojis, cik ātra un gaistoša ir dzīve, īpaši kļūstot vecākam? Labi pazīstamais evaņģēlists Billijs Grehems vecumā sacīja: „Es nezināju, ka dzīve paies tik ātri.”

Citiem vārdiem, nāves draudi ir vienmēr klātesoši. Mēs visi esam tikai viena sirdspuksta attālumā no tās. Jebkurš no mums jebkurā brīdī neskaitāmu iemeslu dēļ var acumirkļi nomirt. Cik pareizi Jēkabs saka: „Jūs nezināt, kas notiks rīt.” (Jēk. 4:14) Tai skaitā par nāvi.

„Es nevēlos šeit runāt par dzīves īsumu un nenoteiktību. Bet pastāv lielas briesmas – briesmas, kas nav pienācīgi saprastas – atlikt pakļaušanos Dieva Svētā Gara balsij, izvēloties dzīvot grēkā. Jo tieši tāda ir vilcināšanās būtība.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus” 32. lpp.)

Izlasi Māc. 2:15-19; 4:4; 5:10; 9:11, 12! Kā šeit rakstītais papildina Jēkaba domu? _____

Mēs redzam tik daudz netaisnības, tik daudz negodīguma, tik daudz kā tāda, kam šajā dzīvē nav nekādas nozīmes. Nav brīnums, ka mēs visi ilgojamies pēc mūžīgās dzīvības apsolījuma, kas mums ir dots Jēzū. Bez tā mēs esam tikai dūmi, kas izplēnēs un tiks aizmirsti uz mūžīgiem laikiem.

Izvērtē, cik cieši šī pasaule ir satvērusi tevi savās skavās? Kā tu vari vienmēr paturēt prātā, cik tas viss ir īslaicīgs? _____

Zināt un darīt labo

Izlasi Jēk. 4:15-17 pirms tam esošo pantu kontekstā! Ko svarīgu viņš šeit pasaka? _____

Jēkabs šeit runā par pašpaļāvīgu attieksmi. Viņš šādu attieksmi sauc par „augstprātību” un valodu par „lielīšanos”; viņš saka, ka tas ir „jaunums”. Cik svarīga kristietim ir pareiza attieksme!

Izlasi 17. pantu! Bībele definē grēku divējādi: (1) nedarišana pareizi, (2) darišana nepareizi. Pirmo definīciju ir uzrakstījis Jānis: „Katrs, kas grēko, pārkāpj likumu, jo grēks ir nelikumība.” (1. Jāņa 3:4) Daudzas mūsdienu versijas tulko to kā „grēks ir bezlikumība”, bet grieķu vārds „nomia” atliecas uz specifisku likuma pārkāpšanu drīzāk nekā uz ierastu bezlikumīgu uzvedību (sk. tā lietojumu Rom. 4:7, Tit. 2:14, Ebr. 10:17). Otrā definīcija ir uzrakstīta Jēk. 4:17: „Tam, kas zina darīt labu, bet nedara, tas ir grēks.” Mēs esam aicināti būt „gaismas bērni” (Ef. 5:8) un „lai [mūsu] gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz [mūsu] labos darbus un godā [mūsu] Tēvu, kas ir debesīs.” (Mat. 5:16)

Protams, cilvēks var viegli krist mazdūšībā, jo, galu galā, kurš gan nepārtraukti dara visu labo, kas vien iespējams, katru dienu? Bet ne jau par to ir runa. Pat Jēzus dzīve nebija nepārtraukta nemitīga aktivitāte. Reizēm Viņš vienkārši nogāja savrup, lai lūgtu Dievu vai vienkārši atpūstos (Lūk. 5:16, Marka 6:31). Vissvarīgākais, ka Viņš meklēja Dieva gribu visā, ko darīja (Jāņa 5:30). Jēzus pat salīdzināja Dieva gribas piepildīšanu ar ēšanu: „Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani ir sūtījis, un piepildīt viņa darbu.” (Jāņa 4:34) Tieši tāpat kā vienā reizē mēs varam apēst ierobežotu pārtikas daudzumu, tā ir arī robežas tam, cik daudz mēs varam izdarīt. Tāpēc Jēzus turpinot saka, ka vieni sēj, citi pļauj, bet abi „kopā priecājas” (36.-38. p.). Strādājot Kungam, mēs būsim iedrošināti izdarīt vairāk un lūgsim pēc lielākas labprātības tikt izmantotiem visos iespējamajos veidos.

Kā lūgšana palīdz mums mirt sev un saglabāt attieksmi, kurā mēs pakļaujamies Dieva gribai? Lai arī kādi ir tavi plāni, kā tu vari iemācīties nodot tos Kungam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi par laika vērtību E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļā „Talanti” 342.-346. lpp. Līdzdali Bībeles izpētes grupā savas atziņas!

„Lai neviens jūsu vidū vairs nevēršas pret patiesību, paziņojot, ka šis gars [citu cilvēku ļauno motīvu atklāšana] ir nepieciešams, lai uzticīgi tiktu galā ar ļauna darītājiem un aizstāvētu patiesību. Šai gudrībai ir daudz apbrīnotāju, bet tā ir ļoti pieviljoša un kaitīga. Tā nenāk no augšienes, bet ir neatjaunotas sirds auglis. Tās autors ir pats sātans. Lai neviens, kas apsūdz citus, nepiedēvē sev garīgas izšķiršanas spējas, jo, tā darot, viņš sev apvelk sātana īpašības kopā ar taisnības drēbēm.” (E. Vaitas komentārs „The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 936., 937. lpp.)

„Cilvēks, kas pats ir vainīgs, pirmais tur aizdomās kādu citu. Nosodīdams otru, viņš cenšas slēpt un attaisnot ļaunumu, kas mīt viņa sirdī. Tikai grēkodams cilvēks guva zināšanas par ļaunumu. Tikko mūsu pirmvecāki bija izdarījuši pirmo grēku, viņi sāka vainot viens otru, un tieši tā neizbēgami rīkosies cilvēciskā daba, ja to nekontrolēs Kristus žēlastība.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna” 126. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Aplūkojiet pēdējo E. Vaitas citātu! Kā mēs varam pasargāt sevi no tiesāšanas un citu apsūdzēšanas tā, lai mūsu centieni izdotos un mēs justos labāk paši par sevi un par mūsu nepilnībām?

2. Pārdomā faktus, cik ātri pāriet dzīve! Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kādām vajadzētu būt mūsu prioritātēm? Lai gan īpašā relativitātes teorija saka, ka laiks pats par sevi atšķiras atkarībā no tā, cik ātri mēs pārvietojamies dotajā laika ietvarā, viens ir skaidrs: nav svarīgi, cik ātri vai cik lēni iet laiks, ja brīdis ir pagājis, tas ir pagājis uz visiem laikiem. Kā šai domai vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izlietojam savu laiku?

3. Kā mēs varam palīdzēt tiem, kas grēko, neiekritot slazdā, par ko runā Jēkabs?

RAUDIET UN VAIMANĀJIET!

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 5:1-6, Ps. 73:3-19, 1. Sam. 25:2-11, 3. Moz. 19:13, Lūk. 16:19-31, Mat. 5:39.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mat. 6:21)

Selektivizācijas šova „Vai gribi kļūt miljonārs?” pasaulplašā popularitāte parāda, ka daudzi cilvēki netieši sapņo par to, ka viņi varētu kļūt bagāti, un varbūt pat cer, ka kādu dienu tas ar viņiem arī notiks.

Bet bagātība nav tas viss, par ko daudzi to uzskata. Pētījumi rāda, ka lielāki ienākumi ir saistīti ar samazinātu ieguvumu: ļaujot cilvēkiem dzīvot lielākā komfortā, ar bagātību nevar nopirkt vairāk laimes. Jēgpilnas attiecības, apmierinātība ar darbu un mērķtiecīga dzīve parasti dod lielāku laimes izjūtu nekā bagātība. Vislabāko var iegūt bez maksas – laipnus vārdus, smaidu, vienkāršu laipnību, dzirdīgas ausis, pieņemošu attieksmi, cieņu, līdzjūtības pilnu pieskārienu un patiesu draudzību.

Vēl dārgākas ir Dieva dotās dāvanas: ticība, cerība, gudrība, pacietība, mīlestība, apmierinātība un daudzas citas svētības, kas nāk, pateicoties Viņa Gara klātbūtnei mūsu dzīvē. Ironiski, lai gan daudzi kristieši piekrīt šīm domām, viņu ikdienas dzīve parāda, ka savtība bieži gūst virsroku. Kā mēs redzēsim šajā nedēļā, mantkārība ir liela kļūda ar biedējošām sekām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. decembrī!

Notiks pēc taisnības!

Jēkaba vēstules 5. nodaļa sākas ar skajiem vārdiem: „Tad nu, bagātie, raudiet, vaimanādami par postu, kas jūs sagaida!” (Jēk. 5:1) Nav šaubu, ka tas piesaistīja viņa lasītāju uzmanību.

Jēk. 1:10, 11 viņš atgādina bagātniekiem par bagātības nestabilitāti. Šeit, 5. nodaļā, viņš aicina tos, kas stūrgalvīgi turas pie tās, raudāt un vaimanāt. It kā viņu gaidāmais spriedums izlietos jau tagad. Dzīvais apraksts turpinās visā mūsu šīs nedēļas izpētei paredzētajā nodaļā, atgādinot dievišķo sodu par ļaunajām pārmērībām, kas raksturo periodu tieši pirms Kristus atgriešanās (sk. Lūk. 17:27-29; 2. Tim. 3:1, 2; Atkl. 18:3, 7). Līdzīga attieksme būs izplatīta Dieva pēdējā laika draudzē (Atkl. 3:17). Interesanti, ka grieķu vārds, kas Jēk. 5:1 tulkots kā „posts”, ir ar to pašu sakni, kas Atkl. 3:17 lietotajam vārdam „nožēlojams” Laodiķejas aprakstā.

Pasaulē valda tik liela netaisnība, īpaši ekonomiska. Dažreiz ir grūti saprast, kāpēc daži cilvēki kļūst bagāti, ekspluatējot nabagos un, vēl ļaunāk, kāpēc liekas, ka viņi tiek sveikā cauri! Izlasi Ps. 73:3-19. Kāda cerība ir atrodama šajos pantos šīs mūžsenās problēmas sakarā? _____

Vecās Derības praviešu grāmatās mēs atrodam ilgas pēc taisnības un apsollījumu, ka Dievs visu nokārtos pareizi. Bet liekas, ka šī neatlaidīgā un noteiktā cerības sajūta nepadarīja vieglāku nepatīkamo un mulsinošo gaidīšanu uz Dieva iejaukšanos. Piemēram, rakstot laikā, kad plaši bija izplatīta atkrišana Dieva tautas vidū, kad Babilonija lepni dižojās ar savu spēku un labklājību, pravietis Habakuks apbēra Dievu ar noteiktiem jautājumiem (sk. Hab. 1:2-4, 13, 14). Dieva īsā atbilde bija: uzticies Viņam un pagaidi vēl mazliet (Hab. 2:2-4). Un pravietis tā arī darīja (sk. Hab. 3:17, 18).

Kāda netaisnība tev liek „vārīties” aiz dusmām un atriebības? (Un tevī notiek vēl tik daudz kas vairāk, ka tu pat to nespēj iedomāties!) Lai gan, protams, mums vajadzētu darīt, ko vien varam, lai mazinātu netaisnību, kā mēs varam iemācīties dusēt apsollījumā, ka kaut kad, kad pienāks laiks, notiks pēc Dieva taisnības? _____

Kad bagātība zaudē vērtību

Izlasi Jēk. 5:2, 3! No kā Jēkabs šeit brīdina? Lai gan viņa vārdi ir diezgan stingri, par kāda veida bagātību viņš runā? Ko viņš pamatā grib pateikt?__

Sapuvusi bagātība, kožu saēstas drēbes un sarūsējis zelts un sudrabs – par to mums ir rūpīgi jāpārdomā, mūsu planētai arvien ātrāk un ātrāk riņķojot pretī savai bojāejai.

Pasaules ekonomiskais stāvoklis, šķiet, vienmēr ir virzījies no vienas krīzes uz nākamo, pat tad, kad pienāk "labie" laiki, tie nav ilgstoši un tiem vienmēr seko kritiens. Jebkurš ekonomiskas stabilitātes un miera izskats, ko piedāvā globālais tirgus, ir īslaicīgs un lielā mērā uzpūsts. Neapmierinātība un nestabilitāte pieaug, paplašinoties atšķirībai starp bagātajiem un nabagajiem. Tāda bija situācija, kad Jēkabs rakstīja, ka trūcīgie kļūst arvien vairāk izmisuši un bagātie arvien neiecietīgāki pret nožēlojamo trūcīgo stāvokli.

Pārdomā šo cilvēku dzīvi un uzraksti, kādu ietekmi bagātība (vai tās trūkums) uz viņiem atstāja:

1. Nābals (1. Sam. 25:2-11) _____
 2. Hizkija (2. Kĕn. 20:12-19) _____
 3. Pēteris (Ap.d. 3:1-10) _____
-

Ātrāk vai vēlāk pasaulīgā bagātība zaudē savu spožumu ikviena cilvēka dzīvē. Mēs uzzinām par tās ierobežojumiem un varbūt pat tumšo pusi. Naudai ir sava loma, bet problēma ir tad, ja cilvēki to uztver nepareizi.

Jēkabs saka, ka nauda liecinās pret tiem, kas to nepareizi izmanto (Jēk. 5:3). Lai gan viņš šo brīdinājumu izsaka gala laika kontekstā, domai vajadzētu būt skaidrai: tam, kā mēs izlietojam savu naudu, ir nozīme. Uguns, kas aprij miesas, ir minēta, lai liktu mums saprast, cik nopietnas izvēles mēs izdarām ar naudu. Vai mēs uzkrājam mantu, kas beigās tiks sadedzināta, vai arī uzkrājam to mūžībai? (Sk. Lūk. 12:33,34)

Pārdomā rūpīgi savu attieksmi pret naudu un kā tā ietekmē tavas attiecības! Ko šī attieksme liecina par to, kā tu naudu izlieto? _____

Trūcīgo saucieni

Lasot Jēkaba grāmatu, mēs ievērojam, ka minētas ir vairākas atšķirīgas bagāto ļaužu kategorijas, tai skaitā bagāti tirgotāji, kas iznīks savos ceļos (Jēk. 1:11), biznesa cilvēki, kas cenšas pasargāt savus ieguldījumus (Jēk. 2:6), un bagāti lauksaimnieki, kas ir aizturējuši algu savas zemes plāvējiem (Jēk. 5:4). Šie panti raksturo bagātos negatīvi, pamatojoties uz viņu pagātnes uzvedību, tagadnes attieksmi un nākotnes sodu. Šie cilvēki ir lielā mērā "krājuši savu mantu" (Jēk. 5:3) uz trūcīgo rēķina.

"Redzi, tā alga, ko jūs savas zemes plāvējiem esat aizturējuši, kliedz." (Jēk. 5:4) Salīdzini ar 3. Moz. 19:13; 5. Moz. 24:14, 15; Jer. 22:13. Kādu svarīgu principu varam šeit redzēt, ne tikai tiešā kontekstā, bet vispārīgi, ņemot vērā, kā mēs izturamies pret citiem?

Bībeles laikos Israēlā, tiklīdz tika samaksāta alga, lielākā daļa vai pat visi strādnieki izmantoja nopelnīto, lai nopirktu pārtiku savām ģimenēm. Algas aizturēšana bieži nozīmēja, ka ģimenei būs jācieš izsalkums. Tāpēc jautājums, par ko Jēkabs šeit runā, bija nopietns.

Nav brīnums, ka Jēkabs tik stingri runāja pret tiem, kas neizmaksāja algu saviem strādniekiem. Ir pietiekami slikti kādam kaut ko izmānīt, bet, ja bagātais uzkrāj bagātību, apzogot trūcīgos, tas ir grēks ne tikai pret nabagajiem, bet grēks pret Debesīm. Un, kā Jēkabs raksta, tas saņems pēc nopelniem, kad pienāks laiks.

"Bagātība uzliek lielu atbildību. Tās iegūšana ar netaisnu rīcību, ar viltu tirdzniecībā, ar atraitņu un bāreņu apspiešanu vai ar mantas uzkrāšanu, neņemot vērā trūkumcietēju vajadzības, beidzot izsauks taisnu atmaksu, kuru Svētā Gara iedvesmā aprakstījis apustulis: "Tad nu jūs, bagātie, raudiet un kauciet par tām bēdām, kas pār jums nāk." (E. Vaita "Liecības draudzei" 2. sēj. 682. lpp.)

Kā tu izturies pret citiem, kad runa ir par naudu? Ko tas stāsta par tevi kā par kristieti un par to, cik daudz tu atspoguļo Kristus raksturu?

Pieēdušies un laimīgi (šobrīd)

"Uz zemes jūs esat dzīvojuši pārpilnībā un liksmībā, jūs esat barojuši savas sirdis kaujamai dienai." (Jēk. 5:5, sal. ar Ec. 16:49, Am. 4:1) Kāda rīcība šajos pantos ir saistīta ar izšķērdīgu uzdzīvi? _____

Senajā pasaulē valdīja uzskats, ka ir ierobežots bagātības daudzums – ja kāda cilvēka bagātība vairojas, tad citiem tā samazinās. Citiem vārdiem, bagātie var kļūt bagātāki, tikai padarot nabagos nabagākus. Tomēr, šķiet, diezgan mūsdienīga ir doma par bagātības "radišanu", negatīvi neietekmējot citus. Daži pat uzstāj, ka, bagātajiem kļūstot bagātākiem, viņi var palīdzēt arī trūcīgajiem kļūt bagātākiem. No otras puses, pārdomājot sāncensību starp attīstītājām un mazāk attīstītājām valstīm ierobežoto resursu ziņā, bagātības radišanas ierobežojums var likties spiedošāks. Tātad jautājums par bagātības nevienlīdzību ir aktuāls arī mūsdienās.

Viens no populārākajiem Jēzus stāstiem, kas runā par nevienlīdzību, ir līdzība par bagāto vīru un Lācaru (sk. Lūk. 16:19-31). Jēzus laikā lielākā daļa cilvēku bija veiksmīgi, ja viņiem bija divi apģērbi, nevis tikai viens, un laimīgi, ja viņi varēja svinēt svētkus reizi gadā. Bagātais vīrs stāstā "tērpās purpurā un smalka lina drānās (tās bija dārgākās drēbes) un lepni dzīvoja ik dienas" (19.p.). Nabaga Lācars, lai gan bija nogādāts pie bagātā vīra vārtiem, dabūja lūgties druskas, ko viņš saņēma.

Pretēji populārajam uzskatam, šī līdzība runā nevis par pēcnāves dzīvi, bet par šo dzīvi. Grieķu oriģinālā "debesis" un "elle" nav minēta vispār. Gan bagātais vīrs, gan Lācars ir attēlots, atrodamies vienā vietā (23. p.) – kapā ("hadēs"). Bezdibenis, kas šķīra viņus, simbolizē faktu, ka pēc cilvēka nāves viņa mūžīgais liktenis ir izlemts. Tāpēc tas, kā mēs izturamies pret cilvēkiem šajā dzīvē (kā to apraksta "Mozus un pravieši", 29., 31. p.), ir ārkārtīgi svarīgi. Nav tādas nākotnes dzīves, kurā mēs varēsim izlabot to, ko nebūsim izdarījuši šajā dzīvē: "Kas nemīl savu brāli, ko viņš redz, nevar mīlēt Dievu, ko viņš neredz." (1. Jāņa 4:20)

Ko tu esi izdarījis tādu, ko vari nožēlot un izlabot tagad, bet nevarēsi to izdarīt vēlāk? _____

Vainojot upuri

Kad kāds ir izdarījis nepareizi, dabīga tieksme ir censties izbēgt no atbildības. Bieži cilvēki cenšas to izdarīt, pārnesot atbildību uz kādu citu – tai skaitā uz cilvēku, kam ir izdarīts pāri. Slepkavas attaisno sevi, sakot, ka rikojušies pašaizsardzības nolūkos, vai arī vaino audzināšanu. Sakot, ka ir kārdināti, seksuāli maniaki vaino savu upuri. Sievas un vīri, kas šķiras, parasti vaino otru neveiksmīgā laulībā. Tie, kas nogalināja kristiešus, vainoja pašus mocekļus, apsūdzot viņus ķecerībā. Patiešām, Jēzus brīdināja Savus mācekļus, ka "nāks stunda, kurā katrs, kas jūs nokaus, domās, ka ar to kalpo Dievam" (Jāņa 16:2). Pastāv uzskats, ka arī Jēkabs tika nogalināts ticības dēļ.

Visa iepriekš sacītā gaismā, Jēkaba vārdiem ir pat vēl lielāka nozīme: "Jūs notiesājāt un nogalinājāt taisno. Viņš jums nepretojās." Cik daudzas reizes tu esi nosodījis citus, bet beigās sapratis, ka pats esi rīkojies nepareizi? Īpaši padomā par pēdējo frāzi šajā pantā! Vai tas nozīmē, ka mums vajadzētu ļaut cilvēkiem kāpt mums uz galvas? No otras puses, cik daudz ķildu izpaliktu, ja tu nebūtu parādījis pretestību? Ko Jēzus domāja ar otra vaiga pagriešanu (Mat. 5:39)? Kā mēs to varam praktiski izdarīt? Vai arī problēma ir tā, ka mēs gribam būt "praktiski" lietās, kur tas nav iespējams? _____

Kā mēs redzējām, Jēkabam nebija daudz ko teikt par bagātajiem un trūcīgajiem. Tomēr ir jāpatur prātā, ka Jēkabs nekad nenosoda bagātos tikai tāpēc, ka viņi ir bagāti. Dievam svarīga ir viņu attieksme un rīcība. Tāpat arī pats fakts, ka kāds ir ekonomiski trūcīgs, neliek Dievam būt pret kādu labvēlīgam. "Garā nabagie" un "ticībā bagātie" būs "valstības mantinieki" (Mat. 5:3, Jēk. 2:5). Šīm iekšējām īpašībām var nebūt nekādas saistības ar ekonomiskiem apstākļiem. Bet var arī būt. Tie, kam "bagātības papildnam", garīgi var būt trūcīgāki, nekā viņi domā. Dievs brīdināja Israēlu, lai tad, kad viņi ieies apsolītajā zemē un kļūs turīgi, neaizmirst, ka viss labais, ko viņi baudījuši, nācis no Viņa, tai skaitā "spēks iemantot labklājību" (5. Moz. 8:11-18).

PIEKTDIENA, 5. DECEMBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Naudai ir liela vērtība, jo ar to var paveikt daudz laba. Dieva ļaužu rokās tā nozīmē ēdienu izsalkušajiem, dzērienu izslāpušajiem un apģērbu kailajiem. Tā ir aizstāvība apspiestajiem un palīdzības līdzekļi slimajiem. Taču nauda nav vērtīgāka par smiltīm, ja tā netiek izmantota dzīves vajadzību apmierināšanai, nenes svētību citiem vai neveicina Kristus darbu.

Uzkrātai un paslēptai bagātībai ne tikai nav nekādas jēgas, tā pat ir lāsts. Šajā dzīvē tās ir lamatas dvēselei, kuras to aizvilina projām no Debesu bagātības. [...] Tas, kurš saprot, ka viņa nauda ir Dieva dots talants, to izmantos ekonomiski un uzskatīs par pienākumu taupīt, lai spētu dot." (E. Vaita "Kristus līdzības" 351., 352. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pārdomā šos apgalvojumus: "Bagāts pār nabagiem valda, kas aizņemas, paliek devējam kalps." (Sakāmv. 22:7) "Daudzas trūcīgas ģimenes ir trūcīgas tikai tāpēc, ka tās iztērē naudu, tiklīdz to ir saņēmušas. [...] Tas, kurš iekļūst parādos, ir iekļuvis vienā no sātana tīkliem, ko viņš izliek dvēselei." (E. Vaita "Adventistu māja" 392. lpp.) Vai palīdzēšana kādam izklūt no parādiem vai izvairīties no iekļūšanas tajos ir daļa no evaņģēlija sludināšanas trūcīgajiem? (Lūk. 4:18) Kāpēc jā vai nē?

2. Kā mēs varam zināt, vai nauda kalpo mums vai mēs naudai? Sk. Lūk. 16: 10-13.

3. Ekonomiskās atšķirības sastopamas visur. Dažiem cilvēkiem ir 2, 3 vai pat 4 greznas mājas, kamēr citi ir priecīgi, ja var sagrabināt dažus dēļu galus un uzmeistarot no tiem būdiņu. Un kā ir ar tiem, kas pārēdoties ir ieguvuši lieko svaru, kamēr visā pasaulē tik daudz bērnu iet gulēt izsalkuši? Daži uzstāj, ka, paņemot nost bagātajiem, mēs varēsim vairāk iedot trūcīgajiem. Citi apgalvo, ka, bagātajiem kļūstot bagātākiem, viņi var palīdzēt trūcīgajiem izklūt no sava stāvokļa. Kā mēs kā kristieši strādājam, lai palīdzētu atvieglot ārkārtēju trūkuma stāvokli? Ko mums vajadzētu un ko nevajadzētu darīt, lai palīdzētu?

11. TĒMA 6. – 12. DECEMBRIS

SAGATAVOJOTIES PĻAUJAI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 5:7-12, Rom. 13:11, 1. Kor. 3:13, Lūk. 7:39-50, Kol. 4:6.

ATMIŅAS PANTS:

“Esiet arī jūs pacietīgi, stipriniet savas sirdis, jo Kunga atnākšana jau ir tuvu!” (Jēk. 5:8)

Grieķu-romiešu laikā (kā arī dažās vietās mūsdienās) pirms kādas augstas amatpersonas ierašanās notiek satraukuma pilna aktivitāte. Tiek tīrītas ielas, mazgāti veikalu logi, stādītas puķes un pastiprināta policijas uzraudzība. Tiek pieliktas visas pūles, lai pārliecinātos, ka amatpersonai ierodoties, viss izskatīsies perfekti.

Grieķu vārds “parousia”, kas ir izmantots visā Jaunajā Derībā Kristus “nākšanai”, ir tehnisks izteiciens, kas apzīmē ķēniņa vai augstas amatpersonas ierašanos. Ja šādas sagatavošanās notika pirms laicīga valdnieka ierašanās, vai tad mums nevajadzētu pielikt visas pūles, lai sagatavotu savas sirdis mūsu Kunga un Glābēja nākšanai?

Bet kā lai mēs sagatavojamies, ja nezinām “to dienu vai stundu” (Mat. 24:36)? Ko nozīmē būt “pacietīgam” un “stiprināt” savas sirdis? Kā tas ir saistīts ar agro un vēlo lietu (Jēk. 5:7)? Lai gan šis nedēļas pantu konteksts, šķiet, ir gala laiks, to galvenā vēsts ir derīga kristiešiem visos laikos. Visā vēsturē un pat mūsu pašu dzīvēs tagad mēs piedzīvojam pārbaudījumus un ciešanas, kas aicina, lai mēs nostājamies stipri ticībā, kā to darīja senatnes pravieši.

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. decembrī!

Gaidot "lietu"

Lauksaimnieki savas dzīves uzturēšanā ir tiešā veidā atkarīgi no laika apstākļiem. Ja laiks ir pārāk sauss vai mitrs, pārāk auksts vai karsts, viņu raža tiks negatīvi ietekmēta. Tādās sausākās zemēs kā Israēla drošības rezerve ir pat vēl mazāka un bagātīga lietus svarīgums īstajā laikā ir ievērojami lielāks. Vienalga, vai labība aug nelielā ģimenes sētā vai lielā saimniecībā, tās vērtība ir tiešā veidā atkarīga no lietus.

Agrais lietus, kas parasti līst oktobrī un novembrī, samitrina augsni un sagatavo to stādīšanai un sēklas dīgšanai. Vēlais lietus martā vai aprīlī nobriedina graudus ražai.

Izlasi Jēk. 5:7. (Sal. 5. Moz. 11:14, Jer. 5:24, 14:22, Joēla 2:23)! Kādu domu par lietu izsaka Vecās Derības panti? Kā tu domā, kāpēc Jēkabs izmanto šo salīdzinājumu saistībā ar Kunga nākšanu? Sk. arī Hoz. 6:1-3; Joēla 2:28, 29.

"Ar agrā un vēlā lietus ilustrāciju, kas austrumu zemēs līst sējas un pļaujas laikā, ebreju pravieši paredzēja garīgas žēlastības izliešanos pār Dieva draudzi neparastos apmēros. Gara izliešanās apustuļu dienās bija sākums agrajam lielumam. Tā rezultāts bija lielisks. [...] Bet, tuvojoties zemes pļaujas noslēgumam, īpaša garīgas žēlastības izliešanās ir apsolīta, lai sagatavotu draudzi Cilvēka Dēla nākšanai. Šī Gara izliešanās ir salīdzināta ar vēlo lietu. "Vēlā lietus laikā" kristiešiem ir jālūdz pļaujas Kungs pēc šī papildus spēka." (E. Vaita "Our Father Cares" 212. lpp.)

Jēzus runā par "pļauju" pasaules noslēgumā (Mat. 13:39). Marka 4:26-29 attēlo līdzīgu ainu kā Jēk. 5:7. Zemkopis gaida labības nobriešanu: "Vispirms asnu, tad vārpu un tad graudu pilnu vārpu. Un, kad augļi ienākušies, viņš tūdaļ laiž sirpi darbā, jo pļaujas laiks ir klāt." (28., 29.p.) Tikai pļaujas laikā ir iespējams atšķirt kviešus no nezālēm (Mat. 13:28-30; sal. ar Mal. 3:17, 18).

Ko fakts, ka nezāles no kviešiem var atšķirt tikai pļaujas laikā, mums māca par to, kā mums vajadzētu izdzīvot savu ticību tagad, pirms pļaujas? _____

Cik tuvu ir "tuvu"?

Jēk. 5:8 apstiprina, ka Kristus nākšana ir "tuvu". Bet kā lai mēs saprotam šo apsolījumu pēc 2000 gadiem?

Jēzus aprakstīja nākotnes valstību (Mat. 4:17, 10:7, 24:33) līdzībās, lai mācītu par neizprotamām "Debesu lietām" ar saprotamu jēdzienu palīdzību. Šo līdzību rūpīga izpēte atklāj, ka valstībai ir divi aspekti: pašreizējā garīgā realitāte un godības pilnā realitāte, kas vēl būs. Visi apustuļi balstīja savu cerību uz drīzu Jēzus nākšanu (Rom. 13:11, Ebr. 10:25, Jēk. 5:9), bet viņi nekad precīzi nerakstīja, kad tas notiks. Līdzīgi mums, viņi gribēja to zināt, bet Jēzus paskaidroja, ka šī informācija viņiem nav vislabākais, ko zināt (Ap. d. 1:6, 7). Galu galā, cik viņi būtu dedzīgi līdzdalīt evaņģēliju pasaulei, ja viņi būtu zinājuši, ka darbs nebūs pabeigts vēl pēc gandrīz 2000 gadiem un vairāk?

Ko Jēkabs domāja, sakot "stipriniet savas sirdis" (Jēk. 5:8), un kā tu domā, kāpēc gaidāmos augļus sauc par "vērtīgiem" ("timos", 7.p.)? (Sk. 1. Tes. 3:13, 2. Tes. 3:3, 1. Pēt. 1:19, 1. Kor. 3:12) _____

Vārds "stiprināt" ("stērizō") nozīmē "stipri nostiprināt". Mums savās sirdīs ir tik ļoti jānododas Kungam, ka tās nav iespējams izkustināt, neskatoties uz spiedienu, kas tiek izdarīts pret mums. Nostiprinoties patiesībā (2. Pēt. 1:12), pastāvot kārdināšanās un izturot pārbaudījumus un ciešanas savas ticības dēļ (Ap.d. 14:22), mēs šo darbu sekmējam.

Garīga izaugsme ir process, kas ne vienmēr ir viegls, bet kas nes "dārgus augļus". Ticīgie, kas ir "Kristus dārgo ("timos") asiņu" atpirkti (1. Pēt. 1:19), ir bezgala vērtīgi savam Debesu "Zemkopim". Vārds "timos" ir lietots, arī lai aprakstītu "dārgos akmeņus", kas ir simbols ticīgajiem – tie ir "uzcelti" uz Kristus, uz pamatakmeņa Dieva garīgajā templī, draudzē (1. Kor. 3:11, 12). No otras puses, Pāvils salīdzina nestabilus ticīgos ar koku, sienu un salmiem, kas nepastāvēs, un, kad nāks Kristus, uguns tos aprīs (1. Kor. 3:12-15). Tāpēc ir svarīgi jautāt sev, vai mūsu enerģija patiešām ir vērsta tai virzienā, ko mēs vērtējam visvairāk, kas mums ir visdārgākais.

"Ikviens darbs kļūs redzams: tā diena to parādīs, jo tas tiks atklāts ugunī, un, kāds ikviens darbs būs bijis, to uguns pārbaudīs." (1. Kor. 3:13) Paskaties uz savu dzīvi! Kāds darbs tas ir? _____

Kurnēšana, čīkstēšana un izaugsme

Kad būs otrā nākšana? Kāpēc mēs vēl joprojām esam šeit? Tas nav pārsteigums, ka tagad, 21. gadsimtā, ir zobgaļi un smējēji. Draudzes vēsturē tas nav nekas jauns. Visbīstamākais drauds Israēlam visā vēsturē nāca nevis no viņu ienaidniekiem, bet no viņu pašu vidus un no pašu sirds. Arī tuvojoties Kunga nākšanai, "mums ir daudz vairāk jābaidās nevis no ārpuses, bet no iekšpuses. [...] Lolotā neticība, izteiktās šaubas, patika pret tumsu iedrošina Jauno eņģeļu klātbūtni un atver ceļu sātana plānu izvešanai". (E. Vaita "Pēdējo dienu notikumi" 156.lpp.)

Tāpēc Jēk. 5:9 brīdina mūs: "Nežēlojieties, brāļi, cits par citu, lai jūs netiktu tiesāti! Redzi, Tiesnesis jau stāv durvju priekšā." Kāda nepatika un kurnēšana tev ir bijusi pret citiem un pat pret draudzi (un varbūt reizēm tam ir bijis pamatots cēlonis)? Jautājums ir, kā jūs pret viņiem izturējāties? Lēnprātīgi, pazemīgi un piedodoši – kā Dievs izturas pret tevi (sk. Lūk. 7:39-50) – vai pēc pasaules standartiem? Esi godīgs pret sevi! _____

Kā jau iepriekš šajā vēstulē lasījām, šķiet, ticīgajiem bija nopietni izaicinājumi, tai skaitā favorītisms (Jēk. 2:1, 9), jaunas aizdomas (2:4), aprunāšana (3:10, 4:11), skaudība (3:14), ķildas (4:1) un pasaulīgums (4:4, 13, 14). Jēkabs neatlaidīgi norāda mums uz dzījiem šo problēmu risinājumiem: ticība (Jēk. 1:3, 6), "iedēstītais vārds" (Jēk. 1:21), brīvības likuma vērā ņemšana (Jēk. 1:25, 2:12), uzticība un dievišķa gudrība (Jēk. 3:13, 17), žēlastība (Jēk. 4:6), tīras rokas un šķīsta sirds (Jēk. 4:8). Viņš arī apgalvo, ka Dieva darbs iekšienē būs ārēji redzams (Jēk. 2:14-26), kas ietvers noskumušo un aizmirsto apmeklēšanu (Jēk. 1:27), žēlastības parādīšanu (Jēk. 2:13) un miera, nevis nesaskaņu sēšanu (Jēk. 3:18).

Visbeidzot, mēs esam atbildīgi Dieva priekšā. Tas, kam mums ir jāatskaitās, ir Kungs, kas ir Tiesnesis un kas atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem.

Kā mēs varam pozitīvi iedrošināt un pacelt citus, gaidot Kunga atgriešanos? Kāpēc ir svarīgi to darīt? _____

Pacietīgas izturības veidi

Izlasi Jēk. 5:10, 11! Kas kopīgs ir Ījabam un praviešiem? Kā tu domā, kāpēc šie piemēri ir izcelti? Kādas personīgas mācības mēs varam paņemt no šiem stāstiem, atrodoties paši pārbaudījumos? _____

Israēla pravieši bija uzticīgi, sludinot Kunga vārdu un to nepārveidojot un nemīkstinot. Vēstule ebrejiem, cildinot praviešu uzticību Dievam, skaidri parāda: viņi "aizdarījuši lauvām mutes [Daniēls], izdzēsuši uguns spēku (Šadrahs, Mēšahs, Abēd-Nego), izbēguši zobena asmenim (Elija un Elīza), .. izcietuši .. cietumu (Jeremija un Miha), nomētāti akmeņiem (Zaharija, Jehojadas dēls), sazāgēti (Jesaja) un nokauti ar zobenu (sk. 1. Ķēn. 19:10)" (Ebr. 11:33-37). Protams, arī Ījaba ciešanas ir vispārzināmas, kā arī viņa pacietība, ko viņš parādīja, neskatoties uz izsmieklu un draugu kritiku, kas nāca, lai izteiktu viņam līdzjūtību. Kas šos ticības varoņus un daudzus citus padarīja par citādiem nekā normālie jeb vidusmēra Dieva sekotāji? Jēkabs min vairākas rakstura īpašības: pacietība, izturība un, pāri visam, cerība un uzticība Dievam.

Viena no rakstura iezīmēm ir "pacietība" ("makrothymias"), ko tulko arī kā "atturība". Tā attiecas uz spēju izturēt grūtos apstākļus un pārbaudījumus, paciest to, ko dzīve (vai velns!) mums uzliek. Pravieši izturēja visas savas ciešanas Dieva Vārda dēļ "pacietībā" (Jēk. 5:10). Šis vārds ir bieži lietots Jaunajā Derībā, tai skaitā attiecībā uz Ābrahāmu, kas "pacietīgi" gaidīja daudzus gadus pagaidu dzīvesvietā Dieva apsolījuma papildīšanas dot viņam dēlu (Ebr. 6:12, 15). Tas apraksta arī Jēzu, kas pacietīgi panesa visas Savas ciešanas un nāvi pie krusta (2. Pēt. 3:15).

Izturība ("hypomonē") turpretī pievēršas šī procesa galamērķim, raugoties uz noslēgumu. Ījabs ir šīs īpašības paraugs. Neskatoties uz visu, ko viņš izcietā, Ījabs neatlaidīgi raudzījās uz priekšu, uz galējo attaisnošanu, ko viņš cerēja iegūt. (Īj. 14:13-15, 19:23-27).

Ar ko tu tagad cīnies? Par ko tu esi lūdzis, kas vēl nav piepildījies? Cik bieži tu esi izjutis bezcerību? Pārdomā dažu iepriekš minēto Bībeles varoņu pārbaudījumus! Iedomājies, cik bezpalīdzīgi viņi reizēm jutās. Ko tu varētu mācīties no viņu ciešanām, kas varētu palīdzēt tev grūtā brīdī? _____

Caurredzami kā saules gaisma

Izlasi Jēk. 5:12! Komentētāji ir prātojuši, kāpēc Jēkabs zvērēšanu ir padarījis par tik svarīgu jautājumu. Pat ja viņa nodoms būtu aizliegt jebkādas šāda veida runas, kāpēc tas izklausās tā, it kā šis jautājums būtu svarīgāks par visiem citiem, par ko viņš ir runājis šajā nodaļā vai varbūt pat visā vēstulē? Vai tiešām tas ir tik svarīgs jautājums? Mums ir jāpatur prātā, ko mēs uzzinājām visā šīs vēstules izpētē: Jēkabs nav apmierināts ar virspusēju ticību vai reliģijas formu, neskatoties uz izsmieklu, ko mēs dažreiz par viņu dzirdam. Jēkabs ir pilnībā orientēts uz evaņģēliju, tik tālu, ka viņš uzliek standartus, kas mums ir pārāk augsti, lai tos sasniegtu bez Dieva piedodošās un spēku dodošās žēlastības. Mūsu vārdi atklāj, kas ir mūsu sirdis: "No pārpilnas sirds mute runā." (Mat. 12:34) Jēkaba teoloģija ir piesātināta ar Jēzus domāšanu, kas mums saka: "Bet es jums saku: jums vispār nebūs zvērēt – nedz pie debesīm, jo tās ir Dieva tronis, nedz pie zemes, jo tā ir viņa kājsols, nedz pie Jeruzālemes, jo tā ir lielā Ķēniņa pilsēta." (Mat. 5:34, 35) Daži cilvēki acīmredzot ir likuši savas galvas matus ķīlā, lai dotu garantiju par saviem vārdiem (36.p.). Bet Jēzus teica, ka tas viss ir ļauni: "Lai jūsu vārdi ir: jā, jā! un: nē, nē! – kas pāri pār to, tas ir no ļaunā." (Mat. 5:37)

Viss pieder Dievam, tai skaitā ikviens mats uz mūsu galvas (pat ja atsevišķos gadījumos to ir pavisam maz!), "tāpēc, apstiprinot savus vārdus, mums nav nekā, ko likt ķīlā, it kā tas būtu mūsu īpašums. [...] Visam, ko kristietis dara, jābūt tik caurspīdīgam kā saules gaisma. Patiesība ir no Dieva, bet krāpšana katrā tās izpausmē – no sātana." (E. Vaita "Domas no svētību kalna", 66., 68. lpp.) Skaidrs, ka Kristus neaizliedza zvērēšanu tiesā, jo, kad augstais priesteris lika Viņam zvērēt, Viņš neatteicās atbildēt un arī nenosodīja procesu, neskatoties uz daudzajām novirzēm no saprātīgas tiesas (Mat. 26:63, 64).

Vairākas lietas ir jāpatur prātā, runājot patiesību. Pirmā un galvenā – ka mēs reti kad zinām visu patiesību, pat paši par sevi, un tāpēc mums ir jābūt pazemīgiem. Otrā – runājot patiesību, tā vienmēr ir jāizsaka mīlestībā un tā, lai klausītāji tiktu pacelti.

Izlasi Ef. 4:15, 29 un Kol. 4:6! Lūdzot pārdomā šo pantu spēcīgo vēsti! Padomā, cik atšķirīga (un labāka!) būtu tava dzīve, ja tu Dieva žēlastībā stingri sekotu šiem norādījumiem. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elijas un Ījaba piedzīvojumus pārbaudījumu laikā un to nozīmi pēdējās dienās. Lasi E. Vaitas grāmatā "Pravieši un ķēniņi" nodaļas "No Jezreēlas līdz Horebam" 155.-166. lpp., "Ko tu šeit dari, Elija?" 167.-176. lpp., "Elijas garā un spēkā" 177.-189. lpp.

"Pacietīgi gaidīt un uzticēties, kad visapkārt valda tumsa, – ir mācība, kas jāapgūst ikvienam Dieva darba vadītājam. Neveiksmes dienā Debesis tos neatstās. Ārēji spriežot, visbezpaldzīgākā, bet īstenībā visneuzvaramākā ir tā dvēsele, kas izjūt savu niecību un pilnīgi paļaujas uz Dievu. [...] Grūtības noteikti būs, bet dodieties uz priekšu! Tas stiprinās ticību un darīs jūs derīgus kalpošanai. Svētās vēstures ziņojumi nav rakstīti, lai mēs tos tikai lasītu un brīnītos, bet lai tā pati ticība, kas darbojās Dieva kalpos senatnē, varētu darboties arī mūsos. Arī šodien Kungs grib atklāties ne mazāk zīmīgā veidā, ja vien ir ticīgas sirdis, kas var kļūt par Viņa spēka kanāliem." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 174., 175. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs visi zinām līdzību par kviešiem un nezālēm, kas aug kopā līdz pļaujai (Mat. 13. nod.). Bet ko tas nozīmē, runājot par disciplīnu draudzē? Ko tas nozīmē, saskaroties ar atklātu sacelšanos vai atkrišanu mūsu rindās? Vai mums vienkārši jānoskatās, neko nedarot, sakot, ka tas viss tiks nokārtots, kad Kungs atgriezīsies? Acīmredzot ne. Kā mums vajadzētu izturēties pret nezālēm šīs līdzības gaismā un arī to piemēru gaismā, kur agrīnajā draudzē bija nepieciešama disciplinēšana, kā, piemēram, korintieši un galatieši. Īpaši padomājiet par tām nezālēm, kuru vienīgais mērķis, šķiet, ir aplāpēt kviešus un nekas vairāk?

2. Kārdināšanas un pārbaudījumi ir mums visiem. Kādi apsolījumi no Bībeles un no E. Vaitas rakstiem tev ir snieguši mierinājumu un palīdzējuši saglabāt ticību? Kuri Bībeles varoņi tev ir bijuši visnozīmīgākie grūtībās un/vai raugoties uz to, kas ir priekšā?

3. Jēkabs saka, lai mēs "nežēlojamies .. cits par citu" (Jēk. 5:9). Tomēr cilvēki, pat citi kristieši, var darīt kaut ko tādu, kas mūs apgrūtina un kaitina. Kā mēs varam mācīties mīlēt, piedot, paciest un pacelties pāri daudzām "maznozīmīgām" lietām dzīvē, kas var padarīt mūs saīgušus, viegli uzbudināmus – citiem vārdiem, padarīt par sliktiem lieciniekiem?

12. TĒMA 13. – 19. DECEMBRIS

LŪGŠANA, DZIEDINĀŠANA UN ATJAUNOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 5:13-20, 1. Jāņa 5:14, 1. Kor. 15:54, Ebr. 12:12, 13, Jāņa 8:43-45, Sakāmv. 10:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu izsūdziet cits citam savus grēkus un lūdziet cits par citu, ka jūs topat dziedināti! Taisna lūdzēja lūgšanas spēj panākt daudz.”

Laudis aizrauj brīnumainais un maģiskais. Viņus šādas lietas bieži piesaista kā izrādes vai kaut kas interesants, un nekas vairāk. Kad Jēzu aicināja izdarīt kādu brīnumu tikai izklaides pēc (Lūk. 23:8, 9) vai kā pierādījumu tam, ka Viņš ir Mesija (Mat. 12:38-41), vai pat lai apmierinātu Savu pamatotu vajadzību (Mat. 4:2-4), Viņš atteicās. Gars, kādā Jēzus autoritatīvi mācīja un veica brīnumus, nav vienkāršs spēks, ko izmantot. Mums ir jābūt instrumentiem Viņa rokās. Dievs būtu priecīgs dziedināt ikvienu slimo, bet Viņš ir ieinteresēts pamatīgākā, ilgstošā dziedināšanā.

Tāpēc šajā kontekstā aplūkosim dažus izšķirošus jautājumus: Kā mēs saprotam vārdus Jēkaba vēstulē par slimo dziedināšanu? Vai pastāv kāda attiecība starp dziedināšanu un piedošanu, atbildot uz lūgšanu? Elija ir atēlots kā svarīgs paraugs lūgšanai plaši izplatītas atkrišanas laikā. Ko mēs varam mācīties no viņa lūgšanu dzīves un no viņa darba, aicinot Israēlu atpakaļ pie Dieva un pie īstās pielūgsmes?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. decembrī!

Būtisks kristieša instruments

*Izlasi Jēk. 5:13! Kādu interesantu pretstatu viņš šeit attēlo? Kā mēs varam attiecināt šos norādījumus uz savu dzīvi?*_____

Lai gan Jēkabs runā par diviem atšķirīgiem stāvokļiem (par ciešanām un labu noskaņojumu), viņš saista tos ar lūgšanu un slavēšanu. Lūdz, kad piedzīvo ciešanas, slavē, kad esi priecīgs! Šīs divas darbības nav pārāk atšķirīgas viena no otras, jo daudzi Bībeles slavas psalmi ir arī lūgšanas un Jēkabs iesāk vēstuli, aicinot lasītājus "uzņemt ar vislielāko prieku" krišanu dažādos pārbaudījumos, "saprazdami, ka ticības pārbaudīšana rada izturību" (Jēk. 1:2, 3). Lūgšanas un slavēšanas laiks var būt vairāk savīts kopā, nekā mēs parasti domājam.

Vārds, kas Jēk. 5:13 tulkots kā "ciest", ir ar to pašu sakni, kas iepriekš lietota attiecībā uz praviešu ciešanām (Jēk. 5:10). Tas attiecas gan uz fiziskām, gan garīgām ciešanām – "pirmkārt un galvenokārt cīņas briesmu un smaguma dēļ" (Ceslas Spicq, "Theological Lexicon of the New Testament" 2. sēj., 239. lpp.), bet arī uz nogurdinošu fizisku darbu un lielām pūlēm. Tas ir lietots arī 2. Tim. 2:9 un 4:5, lai raksturotu "smago apustuļu darbu, ko neatbaida nekādas grūtības vai ciešanas" (turpat, 240. lpp.). Kā kristieši mēs instinktīvi pievēršamies Dievam, kad piedzīvojam grūtības, bet dziedāšana un svētas mūzikas spēlēšana (izmantotais vārds "psalletō" var nozīmēt abus) arī var palīdzēt.

"Dziedāšana ir tāda pati pielūgsmē kā lūgšana. Patiešām, daudzas dziesmas ir lūgšanas." (E. Vaita "Audzināšana" 168. lpp.) Cik daudzi no mums ir jutušies nomākti vai vientuļi, bet tad prātā ienākusi kāda garīga dziesma un pacēlusi garu? Starp mums ir daudzi, kas cieš, kam ir nepieciešams iedrošinājums un kas būtu priecīgi par apmeklējumu ar lūgšanām un dziesmām. "Priecājieties līdz ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud!" (Rom. 12:15) Tas var pacelt arī mūsu garu tā, kā nekas cits to nespēj.

Īpaši Psalmi ir lūgšanu un dziesmu mantnīca, kas var sniegt iedvesmu, iedrošinājumu un norādījumus, kad mēs nezinām, kur griezties pēc palīdzības.

Mēs visi zinām, kā ciešanas var mūs pietuvināt Kungam un kā tās var likt mums lūgt. Tomēr kādas ir garīgās briesmas, kad viss ir labi? Kāpēc īpaši tādā brīdī svarīga ir slavēšana? Ko tas palīdz mums nekad neaizmirst?

Lūgšana par slimajiem

Izlasi Jēk. 5:14, 15! Kādus būtiskus elementus Jēkabs iesaka slimo svaidīšanai, un kādi svarīgi garīgi elementi ir atrodami šajos pantos? _____

Fakts, ka slimis cilvēks aicina draudzes vecajus nākt un viņu svaidīt "ar eļļu Kunga vārdā" un lūgt, izsaka cilvēka garīgas ilgas un kolektīvu pārliecību, ka dziedināšanā ir nepieciešama dievišķa iejaukšanās (Marka 6:13). Atsauksme uz grēku piedošanu parāda, ka Dievs ar rituāla palīdzību neatjaunos fiziski tādu cilvēku, kas neilgojas pēc garīgas dziedināšanas. "Tiem, kas vēlas, lai lūdz par viņu veselības atjaunošanu, ir skaidri jāpasaka, ka Dieva likuma pārkāpšana, vai tie būtu dabas likumi vai garīgie, ir grēks, un lai saņemtu Viņa svētību, grēks ir jāizsūdz un jāatstāj." (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 228. lpp.)

Lūgšana pēc dievišķas iejaukšanās un draudzes vecaju sapulcēšanās vajadzīga tāpēc, ka slimība ir padarījusi cilvēku nespējīgu un varbūt tas ir arī pārāk steidzīgi, un to nevar izdarīt tad, kad parasti sapulcējas draudze. Lai raksturotu slimos, šeit ir izmantoti divi atšķirīgi grieķu vārdi: pirmais ("astheneō" 14. pantā) ir izmantots arī runājot par Tabitu, kas "saslima un nomira" (Ap.d. 9:37); otrais ("kamnō" 15. pantā) parasti attiecas uz pacientu, bet to izmanto arī runājot par tiem, kas mirst. Šajā kontekstā, šķiet, tas nozīmē kādu, kas ir fiziski izsmelts vai novārdzis. Vēlme dziedināt prasa pilnīgu pakļaušanos Dieva gribai, lai arī kāda tā būtu (1. Jāņa 5:14). Tomēr atsauksme uz "glābšanu" un "uzcēlis slimo no nāves (salīdzini: "izglābs no nāves" Jēk. 5:20) norāda nekļūdīgi uz augšāmcelšanu kā uz vienīgo pilnīgas dziedināšanas pazīmi, laiku, "kad iznīcīgais ietērsies neiznīcīgajā un mirstīgais ietērsies nemirstīgajā" (1. Kor. 15:54).

Daudzi no mums zina par tādiem svaidīšanas gadījumiem vai pat ir bijuši saistīti ar tiem, kur slimnieks nav dziedināts, bet gan mirst. Kāpēc tad cerība uz augšāmcelšanos, kas ir ietverta šajos pantos, ir mūsu vienīgā drošība?

Dvēseles dziedināšana

Svarīgāka par miesas dziedināšanu ir dvēseles dziedināšana. Galu galā mūsu mērķis nav padarīt cilvēkus par veselākiem grēciniekiem, bet norādīt viņiem uz mūžīgo dzīvību, kas atrodama Jēzū. Varbūt tāpēc vienīgā skaidrā atsauksme uz dziedināšanu šīs nedēļas pantos ir 16. pants, mūsu atmiņas pants, kas nerunā par hipotētiskajām situācijām, par kurām runāts 13.-15. pantā. Vārds, kas šajā pantā izmantots, lai aprakstītu dziedināšanu ("iaomai"), var attiekties uz gadījumiem, kas sniedzas tālāk par fiziskas kaites dziedināšanu (sk., piemēram., Mat. 13:15). Jau 15. pantā norādījis uz plašāku dziedināšanas izpratni (augšāmcelšanu), Jēkabs saista slimību un grēku, kur pēdējais ir pamatcēlonis visām mūsu problēmām – tas nenozīmē, ka ikvienai slimībai var atrast kādu īpašu grēku, bet ka slimība un nāve ir sekas tam, ka mēs visi esam grēcinieki.

Izlasi Marka 2:1-12 (Sal. Ebr. 12:12, 13; 1. Pēt. 2:24, 25)! Kāda veida dziedināšana ir aprakstīta šajos pantos, un kas ir pamatā šai dziedināšanai?

Ticība Jēzum dziedina no garīga vājuma un grēka. Zināmā mērā ikviena dziedināšana, ko Jēzus veica, bija līdzība, kas bija domāta, lai piesaistītu cilvēku uzmanību viņu dziļākajai vajadzībai pēc glābšanas. Paralizētā vīra gadījumā Marka 2. nodaļā garīga dziedināšana bija patiesībā cilvēka lielākā rūpe. Tieši tāpēc Jēzus nekavējoties apgalvoja, ka viņa grēki ir piedoti. Tomēr "tā nebija fiziska atjaunošana, pēc kā viņš tik ļoti ilgojās, bet gan atbrīvošana no grēka nastas. Ja viņš varētu redzēt Jēzu un iegūt pārliecību par piedošanu un mieru ar Debesīm, viņš varētu būt apmierināts ar savu dzīvi un mirt saskaņā ar Dieva gribu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 267. lpp.) Lai gan Dieva sūtītiem ārstiem mūsdienās vajadzētu izmantot visus pieejamos medicīnas līdzekļus, lai izārstētu slimību, ir jāpieliek arī pūles, lai dziedinātu visu cilvēku, nevis tikai šai dzīvei, bet visā mūžībā.

Dziedināšana ietver attiecību dziedināšanu. Tāpēc mēs esam aicināti izsūdzēt "cits citam savus grēkus" (Jēk. 5:16), domājot par tiem, kam esam izdarījuši pāri (Mat. 18:15, 21, 22). Tas ir, ja tu esi izdarījis kādam pāri vai aizvainojis kādu, izstāsti to viņam. Tad Kunga svētība būs ar tevi, jo atzišanas process ietver miršanu sev un tikai šāda sava "es" nāve var tevī izveidot Kristus attēlu.

Lūgšanas piemēri

Izlasi Jēk. 5:17, 18! Ko mēs varam mācīties par lūgšanu no Elijas piemēra? Kā tas ir saistīts ar dziedināšanu, piedošanu un atjaunošanu? _____

Šie panti ilustrē pārliecību, kas sniegta Jēk. 5:16 beigās: "Taisna lūdzēja lūgšanas spēj panākt daudz." Elija bija "taisns" vīrs un pat tika pārcelts uz Debesīm, bet viņš nebija pārcilvēks. Viņam bija tādas pašas tieksmes un jūtas, kādas ir mums. Faktam, ka Dievs dzirdēja viņa lūgšanu, vajadzētu iedrošināt mūs, ka arī mūsu lūgšanas tiks uzklausītas. Jēkabs saka, ka Elija "dedzīgi .. lūdza", lai lietus nelītu (detaja, kas Vecajā Derībā nav minēta), acimredzot lūdzot pēc 5. Moz. 11:13-17 piepildīšanās (uz ko norādīts Jēk. 5:18).

Tas, ka Israēls pielūdza Baālu, zibens un vētras dievu, nevarēja palikt bez ievēribas, ņemot vērā 5. Moz. grāmatas pravietojumu. Lai gan mēs nezinām, cik ilgi Elija bija lūdzis, pirms viņa lūgšanas tika atbildētas, viņa lūgumi bija balstīti uz rūpīgām Dieva Vārda studijām un pārdomām pašreizējo apstākļu gaismā. Iespējams, viņš citēja 5. Moz. pravietojumu kā daļu no savas lūgšanas, tieši tāpat kā Daniēla lūgšana par Jeruzālemi ir balstīta uz Jeremijas pravietojumu pētījumiem (sk. Dan. 9:2, 3). Mūsu lūgšanas arī būs efektīvākas, ja tās izrietēs no nopietnām mūsu apstākļu pārdomām Dieva Vārda gaismā.

Periods bez lietus, kas ilga trīsarpus gadus (arī minēts Lūk. 4:25), ir nozīmīgs pārbaudes laiks Rakstos (līdzīgi pravietiskajam periodam "puse nedēļas" vai trīsarpus Jēzus kalpošanas gadi Dan. 9:27 un "trīsarpus laiki" atkritušajā kristietībā Dan. 7:25 un Atkl. 12:14). Šī perioda beigās Dievs izmantoja Eliju, lai sāktu atmodas un reformācijas darbu un pamodinātu Israēlu, lai ļaudis atzītu savas atkrišanas dziļumu. Tas bija darbs, kas norādīja gan uz Jāņa Kristītāja darbu Israēla labā pirmajā gadsimtā, gan uz darbu, ko Dievs ir uzticējis Savai atlikuma draudzei mūsdienās, lai sagatavotu ļaudis otrajai nākšanai (sk. Mal. 4:5, 6; Mat. 11:13, 14).

Mēs kā draudze meklējam atmodu un reformāciju. Bet tai ir jāsākas mūsu pašu dzīvēs ikdienā. Kādas izvēles vari izdarīt tikai tu pats, kas nosaka tavas dzīves virzienu un likteni? _____

Atjaunošana un piedošana

Dieva Gars darbojās caur Eliju, lai atjaunotu attiecības starp Dievu un Israēlu. Bet vislielākais Elijas darbs nebija uz Karmela kalna. Tas bija tikai sākums! Viņš nesa to tālāk mazos ciematos un mājās un apmācīja nākamos garīgos vadītājus praviešu skolās, lai viņa atmodas un reformācijas darbs ietu plašumā.

Izlasi Jēk. 5:19, 20! Kā darbu, kas šeit aprakstīts, var salīdzināt ar Elijas, Jāņa Kristītāja un citu Dieva kalpu darbu? Sk. Lūk. 1:16, 17; Ap.d. 3:19. _____

Mēs bieži aizmirstam maigo un pacietīgo darbu, ko Elija darīja gadu no gada. Jāņa Kristītāja darbs arī bija vērsts uz ļaužu vešanu atpakaļ pie patiesības, iedvesmojot uz nožēlu un kristībām katru personīgi. Jēzus aprakstīja Savu darbu ļoti līdzīgiem vārdiem: izvest cilvēkus no maldiem atpakaļ pie patiesības (sk. Jāņa 8:43-45).

Šī hipotētiskā situācija, kas aprakstīta Jēk. 5:19, 20, grieķu valodā ir ar nosacījuma uzbūvi, skaidri parādot, ka atkrišanai nav jānotiek obligāti, bet ka tā ir iespējama. Novēršanās no patiesības attiecas ne tikai uz atkrišanu doktrīnās, bet arī dzīvesveidā, jo bieži vien pirmais ved pie otrā. Šaubas sāk veidot mūsu ticību, izraisot svārstīgu uzvedību un, visbeidzot, atklātu atkrišanu. Atgriežot "grēcinieku no maldu ceļa, viņš izglābs tā dvēseli no nāves" (Jēk. 5:20). Apkopojot visu, kas bijis iepriekš, Jēkabs aicina savus brāļus draudzē darīt darbu, kas ir līdzīgs Elijas darbam, vadot ļaudis atpakaļ pie Dieva. Šis darbs prasa daudz pacietības, līdzjūtības, maiguma un pazemības: "Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir izdarījis pārkāpumu, tad jūs, kas esat garīgi, centieties viņu izlabot lēnprātības garā, bet pielūko, ka arī tu pats nekrīti kārdināšanā." (Gal. 6:1)

Elijas darbs ir pievērst sirdis Dievam un Viņa tautai, nevis novērst no tiem. Bieži cilvēks apzinās savu grēku un uz to nav vajadzīgs norādīt. Vairāk ir vajadzīga piedošana, kuras paraugs bija Jēzus un ko nodrošināja Viņa nāve. Glābt dvēseles no nāves ir iespējams, tikai "apslēpjot" grēkus, attiecinot evaņģēliju uz mūsu dzīvi un kļūstot par žēlastības instrumentiem (Sakāmv. 10:12).

Padomā par kādu, kas ir patiešām izdarījis kaut ko nepareizu un zina to. Ko tu vari darīt, ko tu vari teikt, lai palīdzētu atvest šo cilvēku atpakaļ pie Kunga?

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Lūgšana par slimajiem" 225.-233. lpp., grāmatā "Lielā cīņa" nodaļu "Sātana slazdi" 518.-523. lpp.

"Kristus .. mūs uzaicina iekļauties cilvēces glābšanas darbā. "Bez maksas jūs esat dabūjuši," Viņš sacīja, "bez maksas dodiet." (Mat. 10:8) Grēks ir vislielākais no visiem ļaunumiem, un mums ir jāiežēlojas par grēcinieku un tam jāpalīdz. Daudz ir to, kas maldās un izjūt savu kaunu un neprātību. Tie ir izsalkuši pēc iedrošinājuma vārdiem. Tie kavējas pie savām kļūdām un neveiksmēm, līdz nonāk izmisumā. Pret šīm dvēselēm mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi. [...] Runājiet cerības pilnus un iedrošinošus vārdus, kas satriektajam un ievainotajam būs kā dziedinošs balzams!" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 504. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par laiku, kad tu rīkojies patiešām slikti, ievainojot ar savu grēku sevi, citus un Kungu. Cik daudz tev nozīmēja tas, ka blakus bija cilvēki, kas, lai gan neatbalstīja tavu rīcību (un kuros tā iedvesa pamatotas bailes), centās tevi iedrošināt un pacelt? Ko tu atceries vislabāk no šiem piedzīvojumiem, un kā šīs atmiņas var palīdzēt tev parādīt tādu pašu atieksmi kādam citam, kas arī izdarījis lielas kļūdas?

2. Rūpīgi un ar lūgšanām izlasi Jēk. 5:16! Kādas svarīgas garīgas mācības šeit atrodamas mums? Ko tas mums stāsta par lūgšanu spēku, un cik svarīgs tas ir mūsu garīgajai dzīvei? Lai gan lūgšana var būt ļoti personīga un tai tādai vajadzētu būt, grupā pārrunājiet, ko lūgšana dara jūsu labā, kā jūs esat piedzīvojuši lūgšanu atbildēšanu un kā jūs esat iemācījušies uzticēties Kungam, kad lūgšanas nav atbildētas tā, kā jūs vēlējāties! Kā tu teiktu, kas ir vissvarīgākais praktiskais ieguvums no "dedzīgas lūgšanas"?

13. TĒMA 20. – 26. DECEMBRIS

MŪŽĪGAIS EVAŅĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 4:2; Ps. 103:3, 4; Lūk. 15:11-32; Rom. 3:24-26; Ebr. 10:1-4; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“No tālienes parādījās Kungs: Ar mūžīgu mīlestību es mīlēju tevi, tādēļ bez mitas es žēloju tevi.” (Jer. 31:3)

Savā Jēkaba vēstules izpētē mēs esam aplūkojuši daudzus jautājumus, kas saistīti ar evaņģēliju, un esam salīdzinājuši tos ar citiem Bībeles autoriem. Ne vienmēr ir viegli saprast skaidri, kā Jēkaba teiktais saskan ar citām Rakstu daļām, īpaši, ja runa ir par kaut ko tik centrālu kā pats evaņģēlijs, bet, kā mēs redzējām, tas tomēr saskan. Un tas ir arī ļoti svarīgi, jo evaņģēlijs ir mūsu pēdējo dienu uzdevuma pamatā – “sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6).

Šajā pēdējā nedēļā mēs pievērsīsimies pamatjautājumiem, kas saistīti ar “mūžīgo evaņģēliju”, kas ir glābšana ticībā, mācīta visā Bībelē, tai skaitā Jēkaba vēstulē.

Izšķirošais princips, kas jāatceras, ir tas, ka Bībele nerunā sev pretī, īpaši tādos pamatjautājumos kā glābšana. Ceturkšņa noslēgumā, ielūkojoties, kā evaņģēlijs ir atklāts Bībelē, mēs varēsim labāk redzēt, kā Jēkabs iederas šajā plašākajā Dieva pestīšanas plāna ainā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. decembrī!

Evaņģēlijs Vecajā Derībā

“Mums arī ir sludināta labā vēsts tāpat kā viņiem, bet vārds, ko tie dzirdēja, viņiem nelīdzēja, jo tas klausītājos nebija savienots ar ticību.” (Ebr. 4:2, NIV)

Šis pants ir pārsteidzošs savās saistībās. Vispirms ir tas, ka evaņģēlijs – “labā vēsts”, nevis vienkārši “laba vēsts” – tika sludināts Vecajā Derībā. Otrkārt, tas toreiz tika sludināts tāpat kā Jaunās Derības laikos. Nav neviena mājiņa, ka būtu kāda atšķirība pašā vēstī. Tāpēc problēma nebija vēsts, bet gan veids, kā tā tika uzklautāta. Mūsdienās arī dažādi cilvēki vienu un to pašu evaņģēlija vēsti var dzirdēt dažādi. Cik svarīgi tāpēc ir tas, ka mēs nododam sevi pilnīgā ticībā mācītājam Vārdam, lai tad, kad evaņģēlijs tiek sludināts, mēs dzirdētu to pareizi.

Izlasī šos pantus un apkopo evaņģēlija vēsti katrā no tiem:

1. Moz. 3:15 _____

2. Moz. 19:4-6 _____

Ps. 130:3, 4; Ps. 32:1-5 _____

Jes. 53:4-11 _____

Jer. 31:31-34 _____

Vai ievēroji kopīgo? Dievs iejaucas, lai mūs glābtu. Viņš piedod mūsu grēkus un liek mūsos “ienaidu” pret grēku, lai mēs varētu “gribēt klausīt” (Jes. 1:19). Viens (Jēzus) nomira par daudziem, nesa viņu (mūsu) vainas un attaisno tos, kas nav pelnījuši. Jaunā Derība atšķiras no Vecās ar to, ka likums ir rakstīts sirdī un grēku vairs nepiemin (Ebr. 8:12). Īsāk sakot, piedošana un jaunpiedzimšana ir kopā: taisnošana un svētošana aino Dieva risinājumu grēka problēmai. Šo teikumu varētu kopēt vairākas reizes, jo vēsts ir tā pati visā Bībelē: neskatoties uz mūsu grēku, Dievs mūs mīl un ir izdarījis visu iespējamo, lai glābtu mūs no tā.

Kā mēs – ļaudis, kas tic likuma ievērošanas svarīgumam, – varam pasargāt sevi no kļūdainās ticības, ka likuma ievērošana ir tas, kas mūs taisno? Kāpēc to vienmēr nav tik viegli izdarīt? _____

Evaņģēlijs tapa miesa

Ir cilvēki, kam ir grūti ieraudzīt evaņģēliju Evaņģēlijos! Jēzus mācības var likties uz likuma burtu balstītas, bet tikai tad, ja mēs neieklausāmies pārējā stāsta daļā. Lielākā daļa cilvēku Israēlā Jēzus laikā uzskatīja, ka viņu stāvoklis Dieva priekšā ir labs. Viņi atbalstīja tempļi, maksājot prasīto nodokli un upurējot atbilstošus upurus. Viņi atturējās no nešķīsta ēdiena, apgraižīja savus dēlus, ievēroja svētku dienas un sabatus un vispārīgi centās ievērt likumu, kā to mācīja viņu reliģiskie vadītāji. Tad nāca Jānis, aicinādams nožēlot un tikt kristītiem. Vēl vairāk – Jēzus teica, ka ir nepieciešama jaunpiedzimšana (Jāņa 3:3, 5) un "ja jūsu taisnība nav pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs neieiesiet Debesu valstībā" (Mat. 5:20). Citiem vārdiem, Jēzus pateica: "Tev vajag kaut ko tādu, kā tev nav. Ar taviem darbiem nepietiek."

Izlasī Lūk. 15:11-32, 18:9-17! Kā šīs līdzības ilustrē evaņģēliju? _____

Līdzībā par izšķērdīgo dēlu šis dēls ir pazudis un nezina to. Beigās viņš sāk redzēt sava tēva mīlestību jaunā gaismā un ilgojas atgriezties. Viņa lepnums ir pazudis. Cerot, ka viņu pieņems par kalpu, viņš ir pārsteigts, ka tēvs tik dāsni apvelta viņu ar godu un cieņu. Attiecības bija ne tikai atjaunotas, tās bija pārveidotas. Līdzīga pārmaiņa ir redzama arī otrajā līdzībā. Dievs atstāj neievērotu "taisno" farizeju, bet "grēcīgais" nodokļu iekasētājs ne tikai tiek pieņemts, bet aiziet attaisnots, saņēmis piedošanu un atbrīvots no vainas apziņas.

Abi stāsti palīdz mums skaidrāk redzēt Dievu kā Tēvu un Attaisnotāju bezdievīgajiem. Glāzi vīnogu sulas aprakstot kā "Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai", Jēzus cieš nāvi, kas bija jāizcieš mums, kā īstais Pashā Jērs (Mat. 26:28, salīdzini Marka 10:45). Tādējādi glābšana mums ir bez maksas, jo Viņš, Jēzus, par to samaksāja pilnu maksu.

Kādu cerību mēs varam paņemt sev no šīm līdzībām? Vai vari sevi identificēt ar kādu no cilvēkiem līdzībās, un ko tava atbilde liecina par izmaiņu, kas būtu nepieciešama tavā garīgajā dzīvē? _____

Evaņģēlijs Pāvila vēstulēs

Līdzīgi daudziem saviem laikabiedriem Pāvils domāja, ka viņa garīgais stāvoklis ir labs. Bet tad viņš ieraudzīja Jēzu kā "Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani" (Gal. 2:20). Pēkšņi viņš ieraudzīja sevi nevis kā glābtu, bet kā pazudušu, nevis kā Dieva kalpu, bet kā ienaidnieku, nevis kā taisnu, bet kā lielāko grēcinieku. Citiem vārdiem sakot, lasot Veco Derību, viņa acis atvērās. Dieva atklāsme viņam personīgi un caur Rakstiem pārveidoja viņa sirdi un izmainīja dzīvi uz visiem laikiem. Mēs nevarēsim saprast Pāvila vēstules, kamēr nesapratisim šos faktus, uz kuru pamata tās ir radušās.

Izlasi 2. Kor. 3:14-16 šajā gaismā un tad 2.-6. pantu! Ko Pāvils identificē kā izšķirošo soli? _____

Vecās Derības nozīme kļūst skaidra tikai tad, kad "kāds pievēršas Kungam" (16.p.). Jēzus ir glābšanas ceļš. Viss sākas un beidzas ar Viņu. Israēls, uzticoties paši savai paklausībai, kā to darīja Pāvils pirms savas atgriešanās, piedzīvoja Veco Derību kā nāves sekmētāju. Kāpēc? Jo "visi ir grēkojuši" (Rom. 3:23), ieskaitot Israēla tautu, un tāpēc baušļi varēja viņus tikai nosodīt (2. Kor. 3:7). Pretstatā tam, ticīgie Korintā bija "Kristus vēstule .. [rakstīta] nevis ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, nevis uz akmens plāksnēm, bet uz cilvēka sirds plāksnēm" (3. p.).

Izlasi Rom. 1:16, 17; 3:24-26! Kā Pāvils definē evaņģēliju? Ko visu mēs saņemam ticībā Kristum? _____

Evaņģēlijs ir Dieva spēks izglābt visus, kas viņam tic. Taisnība nav balstīta uz to, ko mēs darām, bet uz to, ko Kristus ir izdarījis mums, ko mēs pieprasām ticībā. Tā ir uzticība, kas aug "no ticības uz ticību" (Rom. 1:17). Ko Pāvils ar to domā, ir atklāts pārējā vēstulē, kuras sirds ir atrodama 3. nodaļas beigās. Kristū mums ir glābšana (Dievs mūs ir atpircis, samaksājot par mūsu grēkiem), taisnošana (mēs esam atbrīvoti no vainas un šķīstīti žēlastībā) un piedošana (Dievs pieņem mūs atpakaļ un "aizmirst" mūsu pagātnes grēkus). Pārsteidzoši, Dievs caur Kristus upuri pierāda Sevi kā taisnu, attaisnojot bezdievīgos, kas tic Jēzum.

“Jaunā” Derība

Vēstule ebrejiem apraksta Jauno Derību kā kaut ko “labāku” nekā Vecā Derība (Ebr. 8:1, 2, 6). Tāpēc vietā ir jautājums: Kāpēc Dievs iecēla Veco Derību, ja jau tā bija kļūdaina? Problēma tomēr nebija ar derību, bet gan ar cilvēku reakciju uz to.

Izlasi Ebr. 7:19, 8:9, 10:1-4! Kādas problēmas ar Veco Derību ir minētas?

Ļaudis nebija palikuši uzticīgi derībai (Ebr. 8:9), bet bija nepaklausīgi un dumpīgi. Tas kopā ar faktu, ka Vecajā Derībā dzīvnieku upuri nevarēja atņemt grēkus (Ebr. 10:4), nozīmēja, ka grēka problēma paliek. Tikai “caur Jēzus Kristus miesas upuri .. reizi par visām reizēm” ir iespējams salīdzināt grēku, ieskaitot tos, kas nodevušies pēc Vecās Derības (Ebr. 10:10, 9:15). Un tas bija tāpēc, ka “bauslība nevienu nav darījusi pilnīgu, bet ieviesta tiek labāka cerība, caur kuru mēs tuvojamiem Dievam” (Ebr. 7:19) caur Jaunās derības apsolījumu.

Vienā ziņā Jaunā Derība nav nekas jauns, jo – kopš apsolījuma Ēdenē par sēklu, kas sadragās čūska galvu, – glābšanas plāns vienmēr ir norādījis uz Kristus nāvi, uz Jēru, kas nokauts kopš pasaules radīšanas” (Atkl. 13: 8; sk. arī Jer. 32:40; Ebr. 13:20, 21; Jāņa 13:34).

“Žēlastības derība nav jauna patiesība, jo tā Dieva prātā ir eksistējusi jau visā mūžībā. Tāpēc to sauc par mūžīgo derību.” (E. Vaita “The Faith I Live By”, 77. lpp.)

No otras puses, kā mēs redzējam Pāvila dzīvē, kad mēs pievēršamies Kungam, notiek kaut kas īpašs. Dievs saistībā ar mūžīgo derību apsolīja: “Es likšu tiem sirdī manis bijāšanu, lai tie nenovēršas no manis.” (Jer. 32:40) Bez ticības dzīvnieku upurēšana bija gandrīz kā maksājums par grēkiem. Turpretī raudzīšanās uz Jēzu, kas “par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu” un “kas tik daudz naidīguma izcietis no grēciniekiem” (Ebr. 12:2, 3), atklāj neizmērojamo grēka maksu un labo vēsti, ka maksu ir samaksājis Kāds “caur mūžīgās derības asinīm” (Ebr. 13:20). Šī “jaunā” derība pārveido to, kā mēs raugāties uz visu, piemēram, uz bausli mīlēt citam citu. Šī patiesībā nav jauna (3. Moz. 19:18), izņemot to, ka mums nav jāmīl savs tuvākais tikai kā sevi pašu, bet “kā Es (Jēzus) jūs esmu mīlējis” (Jāņa 13:34).

Kā mēs varam iemācīties mīlēt citus tā, kā Jēzus mūs ir mīlējis? _____

Evaņģēlija kulminācijas punkts

“Bet tajās dienās, kad skanēs septītā eņģeļa balss, kad atskanēs viņa taure, tad Dieva noslēpums būs piepildīts, kā viņš šo prieka vēsti bija pasludinājis saviem kalpiem, praviešiem.” (Atkl. 10:7)

Nozīmīgi, ka bez Atkl. 14:6 – Atkl. 10:7 ir vienīgais pants, kas Atklāsmes grāmatā vēl specifiski runā par evaņģēlija sludināšanu (grieķu vārds, kas tulkots kā “pasludinājis”, ir “euangelizō”, “pasludināt labo vēsti”). Šīs divas nodaļas adventistiem ir īpašas, jo mēs tajos atrodam aprakstu savam aicinājumam un uzdevumam. Citiem vārdiem, Dievs īpaši mums tā kā nevienai citai ļaužu grupai ir uzticējis uzdevumu pasludināt “mūžīgo evaņģēliju”.

Kā mēs redzējām, evaņģēlijs ir viens un tas pats, sākot ar 1. Mozus grāmatu līdz pat Atklāsmes grāmatai. Likums ir tāds pats. Derība ir tāda pati. Jēzus, Pāvils un Jēkabs apstiprina, ka evaņģēlijs ir tas pats, kam ticēja Ābrahāms (Jāņa 8:56, Rom. 4:13, Jēk. 2:21-23). Dažiem ir grūtības ar šo apgalvojumu, jo viņi definē evaņģēliju šaurāk nekā Raksti. Ābrahāma paklausīgā ticība tomēr sākās ar to, ka viņš paredzēja Jēzus upuri. Mums nav jānotur līdzsvarā ticība un darbi, lai būtu glābti. Ar ticību vien nepietiek, bet tai nav tik daudz jābūt intelektuālai ticībai, kāda ir arī dēmoniem, ne arī pašpaļāvīgai ticībai, kas pieprasa Dieva apsoliņumus, neizpildot glābšanas nosacījumus; drīzāk tai ir jābūt ticībai, kas darbojas.

Kāpēc Atkl. 12:17 un Atkl. 14:12 atsauksme uz baušļu turēšanu un uz Jēzus ticību un liecību ir nozīmīga mūžīgā evaņģēlija kontekstā? _____

Izšķirošais jautājums gala laikā ir: ko mēs pielūgsim un kam paklausīsim? Dievu, kas ir “radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”(Atkl. 14:7)? Vai zvēru un viņa tēlu? Paklausība baušļiem (ieskaitot sabatu) iezīmē tos, kas paliek uzticīgi līdz galam. “Nemitīgi ir nodota liecība par Dieva bauslības mūžīgumu un radīšanas Sabata svētajām prasībām, lai gan bieži par to nācās dzirdēt pārmetumus vai pakļauties vajāšanām. Šīs patiesības, ko atklāj Atklāsmes grāmatas 14. nodaļa, kopā ar “mūžīgo Evaņģēliju” iezīmēs Kristus draudzi Viņa atnākšanas laikā, jo triju eņģeļu vēsts rezultātā kļūs redzami ļaudis, par kuriem varēs teikt: “Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.” Un tā ir pēdējā vēsts, kas tiek sniegta pirms Kunga nākšanas. Tūlīt pēc tās pasludināšanas pravietis redzēja Cilvēka Dēlu nākam godībā, lai ievāktu zemes pļauju.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 453., 454. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Pēdējo dienu notikumi" nodaļu "Skaļais sau-
ciens" 198.-202. lpp.

"Mums ir jāceļas uz augstāku standartu, jāiet uz priekšu un jāpieprasa savas paaugstinātās privilēģijas. Mums vajadzētu staigāt pazemīgi ar Dievu, nelielīties ar rakstura pilnību, bet vienkāršā ticībā pieprasīt katru apsolījumu Dieva Vārdā; jo tie ir domāti paklausīgajiem, nevis Dieva likuma pārkāpējiem. Mums vienkārši ir jātic Dieva liecībai, un mums ir jābūt pilnīgi atkarīgiem no Viņa, un visas iespējas sevi pagodināt vai lepoties tiks atņemtas. Mēs patiešām tiekam glābti ticībā, nevis pasīvā ticībā, bet ticībā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Kristus roka var aizsniegt visgalējāko grēcinieku un vest viņu atpakaļ no pārkāpumiem uz paklausību. Bet neviena kristietība nav tik dižena, ka tā varētu pacelties pāri Dieva svētā likuma prasībām. Tas būtu ārpus Kristus varas palīdzēt, tas nesaskanētu ar Viņa mācībām un piemēru; jo Viņš saka: "Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un mājoju Viņa mīlestībā" un visi, kas seko Kristum, paklausīs Dieva svētajam likumam." (E. Vaita "Signs of the Times, 1890. gada 31. marts.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet dažādos evaņģēlija uzsvarus Jēzus, Jēkaba un Pāvila mācībās! Kas tām kopīgs un atšķirīgs? Kā, saliekot tās kopā un ieraugot visu ainu, mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas burta kalpībā un lētajā žēlastībā?

2. Jūtoties nedroši par savu garīgo stāvokli, kādiem evaņģēlija apsolījumiem tu vari pieķerties, kas palīdzētu tev nekrist mazdūšībā? Kāpēc pat vistumšākajos laikos mums nekad nevajadzētu padoties, un kāpēc Kristus taisnības apsolījums kā dāvana grēciniekam ir atslēga, kas pasargā no nepadošanās?

3. Triju eņģeļu vēsts cieši sasaista radīšanu ar glābšanu. To dara arī Jāņa 1:1-14. Kāpēc šīs divas tēmas ir tik cieši saistītas? Kā šī ciešā saistība palīdz izskaidrot, kāpēc sabats ir tik svarīga Dieva likuma sastāvdaļa? Kā šīs ciešās saites palīdz mums saprast sabata centrālo vietu noslēdzošajā pēdējo dienu konfliktā?

SATURS

	lpp.
Jēkabs, Kunga brālis _____	5
Mūsu ticības pilnveidošana _____	12
Izturība kārdināšanās _____	19
Būt un darīt _____	26
Mīlestība un likums _____	33
Ticība, kas darbojas _____	40
Mēles savaldīšana _____	47
Debesu gudrības pazemība _____	54
Viens Likumdevējs un Tiesnesis _____	61
Raudiet un vaimanājiet! _____	68
Sagatavojoties plaujai _____	75
Lūgšana, dziedināšana un atjaunošana _____	82
Mūžīgais evaņģēlijs _____	89